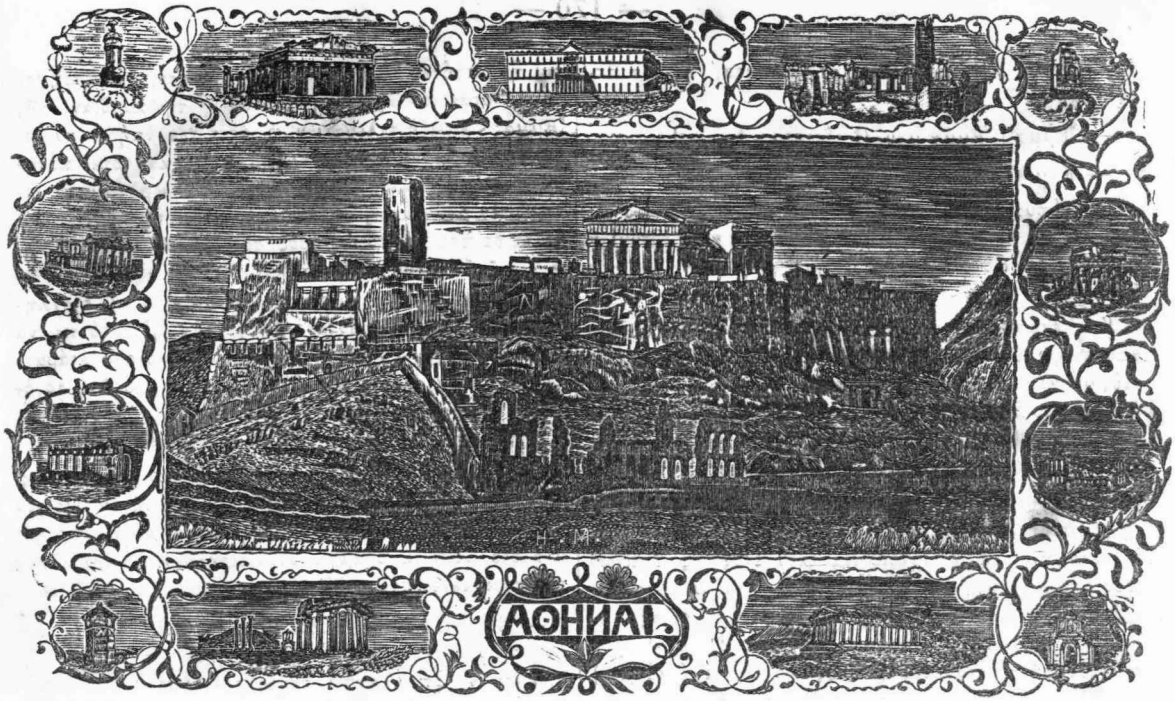

ΠΕΥΤΕΡΩΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 104. **ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.** Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1851.

ΕΜΜΑ.

(ὑπὸ Suau de Varennes)

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 103).

—ο—

Γ.'

Μὴν παρῆλθεν· ὁ Κάμιλλος διῆλθε κατ' ἀρχὰς ἡμέρας τινὰς, χωρὶς νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς Ἔμμας· ἀκολούθως ἤρχετο συχνότερα, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἄφισεν οὐδὲ ἡμέραν χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ. Ἐν τοσούτῳ ὁ ἔρως των ἔκαμε ταχείας προόδους, ἐπειδὴ καθ' ἑκάστην ἀνεκάλυπτον ἀμοιβαίως νέα προτερήματα.

Μίαν ἑσπέραν ἦσαν μόνοι· ὁ Ἀρθοῦρος ἔλειπεν, ὡς ἔχων νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν γύμνασιν μιᾶς θαυμασίας κωμῳδίας, πλάσματος τῆς λαμπρᾶς φαντασίας του. Ὁ Κάμιλλος, καθήμενος πλησίον τῆς Ἔμμας, ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἣν αὐτὴ δὲν ἐφρόντιζε νὰ ἀποσύρῃ· τὸ βλέμμα του ἦτο πλῆρες πυρὸς, ἡ καρδία του ὁρμητικῶς ἔπαλλεν.

Ἡ συγκίνησις τῆς Ἔμμας ἐτάραττε τὸ στῆθός της, ἀναπάλλον διὰ ταχείων κινήσεων, δάκρυα ἔρωτος ὑγραίνον τὰς βλεφαρίδας της· ἔμειναν οὕτω τινὰς στιγμὰς χωρὶς νὰ προφέρωσι λόγον. Ὁ Κάμιλλος πρῶτος διέκοψε τὴν κινδυνώδη ταύτην σιωπήν.

— Ἔμμα . . .

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ περισσότερον. Ἡ Ἔμμα ἔτρεμεν ὡς φύλλον, ἐπειδὴ ἐνόησεν ὅτι συνέβαινε καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅ,τι καὶ εἰς αὐτήν.

— Ἔμμα, σὲ ἀγαπῶ . .

Ἡ Ἔμμα ἀντὶ νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της, ἔθλιψε τὴν θλιβουσαν τὴν ἑαυτῆς χεῖρα· ἀλλ' ὅμως δὲν εὗρε λέξιν ν' ἀποκριθῇ.

— Καὶ σὺ, Ἔμμα! σύ; . . .

Ἀλλ' ἤδη ἡ Ἔμμα ἄφησε τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνῃ ἐπὶ τοῦ στήθους της, καὶ χείμαρρος δακρύων ἔρρευσεν ἐκ τῶν βλεφάρων της, ἐπειδὴ ἡ μέθη τῆς ψυχῆς ἐκφράζεται καὶ διὰ τῶν δακρύων ἐπίσης.

— Ὦ! φίλε μου, εἶπεν αὕτη ἀνεγείρουσα τὴν ὡραίαν κεφαλήν της, εἶσαι ὁ ἄνθρωπος, ὃν ὀνειρευόμην τόσον καιρόν. Ὦ! ναί! ναί! σὲ ἀγαπῶ! Εἰπέ μοι, δὲν παρετήρησες ἤδη τὸν ἔρωτά μου; Θεέ μου! ἐλάμβανα τόσην ὀλίγην φροντίδα νὰ τὸν κρύψω!

— Ναί, Ἔμμα, τὸ ἤξευρα.

— Ἐγώ, ἀφ' ἧς ἡμέρας σὲ ἠγάπησα, ἤξευρα ὅτι μὲ ἠγάπας.

— Ἔμμα! Ἔμμα μου, ἰδικός σου πάντοτε!

— Κάμιλλε, ἰδική σου ἐπὶ ζωῆς·

Καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ὁ εἷς τοῦ ἄλλου καὶ τόσην μεγάλην χαρὰν καὶ εὐτυχίαν ἠσθάνθησαν ὥστε ἐνόμισαν ὅτι μετεφέρθησαν εἰς τὸν οὐρανόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ἀρθοῦρος δε Βεὰρν διέκοπτε τὴν λύσιν τῆς κωμωδίας του, διὰ νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς ὑποκριτάς, ὅτι μόνον καὶ μόνον, διότι ἦτο φίλος του, ὁ φίλος του ὁ βουλευτὴς ἦτο εἰς μεγάλην εὔνοιαν παρὰ τῇ Ἔμμᾳ. Καὶ ἄλλαι ἡμέραι παρῆλθον χωρὶς νὰ ψυχράνουν ποσῶς τὴν ἕνωσιν τῶν δύω ἐραστῶν· ὁ Ἀρθοῦρος ἤρχισε τέλος νὰ παρατηρῇ, ὅ,τι ἐγνώριζον ἤδη πάντες, ἐπειδὴ ἡ Ἔμμα, ἥτις ἐρυθρία, ἐὰν ἐγένετο γνωστὴ ἡ σχέσις της μεθ' ἑνὸς ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἀπέβαλε πάντοτε, ἦτο ὑπερήφανος τρόπον τινὰ διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον αὐτὸς τῆς ἐφαίνετο τόσον ἄξιος νὰ ἐμπνεύσῃ· ἐπειδὴ ἐὰν αὐτὴ ἕως τότε ἦτο ἐνάρετος (καθὼς τὸ ἐννοεῖ ὁ κόσμος) ἦτο, διότι ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ της ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ τὴν φήμην ἐκείνην τῆς ἀρετῆς, ἥτις προσπαθεῖ πνίγουσα ὅλας τὰς κλίσεις τῆς ψυχῆς, νὰ ὑπακούσῃ εἰς χρέος τεθὲν ὑπὸ τῶν προλήψεων· ἡ ἀρετή της ἦτο ὅλη εἰς τὴν ψυχήν της, καὶ ἡ ψυχή της δὲν τῆς ἔλεγε νὰ μὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ν' ἀγαπήσῃ μόνον ἐκεῖνον, οὗτινος τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διαγωγὴν ἠδύνατο νὰ θαυμάσῃ ἅπαξ εὑρεθέντος τοῦ ἀνθρώπου τούτου, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἐμέλλε νὰ ἦναι ἡ εὐτυχία της νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸ καταλάβῃ τὸ χρέος της, καὶ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ἄνευ κυνισμοῦ ἡ ὑπερηφάνειά της.

Λοιπὸν ὁ Ἀρθοῦρος μ' ὅλην τὴν εἰς τὴν ἀξίαν του πλήρη πεποιθησίν του, δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι πάλιν τόσον τυφλὸς, ὥστε νὰ μὴν παρατηρήσῃ ὁποίας προόδους ἔκαμε καθ' ἑκάστην, «ὁ ἀγαπητός του φίλος» εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἔμμας, τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης γυναικὸς, ἥτις ἕως τότε, ἔλεγε, τῷ εἶχε δώσει τόσον μεγάλα δείγματα ἔρωτος. Μάτην ἤθελε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἕνεκ' αὐτοῦ τῷ ἐδείκνυε αὐτὴ τόσην προτίμησιν· τὰ πράγματα ἦσαν προχωρημένα παρὰ πολὺ, ἐξηλείφθη καὶ αὐτὴ ἡ βεβαιότητος, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μετανοήσῃ πικρῶς, διότι παρουσίασε τὸν Κάμιλλον· Ἠδύνατο ἀναμφιβόλως διὰ μιᾶς λέξεως νὰ παύσῃ τὰς σχέσεις. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν τὴν λέξιν ἐφυλάττετο πολὺ νὰ προφέρῃ, ἐπειδὴ ποῖος περισσότερον ἀπ' αὐτὸν, πραγματικῶς, θὰ ἐγένετο θῦμα τοιαύτης ἀγγελίας; αὕτη βεβαίως θὰ ἔπιπτεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου· ἐπειδὴ ἡ Ἔμμα μανθάνουσα ὅτι τὴν ἠπάτησε, παρουσιάζων εἰς αὐτὴν τὸν Κάμιλλον ὡς ἄνυμφον, θὰ τοῦ ἀπηγόρευεν ἀναγκαίως τὴν οἰκίαν της, καὶ αὐτὸ πρὸ πάντων ἤθελεν αὐτὸς ν' ἀποφύγῃ. Νὰ μὴν δύναται πλέον νὰ κάμῃ νὰ ἐνοήσουν οἱ πολυπληθεῖς φίλοι του, ὅτι τὸν ἠδύνατο ὑπέρποτε ἡ Ἔμμα, αὕτη ἡ δυστυχία θὰ τὸν κατεσπάραττε, κατασυντρίβουσα τὴν ματαιότητά του, ἐπειδὴ ἡ ματαιότης τοῦ ἦτο ὅλη του ἡ ζωή. Ἠυχαριστήθη λοιπὸν νὰ ἦναι δισαρεστημένος κρυφίως καὶ νὰ ὁμιλῇ σπανιώτερον περὶ τῆς προστασίας, ἣν ἀπένεμεν εἰς τὸν φίλον του τὸν βουλευτὴν, πλησίον τῆς Ἔμμας. Ὀλιγώτερον πρὸς τούτοις ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ δημόσια μέρη· ἦτο μία ἀπόλαυσις, ἣν διετήρει δι' ἑαυτὸν, ὡς ἐσκέπτετο, ἵνα παρηγορηθῇ, ὅταν τοῦ ἀφαιρέσῃ ὁριστικῶς τὴν καρδίαν τῆς Ἔμμας· ἐπειδὴ τελευταῖον, ἡ ἀξία του ἀπῄτει νὰ ἐξέλθῃ θριαμβεύων τῆς πάλης ταύτης, καὶ τότε πόσον θὰ ἦτο ὑπερήφανος νὰ δεικνύῃ εἰς τὰ βλέμματα ὅλων τὸν βουλευτὴν, νικητὴν μὲν εἰς τὸ βῆμα, νικηθέντα δὲ παρ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα· αὐτὴ ἡ ἐλπὶς τοῦ ἔδωκε θάρρος· ἀλλὰ, θέλων νὰ φαίνεται ἀξιαγάπητος παρὰ τῇ Ἔμμᾳ, κατέστη τόσον ἐνοχλητικὸς, ὥστε θὰ ἦτο εὐτυχεστάτη, ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὸν· ἄλλως συχνότατα ἐτάραττε τὰς κατὰ μόνας συνεντεύξεις τῶν ἐραστῶν, τὸ ὁποῖον δὲν συνεισέφερεν ὀλίγον νὰ τὸν καταστήσῃ ὀχληρὸν, ἐνῷ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐρασμιώτατος.

Τὰ πράγματα οὕτω διέκειντο ἐπὶ πολλοὺς μῆνας· μίαν πρωΐαν ὁ Κάμιλλος δε Βερνέϊλος ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἔμμας του, καθ' ἣν ὥραν αὐτὴ ἐπρογυμνάζετο νέον τι δεᾶμα· ὅταν εἰσῆλθεν, ὁ Κάμιλλος τὴν περιέμενε πρὸ πολλοῦ.

— Συγγνώμην, ἀγαπητέ μου Κάμιλλε, εἶπεν, ἐὰν ἐπέστρεψα ἀργότερα ἀφ' ὅτι σὲ εἶπον· ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀπαλλαχθῶ ταχύτερον ἀπό τινα σύλλογον ἐξωλέστατον, ὅστις πρό τινος καιροῦ μὲ κατοδιώκει ὑπερβολικὰ· μὲ βλέπεις δυσαρεστημένην, ὁ αὐθάδης οὗτος ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θεωρεῖον μου· ἤρχετο νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ ἔρωτος ἑνὸς ποίγκιπος ἐκ βασιλικοῦ γένους, ὅστις, ὡς μ' ἐβεβαίωνε διὰ τῶν μεγαλειτέρων διαβεβαιώσεων, τρέφει δι' ἐμὲ τὸν διακαέστερον ἔρωτα.

Ὁ Κάμιλλος συνέσπασε τὰς ὀφρεῖς του, ἠσθάνθη, ὡς νὰ διεπέρα τὸ στῆθος του σίδηρος.

— Καὶ ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη, δὲν ἠδυνήθης ν' ἀντισταθῇς εἰς τὰ θέλγητρα τόσον λαμπρᾶς κατακτήσεως;

— Πόσον εἰσθαι ἄδικος, ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα· σὺ, Κάμιλλε, μοὶ κάμνεις τοιούτας ἐπιπλήξεις, σὺ τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ τόσον καὶ εἰς ὃν ἦλθον νὰ ὁμολογήσω εἰλικρινῶς ὅ,τι τόσαι ἄλλαι γυναῖκες θὰ ἐκράτουν μυστικόν; Ἄλλως, κύριε, ὁ πρίγκιψ ἐὰν εἶχε περισσότερα καὶ ἀπὸ σὲ θέλγητρα, δὲν θὰ ἀπελάμβανε τὸν ἔρωτά μου· δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν ὅτι ἦναι νυμφευμένος; καὶ ἐὰν τὸ ἤξευρες, δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπὸν ὅτι τόσον συχνάκις ἐπανέλαβον, ὅτι θὰ θεωρήσω ἐμαυτὴν ὡς τὴν πλέον ἔνοχον τῶν γυναικῶν ὅλων, ἐὰν ἐδεχόμην ἐν μόνον βλέμμα ἐκείνου, ὅστις δὲν εἶναι ἐλεύθερος ὁλοκλήρως νὰ διαθέσῃ τὸν ἑαυτόν του;

Ὁ Κάμιλλος δὲν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του καλά· ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἄλλην στροφὴν εἰς τὴν συνομιλίαν, ἀλλ' ἡ Ἔμμα προσεβλήθη εἰς τὸ εὐαίσθητον μέρος, καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Εἶσαι ζηλότυπος, Κάμιλλε· ἔχεις ἄδικον· δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν ὅτι πρὶν ἀγαπήσω σὲ, ἀντέστην εἰς τὰς λαμπροτέρας προτάσεις; καὶ τότε ἤμην ἐλευθέρα, ἠδυνάμην. . . .

Ὁ Κάμιλλος ἔσπευσε νὰ τὴν διακόψῃ.

— Καὶ, βεβαίως, εἶχον ἄδικον, τὸ ὁμολογῶ, ἔσω τόσον γενναία, ὥστε νὰ μὴ μὲ ὁμιλήσῃς πλέον περὶ τούτου καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ αὐτὴν τὴν ὑποψίαν. .. Ἂς ἰδοῦμεν, μὴν δυσαρεστῆσαι τόσον πολύ· οὐδὲν νέφος ἂς μὴ ταράξῃ τὴν εὐτυχίαν μας, ἂς παραδεθῶμεν ὅλως εἰς τὸν ἔρωτά μας· σήμερον οἱ ἐργασίαι μου μὲ ἀφίνουσιν ἐλεύθερον· θέλεις νὰ μοὶ ἀφιερώσεις τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, καὶ νὰ μοὶ συγχωρήσῃς; νὰ σὲ συνοδεύσω τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ θέατρον;

Ἡ Ἔμμα ἔτεινε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Κάμιλλον, λέγουσα, ἠξεύρεις, καλῶς φίλε μου, ὅτι πράττω πάντοτε ὅ,τι θέλεις. . . .

Ὁ Κάμιλλος καλύψας διὰ φιλημάτων τὴν προσφερθεῖσαν αὐτῷ χεῖρα, ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐνοικιάσῃ ἓν θεωρεῖον. Ἀπόντος αὐτοῦ, ἡ Ἔμμα κατέγινεν εἰς τὰς διαφόρους λεπτομερείας τῆς ἐνδυμασίας της, ὅλως σκεπτομένη εἰς τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν της, τὴν πλήρη θελγήτρων, ἣν εὕρισκεν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Καμίλλου σχέσιν της· τὰς γλυκυτάτας ταύτας σκέψεις διέκοψεν ἡ θαλαμηπόλος της, διὰ νὰ τῇ δώσῃ ἐπιστολὴν, καὶ νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι τὸ γράψαν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἄτομον ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν κάτω εἰς τὸ ὄχημα.

Ἡ Ἔμμα ἔσπευσε νὰ συντρίψῃ τὴν σφραγῖδα, καὶ πρῶτον ἐσπούδασε νὰ ἰδῇ τὴν ὑπογραφὴν, τὸ δὲ ὄνομα τῆς Λουΐζης δε Βερνεΐλου προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ἀνέγνωσε τὰ ἑπόμενα.

« Κυρία,

« Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ· συγκατανεύσατε νὰ μοὶ παραχωρήσετε στιγμὰς τινὰς ἀκροάσεως· ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ σημαντικώτατον πρᾶγμα. Εἶμαι εἰς τὸ ὄχημα ἔνθα περιμένω τὴν ἀπάντησιν σας ».

Ἡ Ἔμμα δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμούς της· παρετήρησε πολλάκις τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς πραγματικότητός της.

— Ἡ μήτηρ του θὰ ἦναι ἐψιθύρισεν· ἡ μήτηρ του βεβαίως θὰ ἦναι, ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι νυμφευμένος. Ὄχι· ὄχι· δὲν εἶναι δυνατὸν αὐτὸς, ὁ τόσον εὐγενὴς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ ἠπάτησε τόσον ἀναξίως. Ἐν τοσούτῳ, ἡ ὑποψία αὕτη κατασυντρίβει τὴν ψυχήν μου. Ὦ ἂς διασαφισθῇ ἀμέσως.

Εἶναι γυνή, εἶναι σύζυγός του· εἶχε γυναῖκα αὐτός· ἀλλ' ὄχι, ὄχι, τί τρελλὴ ποῦ εἶμαι· τὸ ἐπαναλαμβάνω ἡ ἡ μήτηρ του εἶναι ἢ ἄλλη τις, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ σύζυγός του. . .

Ἀπευθυνομένη δὲ εἰς τὴν ὑπηρέτριαν, ἥτις ἤχησε τὸν κωδωνα, τῇ εἶπε.

—Πήγαινε νὰ εἴπῃς εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις σοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅτι εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς της καὶ ὅτι τὸ θεωρῶ τιμήν μου νὰ τὴν δεχθῶ.

Ἡ Ἔμμα ἐξήντλησε τὴν ὀλίγην δύναμιν, ἥτις τῆς ἔμεινε διὰ νὰ προφέρῃ τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἔπεσε καταβεβλημένη εἰς θρονίον τι.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, νέα τις γυνὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Θεέ μου! πόσον εἶναι ὡραία· ἐσυλλογίσθη ἡ Ἔμμα, δὲν εἶναι ἡ μήτηρ του.

Μια στιγμὴ παρῆλθε καθ' ἣν οὐδεμία δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν ἄλλην. Τέλος ἡ Ἔμμα, κατακυριεύουσα τὴν συγκινησιν της, προσέφερεν ἓν κάθισμα καὶ προσεκάλεσε τὴν νέαν γυναῖκα νὰ καθήσῃ.

— Ἡ ἐπίσκεψίς μου, κυρία, φαίνεται ὅτι σᾶς ἐκπλήττει, εἶπεν αὕη μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ σχεδὸν θορυβουσαν· ἀλλ' ἴσως θὰ σᾶς φανῇ φυσικὴ, ὅταν γνωρίσητε τὸ αἴτιον, τὸ ὁποῖον μὲ ὡδήγησεν πλησίον σας· ἐμάθετε ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ γραμματίου, καὶ ἐκαταλάβετε βεβαίως, ὅτι εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Καμίλλου δε Βερνεΐλου.

Ἡ Ἔμμα ὠχρίασε τόσον, ὥστε ἡ κυρία δε Βερνεΐλου, φοβουμένη μὴ χάσῃ τὰς αἰσθήσεις της, ἤχησεν ἰσχυρῶς τὸν κώδωνα διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

Μια θαλαμηπόλος ἦλθεν, ἀλλ' ἡ Ἔμμα τῆς ἔκαμε νεῦμα ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Κυρία· Ὦ· κυρία, συγχωρήσατέ μοι, εἶπε τότε ἡ Ἔμμα διαλυομένη εἰς δάκρυα, πιστεύσατέ μοι ὅτι ἠγνόουν. . . .

— Ἡσυχάσετε, διέκοψεν ἡ κυρία Βερνεΐλου συγκεκινημένη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Ἦλθον πρὸς ὑμᾶς ὄχι διὰ νὰ σᾶς ἐπιπλήξω, ἀλλὰ διὰ νὰ μοὶ χορηγήσετε μίαν χάριν, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω ἐκ τῆς γενναιότητός σας. . . Νὰ τολμήσω νὰ σᾶς ζητήσω ὀλίγας στιγμὰς ἀκροάσεως.

Ἡ Ἔμμα ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως, καὶ ἡ κυρία δε Βερνεΐλου ἐξηκολούθησεν.

— Εἶναι δύω ἤδη ἔτη ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθην τὸν Κ. Βερνέϊλον; ὁ γάμος ὑπῆρξε γάμος ἔρωτος. Ὁ πατήρ μου, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ χωρισθῇ ἀπὸ ἐμὲ καὶ τὸν ὁποῖον ἡ προβεβηκυία ἡλικία του ἐμπόδιζε νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς Παρισίους, ἀπῄτει ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου νὰ μὴ μὲ συμπαραλαμβάνῃ, ὁσάκις ἤρχετο εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἕνεκα ἐργασιῶν· ὁ κύριος δε Βερνέϊλος μετὰ πολλῆς δυσαρεσκείας συγκατετέθη νὰ χωρίζεται οὕτως ἀπ' ἐμέ. . ὥστε, ὁσάκις οἱ ἐργασίαι του τῷ ἐπέτρεπον, ἔσπευδε νὰ τρέξῃ πλησιον μου εἰς τὸν πύργον τοῦ πατρός μου, καὶ δὲν μὲ ἄφινε πλέον, εἰμὴ ἐν καιρῷ μεγάλης ἀνάγκης· ποτὲ δὲν ἔμεινον δύω μῆνας χωρὶς νὰ τὸν ἴδω. Καὶ ἐνῷ ἔλειπε, καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἐλάμβανον δύω ἢ τρεῖς ἐπιστολὰς, τὴν μίαν τρυφερωτέραν καὶ παθητικωτέραν τῆς ἄλλης. Κρίνατε, κυρία, πόσον ἤμην εὐτυχὴς, ἐγὼ ἥτις τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου!

Δύω ἤδη μῆνας ὁ σύζυγός μου διέτριβεν εἰς τοὺς Παρισίους, καὶ εἶχον ἀρχίσει ν' ἀνησυχῶ διὰ τὴν μακρὰν ταύτην ἀπουσιαν· κατ' ἀρχὰς ὅμως δὲν ἀνησύχουν ποσῶς ἐκ ζηλοτυπίας· ἤμην τόσον βεβαία περὶ τοῦ ἔρωτός του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, αἱ ἐπιστολαὶ κατήντησαν ψυχρότεραι καὶ ὀλιγώτερον συχναί. Ἠθέλησα νὰ γνωρίσω τὰ αἴτια, τῷ ἔγραψα κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ· ἐζήτησε συγχώρησιν καὶ εἶπεν ὅτι τοῦτο προήρχετο ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν ὑποθέσεών του. Τὸ ἐπίστευσα. Πιστεύει τις τόσον εὐκόλως ὅ,τι ἐλπίζει. Ἀλλ' εἰς μὴν ἤδη εἶχε παρέλθει, καὶ ὁ Κάμιλλος δὲν μοὶ ἔγραψε· τότε ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ζηλοτυπία ἤρχισαν νὰ μὲ κυριεύωσι· τῷ ἔγραψα ἐκ νέου διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλω ὅτι, ἐὰν ἐντὸς ὀλιγῶν ἡμερῶν δὲν ἔλθῃ πλησιον μου, θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω εἰς Παρισίους. Ὦ! τότε, κύριε μου, ἡ ἐπιστολή μου ἔλαβεν ἄμεσον ἀπάντησιν· μὲ διέταττε νὰ μείνω, μὴ θέλων, ἔλεγε, νὰ ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα μου, οὗτινος τὸ γῆρας ἀπῄτει τὰς φροντίδας τῆς κόρης του. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὸ λογικόν μου· ἔκλαιον νυχθημερὸν, ὁ πατήρ μου εὐσπλαχνίσθη τὰ δάκρυά μου· ἐπροφασίσθη, ὅτι ἕνεκα ὑποθέσεων ὑπάγει ἀφεύκτως εἰς Παρισίους, καὶ μὲ διέταξε νὰ τὸν συνοδεύσω· οὕτως ἀπέφευγον τὴν ἐπίπληξιν, ὅτι παρέβην τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ συζύγου μου.

ἐπειδὴ τὸ αἴτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο, ἦτο ἡ μόνωσις, εἰς ἣν θὰ ἔμενεν ὁ πατήρ μου κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Ὦ. κυρία μου, ἐὰν ἠξεύρητε πόσον ψυχρῶς μὲ ὑπεδέχθη ὁ κύριος δε-Βερνέϊλος· ἤμην πολὺ ὑπερήφανος, ὥστε δὲν παρεπονέθην, ὑπέφερον ὅμως τρομερὰ εὐκόλως ἐπείσθην, ὅτι ἔχασα τὸν ἔρωτά του, ἐπειδὴ ὅσον περισσότερον ἐπροσπάθουν νὰ τὸν ἐπαναφέρω πρὸς ἐμέ, τόσον περισσότερον ἀπεμακρύνετο. Θέλουσα παντὶ σθένει ν' ἀνακαλύψω τὰ αἴτια τῆς ἀλλαγῆς ταύτης, ἀπεφάσισα νὰ τὸν κατασκοπεύσω, καὶ δὲν ἤργησα νὰ πεισθῶ ὅτι τὰ πάντα ἔφερεν εἰς τοὺς πόδας σας, καὶ τοὺς πόθους του καὶ τὸν ἔρωτά του· ἔκτοτε δὲν ἀμφιβαλλον περὶ τῆς δυστυχίας μου, καὶ ἀπελπίσθην ν' ἀνακτήσω καρδίαν, ἥτις μὲ ἦτο τόσον προσφιλής. . . .

— Ἄ! κυρία . . .

— Ἐπειδὴ ἠξεύρουσα ὅτι εἶσθε τόσον ὡραία, τόσον χαρίεσσα, προικισμένη μὲ τόσα προτερήματα, ἐτρόμαξα διὰ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐλάβετε ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ χθὲς, συρθεῖσα ἀκουσίως μου εἰς τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον ἔδιδεν ὁ πρέσβυς τῆς Ἱσπανίας, ὑπὸ τοῦ πατρός μου, ὅστις ἐπροσπαθεῖ καὶ ἐζήτει ὅλας τὰς εὐκαιρίας νὰ μὲ διασκεδάσῃ. ἐπλησίασα ὅμιλον νέων, ὅπου ἤκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομά σας· βεβαίως δύνασθε νὰ σκεφθῆτε, κυρία ὅτι ἔβαλα ὅλην τὴν προσοχήν μου εἰς ὅ,τι ἔλεγον περὶ ὑμῶν. Ὅλοι ἐπῄνουν ὑμᾶς, ἐξύμνουν τόσον τὰ προτερήματά σας καὶ τὰς χάριτάς σας, ὥστε νὰ ζηλεύσῃ τις. Προσεθέτον, ὅτι τὰ γενναῖά σας αἰσθήματα ὑπερέβαινον ὅλα τ' ἄλλα προτερήματά σας. Οἱ ἔπαινοι οὗτοι, τοὺς ὁποίους ἔκαμνον δι' ὑμᾶς, ἀντὶ νὰ μὲ λυπήσουν, ἀνεγέννησαν τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀνέλαβον θάρρος, κατέστην σχεδὸν εὐτυχής. Θὰ ὑπάγω νὰ ῥιφθῶ εἰς τοὺς πόδας της, ἐσκεφθην παρευθύς· ἑπομένως, ἂν αὕτη εἶναι τόσον γενναία, ὡς τὴν λέγουν, δὲν θὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὰς παρακλήσεις μου, εἰς τὰ δάκρυα μου· ἐὰν τὴν παρακαλέσω δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μοὶ ἀρνηθῇ τὴν ἀπόδοσιν καρδίας, ἣν μοὶ ἀφῄρεσεν, ἐπειδὴ δεν θὰ θελήσῃ νὰ πληρώσῃ πικρίας ὅλην τὴν ὕπαρξιν μου, καὶ νὰ προξενήσῃ ἴσως τὸν θάνατόν μου. Δι' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, κυρία μου, ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ ἔλθω μέχρις ὑμῶν. Εἰπῆτε μου τώρα, ἤλπισα παρὰ πολὺ ἐπὶ τῆς γενναιότητός σας; . . .

Τὴν μεγάλην τῆς Ἔμμας συγκίνησιν διεδέχθη παντελὴς ἀθυμία. Ἠρώτα ἑαυτὴν ἐὰν ὅλα ταῦτα δὲν ἦσαν ὄνειρον· νὰ ἴδῃ ὄχι μόνον κατεστραμμένην παρευθὺς ὅλην της τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὅλα τὰ ὀνειροπολήματά της· ἀλλ' ἀκόμη καὶ νὰ αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἔνοχον σφάλματος, τὸ ὁποῖον τόσον ἐπροσπάθησε ν' ἀποφύγῃ! Ὦ! ἐχρειάζοντο νὰ τὴν καταστρέψωσιν ὁλοτελῶς.

— Ἔχετε δίκαιον, κυρία, ἀπεκρίθη μὲ ἀσθενῆ φωνὴν, νὰ τρέφετε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. Αὕτη μὲ τιμᾷ πολὺ, ἀλλὰ πιστεύσατε καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι ἀναξία. Ἀναμφιβόλως, εἶμαι ἔνοχος πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ βεβαιωθεῖτε καλῶς ὅτι ὅλως διόλου ἀκουσίως. Ναὶ, ἠγάπων τὸν Κ. δε Βερνέϊλον, τὸν ἠγάπων παρὰ πολὺ· ἀλλ' ὁποιανδήποτε κλίσιν καὶ ἐὰν ἠσθανόμην πρὸς αὐτὸν, θὰ ἀπέκρουον πάντοτε τὸν ἔρωτά του· καὶ ἡ ὁμολογία αὕτη, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμε, θὰ μὲ ἐκινει εἰς ἀγανάκτησιν, ἐὰν ἠξευρα ὅτι δὲν εἶναι ἐλεύθερος νὰ διαθέσῃ τὴν καρδίαν του· ἠπατήθην, κυρία μου, παρὰ πολὺ ἀναξίως μάλιστα, ἐπειδὴ μοὶ ὤμωσε πολλάκις ὅτι ἦτο ἄνυμφος.

— Πῶς! κυρία, εἶναι δυνατόν; . .

— Ἄ! ἐὰν ὁ κύριος δε Βερνέϊλος δὲν ἦτο σύζυγός σας, ἐπανέλαβεν ἡ Ἔμμα, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ σᾶς προσβάλλω, λέγουσα τί σκέπτομαι περὶ τῆς διαγωγῆς του, θὰ ἐβλέπετε τώρα πόσον ἦτο καταφρονητέος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Ὦ! κυρία μου, ἀφ' οὗ συγκατατίθεσθε νὰ μὴν τὸν ἐπανιδῆτε πλέον, θὰ λησμονήσω ὅλα. Ἐντοσούτῳ ἔχω μιαν χάριν ἀκόμη νὰ σᾶς ζητήσω, θὰ μὲ τὴν ἀρνηθῆτε;

— Λέγετε, κυρία· ἂν καὶ ἀκουσίως ἔλοχος πρὸς ὑμᾶς, χρεωστῶ νὰ πραξω πᾶν διὰ νὰ διορθώσω τὸ κακὸν, τοῦ ὁποίου τὰ αἴτια ἦσαν ὁ ἔρως μου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ συζύγου σας. . .

— Λοιπὸν, κρύψατε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔκαμα. . .

Ἡ Ἔμμα ἐσκέφθη στιγμάς τινας πρὶν ἀποκριθῇ.

— Ὄχι, κυρία μου, εἶπεν ἀκολούθως, δὲν γίνεται οὕτω, πρέπει ὁ σύζυγός σας να μάθῃ ὅτι ἤλθετε ἐδῶ· ἐπειδὴ, ἐὰν τὸν ἀφήσω νὰ τὸ ἀγνοῇ, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὸν ἀπολύσω χωρὶς ἐξήγησιν. Καὶ τότε τὸ ἐλαφρὸν αἴσθημα ἀναμφιβόλως, τὸ ὁποῖον τρέφει δι' ἐμὲ, θὰ γίνῃ ἴσως βιαιότερον· ἐπειδὴ ὁ ἔρως αὐξάνει ὅταν ἀπαντᾷ ἐμπόδια. Ἐπεθύμουν καλλίτερα καὶ δι' ὑμᾶς καὶ δι' ἐμὲ, διὰ τρόπου ἐπιτηδείου νὰ τὸν κάμωμεν νὰ ῥιφθῇ εἰς τοὺς πόδας σας, ἐπικαλούμενος τὴν συγχώρησίν σας. Ἴσως ἐπιτύχωμεν, ἐρεθιζοντες τὴν ζηλο υπίαν του καὶ τὴν φιλαυτίαν του. Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσητε νὰ τοῦ δόσω ἓν μάθημα γλυκύτατον ὡς πρὸς τὸ σφάλμα του παραβαλλόμενον, καὶ τοῦ ὁποίου τοὺς καρποὺς ὑμεῖς θὰ δρέψετε;

— Ἡ εὐτυχία μου εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, κυρία μου, ἐγκαταλείπομαι ὁλοκλήρως εἰς ὑμᾶς.

— Ἦσθε χθὲς, εἴπετε, εἰς τὸν χορὸν τοῦ πρέσβεως τῆς Ἱσπανίας;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸ θὰ χρησιμεύσῃ κάλλιστα εἰς τὸν σκοπόν μου.

— Ἀλλ' ὁποῖος εἶναι;

— Συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς τὸν διακοινώσω ὑστερώτερον, καὶ ὑποσχεθῆτέ μοι νὰ κάμητε ὅ,τι σᾶς εἴπω. διὰ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸν ἐκτελέσω· ὁ Κ. Βερνέϊλος θὰ ἔλθῃ μετὰ μίαν στιγμὴν, δύναται νὰ σᾶς ἴδῃ, καὶ τότε θὰ ἀπολεσθῶσιν ὅλα· ἀπομακρυνθῆτε σᾶς παρακαλῶ ταύτης τῆς αἰθούσης καὶ εἰσέλθετε εἰς τὸν κοιτῶνά μου· θὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω μετὰ μίαν στιγμὴν· θὰ ἀρχίσω τὸ μέρος μου, καὶ θὰ μοῦ ἦναι εὔκολον· ἡμεῖς αἱ κωμῳδοὶ μανθάνομεν νὰ ἐχωμεν τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ἐνῷ ἔχομεν τὸν θάνατον εἰς τὴν ψυχήν. Λοιπὸν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Ὡς εἰς τὴν καλλιτέραν μου φίλην. Ἀλλὰ πῶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν τόσην γενναιότητα;

— Σταθῆτε, κυρία μου! ἐγὼ μᾶλλον θὰ σᾶς εἶμα χρεώστης· ἐπειδὴ θὰ μὲ δώσετε τὴν παρηγορίαν νὰ δείξω

ὅτι ἡ τέχνη, τὴν ὁποίαν ἠξεύρω, δὲν ἀποκλείει μήτε τὰς ἀρετὰς, μήτε τὰς καλὰς πράξεις.

Μείνασα μόνη, ἡ Ἔμμα ἐχρειάσθη ὅλην τὴν ἰσχὺν τῆς θελήσεώς της καὶ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της διὰ νὰ συνάξῃ ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀπελπισίαν της Ποὸς ὀλίγον κατετρόμαξε διὰ τὴν τρομερὰν ἰδέαν, ὅτι ἐδέχθη τοὺς ἀσπασμοὺς ἀνθρώπου καθ' ἣν στιγμὴν, πιθανῶς ἡ νέα καὶ θελκτικὴ σύζυγός του, κατατριβε τὴν ζωήν της ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν, καὶ τότε αὕτη ἐλησμόνησε τὸν περιώνυμον βουλευτὴν, τὸν μεγαλοψυῆ ἀνδρα, διὰ νὰ ἐπαναφερῃ ὅλας τὰς σκέψεις της ἐπὶ τοῦ ἐπιόρκου συζύγου, ἐπὶ τοῦ ἀπατεῶνος ἀνδρός· ἔπειτα ἀνετριχίασεν ἐκ φρίκης, σκεπτομένη ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε καθεξει τὸν ἔρωτά της· ἐνῷ δ' ἐβυθίζετο εἰς τὰς ἐπιπόνους ταύτας σκέψεις, ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνοίχθη, καὶ ὁ Κάμιλλος ἐφάνη· ἐχρειάσθη δὲ νὰ ζητήσῃ μειδίαμα διὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ οὗτος τιποτε.

— Φίλη μου, ἰδοὺ εἰσιτήρια διὰ τὸ θέατρον· ἐξ ὅλων συμπεραίνεται, ὅτι ἡ συνάθροισις θὰ ἦναι λαμπρά. . . Ἀλλὰ τί ἔχεις; διατὶ ἡ τόση μελαγχολία;

— Ὦ! δὲν ἔχω τίποτε, παντελῶς τίποτε, σὲ βεβαιῶ· μόνον σφοδρὰ κεφαλαλγία πρὸ ὀλίγου κατέλαβε. . . Κάμιλλε δὲν θὰ ὑπάγω ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον· φοβοῦμαι μήπως αὐξήσῃ τὸ κακὸν, ἐὰν ἐκτεθῶ εἰς τὸν ἑσπερινὸν ἀέρα.

— Ἀλλ' ἐξεναντίας ὁ ἀὴρ θὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀδιαθεσίαν σου, ἥτις, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ πιστεύσω, δὲν εἶναι ποσῶς ἐπιφοβος.

— Ὄχι, ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὅμως σὲ ἐπαναλαμβάνω, δὲν θὰ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον. . .

Ἄλλως, μία ἐπίσκεψις, ἣν πρὸ ὀλίγου ἐδέχθην, κατὰ τὸ διαστημα τῆς ἀπουσίας σου, μοὶ ἔδοσε τὴν ἰδέαν πῶς νὰ περάσωμεν τὴν ἑσπέραν πολὺ πλέον εὐάρεστα.

— Εἶναι ἀδιακρισία νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποία εἶναι αὕτη ἡ ἐπισκεψις;

— Ὦ! βεβαίως ὄχι, ἠξεύρεις καλῶς. φίλε μου, ὅτι δὲν ἔχομεν τιποτε μυστικὸν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον· εἶσαι τόσον πλήρης εἰλικρινείας, ἀληθειας ὡς πρὸς ἐμὲ, ὥστε θὰ ἦτο ἔγκλημα ἐκ μέρους μου νὰ μὴ σοῦ δεικνύω παρομοιαν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ Κάμιλλος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἔμμας καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χειλη του· αὕτη ἀκουσίως ἔκαμε κίνημα διὰ νὰ τὴν ἀποσύρῃ, καὶ ἠσθάνθη τὸ αἷμά της ἀναῤῥέον εἰς τὴν καρδίαν της. Ὁ Καμιλλος παρετήρησε τὴν συγκίνησίν της ἐκ τῆς ὠχρότητός της· καὶ συγκεκινημένος καὶ ὁ ἴδιος, τὴν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπῃ τὸ αἴτιον· τὸν καθησύχασε, βεβαιώνουσα αὐτὸν, ὅτι ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτήρων της προῆλθεν ἐξ ἀδιαθεσίας, ἥτις τὴν κατέλαβεν ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Τότε, ἐπανέλαβεν ὁ Κάμιλλος, κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ εἴπῃς ὁποία εἶναι ἡ τερπνοτάτη αὕτη ἑσπέρα, ἣν ὑπόσχεσαι, ἢ καλλίτερον εἰπέ μοι κατ' ἀρχὰς, ποία εἶναι ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, εἰς τὴν ὁποίαν χρεωστεῖς τὴν ἰδέαν αὐτῆς.

— Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα, εἶναι ἑνὸς τὸν ὁποῖον θὰ ὑπερευχαριστηθῇς νὰ γνωρίσῃς· εἶναι νέος τις κύριος Ῥῶσσος, τὸν ὁποῖον συχνάκις εἶδα εἰς Πετρούπολιν, ὅτε ἔδοσα τὰς τελευταίας παρασάσεις ἐκεῖ. μόλις πρὸ δύο μηνῶν ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας, ἀλλ' εἶναι ἤδη ὑπερευχαριστημένος διὰ τὴν ὑποδοχὴν, ἣν παντοχόθεν τῷ κάμνουσιν αἱ γυναῖκες, κατ' ἐξοχὴν συνεισφέρουσι πολὺ εἰς τὸ νὰ νομισῃ ὅτι ἡ πρωτευουσά μας εἶναι ἡ θελκτικωτέρα διαμονὴ τοῦ κόσμου. . . Ἐντοσούτῳ, φαίνεται ὅτι χθὲς νέα τις γυνὴ, ἥτις φέρει τὸ ὄνομά σας, ἀπέκτησε πολλὴν φήμην εἰς τὸν χορὸν τοῦ πρεσβεως τῆς Ἱσπανίας· μήπως εἶναι συγγενή σας;

Ὁ Κάμιλλος ἠλλοιώθη, οἱ χαρακτῆρες εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἐζωγραφημένη ἡ εὐθυμία, κατέστησαν παρευθὺς ὠχρότατοι. Ἡ Ἔμμα ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν ἐπρόσεξεν, ἀλλ' ἔσπευσε να τῷ εἴπῃ ἀνυπομόνως.

— Ἔ! λοιπὸν ἀποκρισου μοι.

Ὁ Κάμιλλος, ἂν καὶ ζητῶν νὰ καθησυχάσῃ, ἀπεκρίθη μὲ μεγίστην ἀμηχανιαν.

— Ἀλλὰ, ναὶ. . . ἢ μᾶλλον, ὄχι. . . δηλ. εἶναι πιθανώτατα ἡ χήρα ἑνὸς τῶν ἐξαδέλφων μου. ἀλλὰ πολὺ μακρυνοῦ βαθμοῦ.

— Ἄ! εἶναι χήρα. . . συνωδεύετο, λέγουν, ἀπὸ ἕνα γέροντα σεβασμιώτατον, τὸν ὁποῖον ὑπέθετον πατέρα της. Λοιπὸν βεβαίως ὁ κύριος οὗτος θα ἦναι ἐξαδελφός σου τις μακρυνός.

— Φυσικῶς.

— Λοιπὸν, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου, φαίνεται χθὲς ὅλοι οἱ νέοι ἔσπευσαν τριγύρω της διὰ νὰ φλονεικήσωσιν ἓν βλέμμα της.

— Τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἀναμφιβόλως δὲν ἀπένειμεν εἰς κανένα.

— Ἐξ ἐναντίας· ἦτο πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ νέου τούτου Ῥώσσου, οὗτινος ἐδέχθη τὴν ἐπισκεψιν.

Τὸ ξίφος τοῦ Δαμοκλέους, ἐὰν ἐφαίνετο παρευθὺς εἰς τὸν νέον βουλευτὴν, δὲν θα τὸν κατέπληττε τόσον, ὅσον ἡ εἴδησις αὕτη. Ἡ Ἔμμα ἐφαίνετο πάντοτε ὅτι δὲν προσεῖχε ποσῶς, τί διετρεχεν ἐν αὐτῷ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! ἀνέκραξεν, ὅταν ἀνέλαβεν ὀλίγον ἀπὸ τὴν κατάπληξίν του.

— Πῶς; δὲν εἶναι δυνατόν. . .

— Ὄχι ἀναμφιβόλως, βεβαιότατα ἠπατήθης. . . .

— Ἄ! αὐτὸ δὰ εἶναι πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα ἡσυχώτατα. Ἀλλὰ κύριε, τί παράδοξος χαρακτὴρ εἶναι ὁ ἰδικός σου σήμερον! σὲ εὑρίσκω κατὰ πάντα ἀλλόκοτον! Ἰδοὺ μόνον διὰ νὰ μὲ δυσαρεστήσῃς, καὶ χωρὶς ἄλλο συμφέρον ἀναμφιβόλως, ἀρνεῖσαι ἐπιμόνως πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω τόσον θετικώτερον, καθ' ὅσον ἐκεῖνος, ὅστις μὲ τὸ εἶπεν εἶναι ὁ νέος ἐκεῖνος Ῥῶσσος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀξαδέλφη σου συγκατένευσε νὰ συναντηθῇ ταύτην τὴν ἑσπέραν.

— Τί, ποῖος συγκατένευσε,

— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα; ἡ ἐξαδέλφη σου.

Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀμηχανία τοῦ Καμίλλου ἠύξανον εἰς ἕκαστον λόγον τῆς Ἔμμας· ἐδέχθη συνέντευξιν· ἐπανέλαβε πολλάκις.

— Βεβαίως, ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι σὲ συγκινεῖ τοῦτο πολύ. . . ἐπανέλαβεν ἡ Ἔμμα· ἐντοσούτῳ τί σὲ ἐνδιαφέρει; αὕτη εἶναι συγγενής σου μόνον μακρυ

νή, καθὼς μὲ εἶπες, καὶ μεταξὺ συγγενῶν τόσον ἀπεχόντων, δὲν εἶναι ἀναγκαία ποιαύτη φροντίς.

— Σὲ ζητῶ συγγνώμην Ἔμμα, ἀλλ' εἶναι χρέος μου νὰ ἐμποδίσω τὴν νέαν ταύτην γυναῖκα, νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπόληψίν της, ἐρχομένη εἰς τὴν συνάντησιν, θὰ μὲ συγχωρήσῃς λοιπὸν νὰ λείψω ὀλίγας στιγμάς. . .

— Ὦ· Θεέ μου! εἶναι ὅλως διόλου ἀνωφελὲς, ἐπειδὴ ἡ ἐξαδέλφη σου καὶ ὁ νέος ἐραστής της μετὰ μίαν στιγμὴν ἴσως θὰ ἦναι ἐδῶ.

Τοὺς λέγους τούτους ἀκούων ὁ Κάμιλλος δε Βερνέϊλος, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ διὰ νὰ μὴν κάμψωσι τὰ γόνατα του, ἡ δὲ Ἔμμα ἐξακολουθοῦσα τὸ μέρος της, ἐπρόσθεσεν.

— Ἤθελον νὰ τοῖς προσφέρω ἓν πρόγευμα, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παρευρίσκεσο ἀναγκαίως· οὕτως ἤλπιζον νὰ περάσωμεν τὴν ἑσπέραν τερπνότατα· πῶς σοῦ φαίνεται;

Ἡ θέσις τοῦ Καμίλλου ἦτο ἀληθῶς κρισιμωτάτη Ἤρχισε νὰ ἱδρώνῃ, ἂν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ψυχρός· βλέπουσα ἡ Ἔμμα τὸ σῶμα του καὶ τὴν ψυχὴν βασανιζόμενα, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἐκδικησίς μου ἄρχεται! ἀλλὰ παρευθὺς μικρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους της· ἐγεννᾶτο ἐκ ταύτης τῆς σκέψεως· πόσον προτιμότερον θὰ ἦτο ἂν ἠδυνάμην νὰ διατηρήσω τὸν ἔρωτά του, παρὰ νὰ τὸν καταφρονῶ καὶ ν' ἀπαιτῶ ἐκδίκησιν.

— Φίλη μου, εἶπεν ὁ Κάμιλλος, ζητῶν νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του ὑπὸ μορφὴν ψυχρᾶς σεβαρότητος, σὲ εὑρίσκω σήμερον ἔχουσαν ἐλαφρότητα ἀκατανόητον. Εἶσαι σὺ ἡ τολμῶσα νὰ μοῦ προτείνῃς νὰ γείνω μάρτυς τῶν ἐνόχων ἐρώτων τοῦ Ῥώσσου μετὰ τῆς νέας ταύτης γυναικὸς, ἥτις, σὲ εἶπα, εἶναι συγγενής μου;

— Ναί, ἀλλ' εἰς τόσον ἀπομακρυσμένον βαθμόν. . .

— Σύ, ἀληθῶς Ἔμμα, ἠδυνήθης νὰ συγκατανεύνῃς, ὥστε ἡ οἰκία σου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τόπος συναντήσεων. . . ; Ἀ! πρὸς χάριν μου σκέψου· καὶ, ἀντὶ νὰ μὲ κρατῆς, ἄφησέ με νὰ τρέξω πλησίον τῆς ἄφρονος ταύτης γυναικὸς, καὶ ἴσως δυνηθῶ, ἂν ἦναι ἀκόμη καιρὸς, νὰ τὴν ἐμποδίσω ἀπὸ σφάλμα, τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἀπωλέσῃ διὰ παντός!

Καὶ ὁ Κάμιλλος, λέγων ταῦτα, ἔλαβε τὸν πῖλόν του ὅπως ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἡ Ἔμμα τὸν ἐσταμάτησεν, ὅτε ἑτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

— Στάσου, κύριε, καὶ συγχώρησόν μοι νὰ σοὶ ἐκφράσω πόσον εὑρίσκω ἀπερίσκεπτον, διὰ νὰ μὴν εἴπω ἀκατανόητον, ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μὲ τόσην ζέσιν εἶπες. Ἡ ἐξαδέλφη σου, κυρία Βερνεΐλου, εἶναι χήρα, τὸ εἶπες σὺ ὁ ἴδιος· ἑπομένως εἶναι ἐλευθέρα νὰ διαθέσῃ τὰ κατ' αὐτὴν ὅπως τῆς φαίνεται καλέν· ἀγαπᾷ νέον, ὅστις κατέχει λαμπροτάτην θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀνταγαπᾶται ἀναμφιβόλως, λοιπὸν δύναται καὶ πρέπει νὰ ἦναι ὁ γάμος ἀκόλουθος τοῦ σιωπηλοῦ ἔρωτος των. Βλέπεις λοιπὸν καλῶς, κύριε, ὑπὸ ταύτην τὴν μορφὴν, θὰ ἦσαι πολὺ ἀσυλλόγιστος ἐὰν ἐμποδίσῃς τὴν ἐξαδέλφην σου νὰ πράξῃ ἓν μέγα σφάλμα, ἀφ' οὗ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὁ γάμος φαίνεται ἄξιος τοιαύτης ἐπωνυμίας.

Διὰ τὴν ἐπιπληξιν δὲ, ἣν μ' ἔκαμες, ὡς συγκατανεύσασαν νὰ χρησιμεύσῃ ἡ οἰκία μου εἰς αὐτὸν, ὡς τόπος συναντήσεως, ὀλίγαι λέξεις ἀρκοῦν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πολλὰ ὀλίγης σου γενναιότητος διότι ἡ διαγωγή μου εἶναι κατὰ πάντα συνεπής... Ὦ! μ' ὅλην τὴν ἀνυπομονησίαν σου, θὰ μ' ἀκούσῃς μέχρι τέλους!.. Ὁ νεανίας οὗτος, καθὼς σὲ εἶπον, ἐξερχόμενος τοῦ οἴκου μου καὶ ὁμιλῶν ἀκαταπαύστως περὶ τοῦ πρὸς τὴν ἐξαδέλφην σου ἔρωτός του, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ εἴπῃ, πόσον ἡ κυρία αὕτη ἤθελε νὰ μοῦ ἐκφράσῃ τὸν διὰ τὰ προτερήματά μου θαυμασμόν της, καὶ ἰδίως πόσον αὕτη ἐπεθύμει νὰ μὲ γνωρίσῃ στενώτερον. Καταλαμβάνεις λοιπὸν εὐκόλως, κύριε, ὅτι, ὡς καλακευσμένη καὶ εὐτυχής, ἔσπευσα ν' ἀποκριθῶ εἰς τὸν νέον ἐρωτόληπτον, ὅτι ἡ ἐπισκεψις τῆς ἐρωμένης του θὰ μὲ πληρώσῃ εὐτυχίας καὶ εὐχαριστήσεως. Ἐκεῖνος δὲ, ὡς νέος τρελλὸς, ἠγέρθη, μὲ ἐγκατελειψεν ἐσπευσμένως, φωνάζων ὅτι εἰς αὐτὸν μόνον ἀνήκει ἡ τιμὴ νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς ἐμὲ, καὶ ὅτι θὰ ὑπαγῃ τρέχων νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς τὸ οἴκημά της· ἐχρεώστουν νὰ τὸν σταματήσω; Ὄχι, βεβαίως! ἤμην ὑπερευχαριστημένη ἄλλως τε νὰ κρίνω ἰδία, ἂν ἡ ὡραιότης τῆς γυναικὸς εἶναι ὅσον μὲ εἶπε θαυμασία, καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας του, μ' ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τοῖς προσφέρω πρόγευμα, εἰς τὸ ὁποῖον, σὲ τὸ ἐπαναλαμβάνω, θὰ παρευρεθῇς, ἐπειδὴ δὲν βλέπω εἰς τί διακινδυνεύεις τὴν ὑπόληψιν σου, ἢ τὴν ἀξίαν σου· θὰ ἦσαι μεθ' ἑνὸς πολὺ διακεκριμένου νέου καὶ μετὰ τῆς ἐξαδέλφης σου . . . εἶναι πολὺ σύμφωνον. . . σὲ ἐπαναλαμβάνω, ὁ ἔρως, τὸν ὁποῖον τρέφουν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, δὲν πρέπει ποσῶς νὰ σὲ τρομάξῃ, μ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα τῶν ἀρχῶν σου, ἀφ' οὗ, ἐλεύθεροι καὶ οἱ δύω, ἔχουν ἀναμφιβόλως σκοπὸν νὰ ἑνωθοῦν.

— Ἀλλὰ, Ἔμμα . . . .

— Ἐμπρὸς· βλέπω ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἔχεις καλὰ δικαιολογήματα, ἑτοιμάζεσαι νὰ μεταχειρισθῇς ἐπιχειρήματα τοῦ βήματος· σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν τὰ ἀγαπῶ ποσῶς. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ὑποταχθῇς ὁλοτελῶς εἰς τὴν θέλησίν μου.

Ὁ Κάμιλλος ἐβάδιζεν ἐπὶ καρφίων, κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν· ἐκτύπα τοὺς πόδας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἔμμας μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν νέου τινὸς ἵππου, ἐνῷ ἤγγιζεν ὅλα τὰ ἐλατήρια τοῦ πνεύματός του διὰ νὰ εὕρῃ μέσον ἵνα ἐξέλθῃ τῆς ἀληθῶς ὑπερτάτης ἀμηχανίας του. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ὑπεκρίθη ὅτι ὑπεχώρει εἰς ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Ἔμμας, καὶ ὅτι ἐνέδιδεν εἰς ὅ,τι ἀπῄτει· καὶ μετ' ὀλίγον ἐγειρόμενος ἐξαιφνης καὶ φέρων τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς νὰ τὸν ἦλθεν ἐνθύμησις τις, ἀνέκραξε.

— Φίλη μου, πρέπει νὰ ἐξέλθω παρευθύς. μία ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν ὁλοτελῶς ἐλησμόνησα. . · .

— Ἀναμφιβόλως, θέλεις ν' ἀστειευθῇς, διέκοψεν ἡ Ἔμμα, μειδιῶσα εἰρωνικῶς· δὲν θὰ ἐγελοῦσες παρὰ πολὺ διὰ τὴν ἀνοησίαν μου, ἐὰν σ' ἐπίστευον, καὶ ἰδίως ἐὰν σὲ ἄφινα νὰ ἐξέλθῃς;

— Ἀλλ' Ἔμμα, σὲ ὀμνύω ὅτι πρέπει ἀφεύκτως. . .

Ἡ Ἔμμα, ἥτις παρετήρει ὅλα τὰ κινήματα τοῦ Καμίλλου, ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν, καὶ, θέτουσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῶν κλείθρων, τοῦ εἶπε μὲ σταθερὰν φωνήν. . .

— Καὶ ἐγὼ σὲ ὀμνύω, κύριε, ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃς.

Ὁ Κάμιλλος κατεσκεύασε σχεδὸν μανιώδης· ἐὰν δὲν ἀνεχαιτίζετο, θὰ συνέτριβε τὴν χεῖρα, ἥτις ἐκρατοῦσε τὴν κλειδωνίαν. Ἡ Ἔμμα ἔσυρε τὸν κώδωνα.

— Τί κάμνεις; ἀνέκραξεν ὁ Κάμιλλος, τοῦ ὁποίου

ἡ φρίκη κατέσκευε τοιαύτη, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τῆς σταματήσῃ τὸν βραχίονα.

— Θέλω νὰ ἐμποδίσω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἰδιοτροπιῶν σου, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα μὲ τὴν πλέον ἐπιτετηδευμένην ἡσυχίαν.

Παρευθὺς εἷς ὑπηρέτης ἐφάνη· ἡ Ἔμμα τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ ἐκ μέρους της νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν εἰς τὸν θυρωρὸν νὰ κλείσῃ τὴν πύλην τοῦ μεγάρου, μὴ ἀφίνων μήτε νὰ ἐξέλθῃ μήτε νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς ἄνευ τῆς ἀδείας της.

Ὁ Καμίλλος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἠθέλησε νὰ σταματήσῃ τὸν ὑπηρέτην διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοιαυτης διαταγῆς· καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἐφαινετο διστάζων, ἡ Ἔμμα ἀναλαμβάνουσα ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν της, ἔρριψεν αὐστηρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑπηρέτου της καὶ τὸν διέτριξε νὰ τῇ ὑπακούσῃ παρευθὺς καὶ να ἐνθυμηθῇ ὅτι διαταγας ἔχει να λαμβάνῃ μόνον ἀπ' αὐτήν. Τότε ὁ ὑπηρέτης ἔκλινε καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ πτωχὸς Καμίλλος ἦτο ἄξιος εὐσπλαγχνίας· ὀλίγον ἔλειψεν ἡ Ἔμμα νὰ παραιτήσῃ τὴν ἐκδικησιν της, βλέπουσα αὐτὸν ὑποφέροντα τόσον τρομερά. Ἀλλ' ἐνθυμηθεῖσα τὴν ὑπόσχεσιν της πρὸς τὴν κυρίαν δε Βερνεΐλου, κατεξουσιασεν εὐκόλως τὴν πρόσκαιρον ταύτην συμπάθειαν της, στραφεῖσα δὲ τότε πρὸς τὸν Καμίλλον, τῷ λέγει.

— Τώρα, κύριε, συγχώρησέ με νὰ σὲ ἐκφάσω τὴν ἐκπληξιν μου καὶ τὴν λύπην μου διὰ τὴν διαγωγήν σου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πρὸς ἐμὲ διαβεβαιώσεών σου, ὅτι θὰ ὑπόκεισαι εἰς ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μου, ὅτι θὰ ὑποτάσσεσαι εἰς ὅλας μου τὰς θελήσεις; Σὲ ἔκρινα πολὺ κακῶς, κύριε, ἐπειδὴ σ' ἐπίστευσα ἀνίκανον ν' ἀρνηθῇς μὲ ἰσχυρογνωμοσύνην ἀληθῶς ἀκατάληπτον, καὶ μὲ τὰς γελοιωδεστέρας προφάσεις, ἡδονὴν, ἥτις ἄνευ τῆς παρουσίας σου, θὰ ἦτο δι' ἐμὲ ἄνευ θελγήτρων· ὅθεν εἶμαι ἀγανακτισμένη, μανιώδης· καὶ σὲ ὀμνύω, κύριε, ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃς τοῦ μεγάρου τούτου, ἐκτὸς ἐὰν λάβῃς τὴν ἄδειαν τῆς ἰδίας μικρᾶς σου ἐξαδέλφης. Ὦ! λαβε ὑπομονὴν, ἀναμφιβόλως δὲν θὰ περιμείνῃς πολὺ, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ κυρία θὰ ἦναι ἐδῶ.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἡ Ἔμμα ἐξῆλθεν, ὡς νὰ ἐφοβήθη ἰδίως, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀγανάκτησίν της.

Μείνας μόνος ὁ Καμίλλος, ἠλλοιωμένος, συγχισμένος, ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν του ἐστηριγμένην, ἠρώτησεν ἑαυτὸν ἐὰν σύζυγος εὑρεθῇ ποτὲ εἰς τοιαυτην κρίσιμον θέσιν.

Ἡ Ἔμμα τοῦ ἐπρότεινε πραγματικῶς μοναδικὴν ἡδονὴν, ἓν γεῦμα μετὰ τῆς γυναικός του καὶ τοῦ ἐραστοῦ της! ἔπειτα ἤρχισεν ἀλληλοδιαδόχως νὰ καταρᾶται τὸν καταχθόνιον Ῥῶσσον, νὰ πλατῇ σχέδια ἐκδικήσεως κατ' αὐτοῦ, καὶ νὰ συλλογίζεται τὴν καταφρόνησιν καὶ τὸν ἐμπαιγμὸν, ὅταν ἡ Ἔμμα ἐμέλλε νὰ μαθῇ, ὅτι ἡ ὑποτιθεμένη αὕτη ἐξαδέλφη του ἦτο ἡ ἰδία του σύζυγος· ἡ ἰδέα αὕτη ἀνήγειρεν ἐξαίφνης τὸ καταβεβλημένον λογικόν του, ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρήσῃ τελευταιαν ἔροδον· ἤχησε τὸν κώδωνα. Εἷς ὑπηρέτης ἐφάνη.

— Ἀναμφιβόλως, τοῦ λέγει ἅμα ἐφάνη, ἡ δέσποινά σας ἀνήρεσε τὴν διαταγὴν το νὰ μὴν ἐξέλθῃ κανείς;

— Ἐξ ἐναντίας, ἡ κυρία ὑπῆγεν ἡ ἰδία νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ πύλη τοῦ μεγάρου εἶναι καλὰ κλεισμένη, καὶ διέταξεν πάλιν ν' ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον μόνον εἰς μίαν γυναῖκα σύνωδευμένην ὑφ' ἑνὸς κυρίου.

— Ἰδοὺ βεβαίως, ἐσκέφθη ὁ Κάμιλλος, ἡ σύζυγός μου καὶ ὁ ἄτιμος οὗτος Ῥῶσσος! — Φίλε μου, τῷ εἶπεν ἀκολούθως, παρουσιάζων εἰς αὐτὸν βαλάντιον πλῆρες χρυσοῦ, σὲ πὸ δίδω, ἐὰν δυνηθῇς νὰ μὲ ἐκβάλλῃς ἐντεῦθεν.

— Φεῦ! ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης, ἀπομακρυνόμενος, ἂν διὰ τοῦτο μόνον ὁ κύριος μ' ἔκραξεν, ἀποσύρομαι, ἐπειδὴ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ κάμω ὅ,τι μὲ ζητεῖ, καὶ ἂν μὲ δώσῃ ὅλον τὸν χρυσὸν τῆς Καλλιφορνίας

Ὁ Κάμιλλος ἐπίστευσε τότε εἰς τὴν εἱμαρμένην. ἐπειδὴ ἐσυλλογίζετο, — εἰς χιλίους ὑπηρέτας μόλις δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἷς, ὅστις νὰ μὴ διαφθαρῇ ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἔτυχε νὰ πέσῃ ἀκριβῶς εἰς αὐτόν! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤκουσε θόρυβον.

— Θεέ μου, ἐὰν ἦναι ἡ σύζυγός μου!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ περισσότερον, θέλων νὰ φύγῃ ἢ νὰ κρυφθῇ τοὐλάχιστον, ἔτρεξεν εἰς ὅλας τὰς θύρας τοῦ δωματίου ἔνθα ἦτο κεκλεισμένος· ἀλλ' ὅλαι ἦσαν κλεισταί, ἐκτὸς ἐκείνης, δι' ἧς ἐξ ἀνάγκης θὰ εἰσήρχετο ἡ σύζυγός του.

— Τετέλεσται! ἐφοράθην! ἐσκέφθη· καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσῃ. τόσον ἰσχυρὰ ἦτο ἡ συγκίνησίς του, ὅταν εὐτυχῶς παρετήρησεν ἓν σπουδαστήριον τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, κατέφυγεν ἐκεῖ καὶ παρευθὺς εἰσῆλθεν ἡ σύζυγός του, συνοδευομένη ὑπὸ νεανίου τινὸς, ὅστις τὴν ἔβλεπεν ἐρωτικῶς, κρατῶν τὰς χεῖράς της. Ὁ νέος οὗτος ἦτο ἡ Ἔμμα· ἀραιὰ γενειὰς καὶ ἐλαφρὸς μύσταξ τεθειμένος ἐντέχνως ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους. τὴν καθίστων ἐντελῶς ἀγνώριστον· ἄλλως, ἦτο σχεδὸν νὺξ καὶ ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν Κάμιλλον νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Ἡ Ἔμμα, ἀφ' οὗ περιέφερε τὰ βλέμματά της πέριξ τοῦ δωματίου, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν κυρίαν δε-Βερνεΐλου· εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦτο ἐξ ἀνάγκης θὰ εἶναι· προσοχή· · νὰ ὑποκριθῶμεν καλὰ τὰ μέρη μας· ἔπειτα ὑψόνουσα τὴν φωνήν της· τὴν ὁποίαν ἐπροσπάθει νὰ καταστήσῃ βαρυτέραν καὶ ν' ἀλλάξῃ, δίδουσα αὐτῇ ξένον τόνον, ἐξηκολούθησε.

— Φίλη μου, μόλις δύναμαι νὰ συλλάβω τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας μου· ἰδοὺ λοιπὸν ἦλθεν ἡ στιγμὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέβλεπον μὲ τόσην ζέσιν· Ὦ! ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡ ὡραιοτέρα τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Καμίλλος ἐξέβαλλεν ἕνα ςεναγμὸν, σκεπτόμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ αὐτό.

Ἡ Ἔμμα ἐξηκολούθησε.

— Δὲν εἶναι διόλου ὄνειρον, ὅτι κατεδέχθητε τέλος νὰ συγκατανεύσετε εἰς τὰς εὐχάς μου, εἰς τὸν ἔρωτά μου;

— Φεῦ· ἐσκέφθη ἐκ νέου ὁ Κάμιλλος, ὅστις ἤκουεν ὅλα, εἶναι πολὺ ἀληθὲς ὅτι εἶναι πραγματικόν· καὶ σχεδὸν παρευθὺς ἀνηρεύνησε ποῦ εἶχεν ἤδη ἀκούσει τὴν φωνὴν ταύτην, ἥτις δὲν τοῦ ἐφαίνετο ξένη.

Ἡ κυρία δε-Βερνεΐλου καταβιβασμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, δὲν ἀπεκρίνετο.

— Τί λοιπὸν; τῆς εἶπεν ἡ Ἔμμα, μοῦ φαίνεσθε μελαγχολική. Ὦ· σᾶς παρακαλῶ, ἐμπιστευθῆτέ μοι τὸ μυστικὸν τῆς λύπης σας. Θάρρος, προσέθεσε μὲ χαμηλὴν φωνὴν, σκεφθῆτε ὅτι μόλις ἤρχισε τὸ μέρος σας.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐβοήθησαν τὴν κυρίαν δε-Βερνείλλου νὰ ὑπερβῇ τὴν δύναμιν τῆς συγκινήσεώς της, καὶ ἀπεκρίθη μὲ ἀρκετὰ σταθερὰν φωνήν.

— Σᾶς ὀμνύω, φίλε μου, ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν λύπην, ἀπολαύω μάλιστα μεγίστην εὐχαρίστησιν οὖσα μαζύ σας.

— Μὲ ἀπατᾶτε, ἐπανέλαβεν ἡ Ἔμμα, κάτι τι σᾶς ἀνησυχεῖ, ἔχω πεποίθησιν· ἐμπρὸς, ὁμολογήσατέ μοι εἰλικρινῶς, αἰσθάνεσθε ἔλεγχόν τινα, διότι δὲν φυλάττετε τὸν ὅρκον τῆς πιστεως, τὸν ὁποῖον ὠμώσατε εἰς τὸν σύζυγόν σας; Ὦ! φίλη μου, πιστεύσατέ μοι, ἀπομακρύνατε αὐτὸν τὸν ἔλεγχον· ἐπειδὴ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ ἐκτιμᾷ τὸν θησαυρὸν, τὸν ὁποῖον ἔχει, ὅστις σᾶς ἀπατᾷ καὶ σᾶς παραμελεῖ δι' ὡραιότητα τινα βεβαίως κατωτέραν τῆς ἰδικῆς σας, δὲν εἶναι ἄξιος νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ ἔλεγχον.

Ἡ κυρία δε-Βερνείλλου ἀνεστέναξε βαθέως.

— Μὴν ἀναστενάζετε οὕτως, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἔμμα· καὶ, ἡ γυνὴ χρεωστεῖ ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της, καὶ ἔχει δίκαιον νὰ τῷ ἦναι πιστὴ, ἐν ὅσῳ καὶ αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ὅλη του ἡ ζωὴ κάμνει τοῦτο καταφανές. Ἀλλὰ ν' ἀγαπᾷ ἕνα ἐπίορκον; Ὦ! θὰ ἦναι πολὺ καταγέλαστος.

Ὁ Κάμιλλος εἶπε κατὰ μέρος, ὅτι ὁ νέος Ῥῶσσος θὰ ἐλάλει πολὺ διαφόρως, ἐὰν ποτὲ ἐνυμφεύετο. . .

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἔμμα, ἧς ἡ φωνὴ βαθμηδὸν ἀνυψοῦτο, ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη ἀπαντήσῃ ἄνθρωπον πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ψυχή της ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ συμπάθειαν, ἄνθρωπον, ὅστις θὰ τῆς διατηρήσῃ αἰώνιον ἔρωτα. καὶ ὅστις θὰ θεωρῇ ἑαυτὸν πανευτυχῆ, ἐὰν δυνηθῇ νὰ τῆς ἀφιερώσῃ ὅλην τὴν ὕπαρξίν του.

Ὁ Κάμιλλος ἔκαμεν κίνημα τῆς κεφαλῆς, προξενηθὲν ἀπὸ ταύτην τὴν σκέψιν· ὅτι ἐὰν τοῦτο ἐξηρτᾶτο ἀπ' αὐτὸν, ἡ ὕπαρξις τοῦ τοιούτου δὲν θὰ ἦτο πολὺ μακρά.

Ἡ κυρία δε-Βερνείλλου ἀπεκρίθη εἰς τὴν Ἔμμαν.

— Εἶμαι εὐαίσθητος πρὸς τὸν ἔρωτά σας, ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ, φίλε μου, ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχεστέρα, ἐὰν διετήρουν τὸν τοῦ συζύγου μου· καὶ, ἐὰν σήμερον ὑποχωρῶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας σας, ὑποχωρῶ, διότι ἡ ψυχρότης του καὶ ἡ ἀδιαφορία του δὲν μὲ ἀφίνουν καμμιαν ἐλπίδα.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἔδωσαν ζωήν τινα εἰς τὸν Κάμιλλον, τοὐλάχιστον, ἐσκέφθη, δὲν προεχώρησαν ὅσον ἐφοβούμην.

Ἡ Ἔμμα ἐπανέλαβε. Σᾶς παρακαλῶ θελκτικωτάτη μου κυρία, ἂς μὴν συλλογιζώμεθα πλέον τὸν σύζυγόν σας, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω· ἂς σκεπτώμεθα μόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ὅτι συνηνώθημεν. Μ' ἀγαπᾶτε λοιπὸν πραγματικῶς;

— Δὲν σᾶς τὸ εἶπον ἤδη;

— Λοιπὸν, δόσατέ μου ἓν δεῖγμα· ἀναμφιβόλως ἡ Ἔμμα εἶναι εἰς τὸ κοσμητήριόν της· κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ὑπάγετε πλησίον της, παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ ταχύν τὸ γεῦμα, καὶ ἀκολούθως νὰ παραδοθῶμεν ὅλως εἰς τὸν ἔρωτά μας· ἐντοσούτῳ, σταθῆτε νὰ σᾶς ἀσπασθῶ. Ποτὲ φίλημα οὐσσάρου δὲν ὑπῆρξεν ἠχηρώτερον τοῦ φιλήματος τῆς Ἔμμας ἐπὶ τοῦ ὡραίου μετώπου τῆς κυρίας δε-Βερνελλου· ὅθεν καὶ εἰσέδυσε μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας τοῦ Καμίλλου, ὅστε ἠσθάνθη τοὺς πόδας του κλονουμένους.

Ἡ Ἔμμα ἀπομακρυνθείσης τῆς γυναικὸς τοῦ Καμίλλου, μείνασα μόνη, περιεπάτει ἱπποτικῶς κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου, καὶ τρίβουσα τὰς χεῖρας ὡς κύριός τις ὅστις χαίρει διὰ καλὴν τύχην.

— Τί ἀξιολάτρευτος γυνή· ἐψιθύριζεν ἀρκετὰ δυνατὰ διὰ νὰ τὰ ἀκούσῃ ὁ Καμίλλος· ὁ σύζυγός της ἀληθῶς εἶναι ἢ τυφλὸς ἢ τρελλὸς, ἀφοῦ τὴν ἀμελῆ οὕτω. Πόσον ἔρωτα, πόσην μέθην θὰ εὕρω πλησίον τῆς γυναικός του, ἐνῷ αὐτὸς ἀναμφιβόλως εἶναι εἰς τοὺς πόδας τῆς ἐρωμένης του! Ὦ! τὸν εὐχαριστῶ πολὺ εἰλικρινῶς, ἐπειδὴ ἡ διαγωγή του πρὸς τὴν γυναῖκά του μὲ λυτρώνει τῶν ἐλέγχων, οὓς θὰ ἐδοκιμαζον, καὶ ἐν μέσῳ ἀκόμη τῆς εὐτυχίας μου, ἂν ἐτέραττα τὴν εἰρήνην ἑνὸς ἀξίου ἀνθρώπου.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι παρώξυναν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν μανίαν τοῦ Καμίλλου· μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ, ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως τοῦ σπουδαστηρίου καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν Ἔμμαν, ἥτις ὑποκρυνομένη θαυμασίως ἔκπληξιν, τὸν ἠρώτησε μὲ θυμὸν ποῖος ἦτο, καὶ τίνι τρόπῳ εὑρίσκετο εἰς τὸ δωματιον ἐκεῖνο.

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει; ἀπεκρίθη ὁ Κάμιλλος, ὀργιζόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· σὲ ἀρκεῖ νὰ ἠξεύρῃς ὅτι εἶμαι φίλος τοῦ κυριου Βερνεῖλου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐξέφρασες τὰς βαναυσοτέρας ὕβρεις καὶ ἀπαιτῶ νὰ μὲ δώσῃς λόγον.

— Δὲν μὲ ἀναγνωριζει· εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἔμμα· λοιπὸν ὑπάγει καλά.

Πραγματικῶς, καὶ ἡ μεταμφίεσις ἐὰν δὲν κατέσταινεν αὐτὴν ἐντελῶς ἀγνώριστον, τὸ σκότος τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει εἰς τὸ δωμάτιον ἤρκει, ὥστε νὰ μὴν γνωρισθῇ.

— Κύριε, ἀπεκρίθη αὕτη, ἂν καὶ δὲν καταλαμβάνω τὸ διὰ τὸν Κάμιλλον συμφέρον σας, ὁ ὁποῖος δὲν τὸ αἰσθάνεται, συμφωνῶ νὰ σᾶς δώσω ὁποιανδήποτε ἱκανοποίησιν θέλετε, ἀλλ' αὔριον μόνον καὶ ὄχι σήμερον.

— Κύριε, ἀπαιτῶ ἀμέσως.

— Ὄχι, κύριε, δὲν δύναμαι ποσῶς.

— Μὴ μὲ ὑποχρεώνετε νὰ σας ἀναγκάσω εἰς αὐτό.

— Εἶσθε ἐλεύθερος, κύριε, ἀλλὰ σᾶς ὀμνύω ὅτι δὲν θὰ κτυπηθῷ μὲ σᾶς. εἰμὴ μετὰ τὴν συνάντησιν μου μετὰ τῆς θελκτικωτάτης ἐρωμένης μου.

Ὁ Κάμιλλος ἔκαμεν ἓν πήδημα, τοιοῦτον ὥστε ἡ κεφαλή του ἤγγισε τὴν ὀροφήν.

— Μὰ τὴν ψυχήν μου, αὐτὸ πρὸ πάντων θέλω νὰ ἐμποδίσω.

— Μὰ τὴν ψυχήν μου· αὐτὸ εἶναι τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐμποδίσετε· ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα, προσπαθοῦσα νὰ λαμβάνῃ τὸν αὐτὸν τόνον τοῦ Καμίλλου, τοῦ ὁποίου ἡ μανία ηὔξανεν ἐπαισθητῶς.

— Ἄθλιε Ῥῶσσε! φοβοῦ τὴν μανίαν μου!

— Γάλλε αὐθάδη, τρέμε τὸν θυμόν μου!

— Εἶσθ' ἄτιμος γυναικοπλάνος.

— Εἶσαι ἀπαταιών.

— Ἐὰν δὲν κατεφρόνουν τὴν ἀδυναμίαν σου, θὰ σὲ συνέτριβον.

— Ἄ· παραλογίζεσθε.

— Λοιπὸν. συγκατάνευσον νὰ κτυπηθῇς.

— Ἄ. ναί. συγκατανεύω, καὶ πρὶν μιᾶς ὥρας θὰ ἔχω τὴν ζωήν σας ἢ θὰ ἔχετε τὴν ἐδικήν μου· ἐν τούτοις σᾶς χαιρετῶ καὶ τρέχω νὰ ζητήσω μάρτυρας καὶ ὅπλα.

Εἰς τί θὰ καταντήσουν ὅλα ταῦτα; ἐσκέφθη ὁ Κάμιλλος ὅταν ἔμεινε μόνος· καὶ φοβισμένος ἀπὸ τὴν θέσιν του, διενοεῖτο νὰ εὕρῃ μέσον τι ν' ἀποσυρθῇ. Ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων του τῶν σκέψεων αἵτινες τὸν ἐπολιόρκουν μία ὑπερίσχυεν ὅλων· ἡ ἔκπληξις ἣν τοῦ ἐπροξένει ἡ διαγωγὴ τῆς γυναικός του. Οὕτως οἱ ἄνδρες εὑρίσκουν φυσικώτατον νὰ θυσιάζωσι διὰ μίαν ἰδιοτροπίαν των τὴν ἡσυχίαν, τὴν εὐτυχίαν μιᾶς γυναικὸς, καὶ ἀπαιτοῦσιν ἔπειτα ἡ γυνὴ αὐτὴ νὰ τοὺς διατηρήσῃ καὶ τὴν πιστιν καὶ τὸν ἔρωτά της. Ἀλλ' ὁ Κάμιλλος, ὅστις μ' ὅλα ταῦτα ἦτο ὑγιοῦς κρίσεως, ἐννόησε παρευθὺς ὅτι ὅλα ταῦτα προήρχοντο ἐκ τοῦ σφάλματός του, καὶ ὅτι δὲν εἶχε δίκαιον νὰ παραπονῆται, καὶ τότε ἡ μετάνοια καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἐκυρίευσαν τὴν ψυχήν του· καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε, διὰ νέων φροντίδων ν' ἀνακτήσῃ καρδίαν, τὴν ὁποίαν ἔμελλε ν' ἀπολέσῃ, ἀντὶ νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν διαγωγὴν τῆς συζύγου του, νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην τῆς ἰδίας αὐτοῦ διαγωγῆς· ἀνεπαισθήτως ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως του ἀνηγέρθη ἰσχυρώτερα παράποτε· ἡ Ἔμμα ἐνόησεν εὐστόχως ὅτι εἰς τοιούτους ὀργανισμοὺς ἡ ζηλεία ἐπαναφέρει τὸν ἔρωτα.

Ἀλλ' ἤδη ἐσκέφθη παρευθὺς ὁ Κάμιλλος, πρόκειται νὰ προμηθευθῶ ὅπλα καὶ μάρτυρας, διὰ νὰ τιμωρήσω τὴν αὐθάδειαν τοῦ ἀνοήτου τούτου ξένου· τί νὰ πράξω διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγαρον;

Ἀλλ' ἐνταυτῷ τὰ δύω φύλλα τῆς θύρας ἠνοίχθησαν μὲ μέγαν κρότον, καὶ ὁ Ἀρθοῦρος δε-Βεὰρν ἐρρίφθη βιαίως εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὑπηρέτην φέροντα κηρία ἀναμένα, τὰ ὁποῖα ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς ἑστίας.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθοῦρος διευθυνόμενος πρὸς τὸν Κάμιλλον· θὰ δυνηθῇς νὰ μὲ τὸ ἐξηγήσῃ, ἠρνήθησαν νὰ μ' ἀνοίξουν τὴν πύλιν τοῦ μεγάρου. Κτυπῶ μίαν φορὰν, δύω τρεῖς, τίποτε· κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται· κτυπῶ τετάρτην, τίποτε ἀκόμη· καὶ ἐν τοσούτῳ διά τινος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ παραθύρου, βλέπω τὸ καταχθόνιον πρόσωπον τοῦ θυρωροῦ, ὅστις μ' ἔβλεπε καὶ αὐτός. Διατὶ λοιπὸν δὲν μ' ἀνοίγῃς; ἐφώναξα, ἤδη ἀρκετὰ δεσηρεστημένος. — Ἔχω διαταγὴν νὰ μὴν ἀνοίξω εἰς κανένα, μ' ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ μετακινηθῇ. Ἡ διαταγὴ αὕτη δὲν ἀφορᾷ βεβαίως ἐμέ; τοῦ εἶπον. Εἶναι ἐδῶ ἡ κυρία σου; — Ναὶ κύριε — Λοιπὸν πήγαινε νὰ τῆς εἰπῇς, ὅτι ἦλθον νὰ τῆς ἀναγνώσω ἓν μέρος, τὸ ὁποῖον ἐσύνθεσα δι' αὐτὴν, τὸ ὁποῖον βεβαιότατα θὰ τριπλασιάσῃ τὴν φήμην της. — Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη, καὶ τὸ ζῶον μοῦ στρέφει τὰ νῶτα. Τότε γίνομαι ἐκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ ἀναβὰς διὰ κλίμακος καὶ διαρρήξας τὸ παράθυρον εἰσέρχομαι εἰς τὸ οἴκημα· ἀναποδογυρίζω δι' ἑνὸς κτύπου τὸν θυρωρὸν, ὅστις ἤθελε νὰ μ' ἐμποδίσῃ ν' ἀναβῶ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν ἔφθασα ἕως ἐδῶ, μὲ ἀπόφασιν νὰ ζητήσω ἐξήγησιν τῶν αἰτίων τῆς τόσον παραδόξου πρὸς ἐμὲ διαγωγῆς· ἐπειδὴ δὲ σ' εὑρίσκω, ἀπό σὲ θὰ λάβω αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις· ἴσως θὰ δυνηθῇς νὰ μοὶ τὰς δώσῃς καλλίτερον παντὸς ἄλλου.

Πρὶν ἀποκριθῇ, ὁ Κάμιλλος ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς πῶς θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τῆς νέας ταύτης ἀμηχανίας· ἐπειδὴ μυρίων ἕνεκα λόγων δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν φίλον του τὴν ἀληθῆ θέσιν του.

— Σὲ βεβαιῶ, τοῦ ἀπεκρίθη ἀκολούθως ὅτι δὲν ἐγνώριζον ποσῶς τὴν διαταγὴν ταύτην . . . Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, μὴ μὲ ζητῇς ἄλλας ἐξηγήσεις. . . .

— Κάμιλλε, διέκοψεν ὁ Ἀρθοῦρος, θέλω νὰ ἐξηγηθῇς εἰλικρινῶς. Λοιπὸν, ἐγὼ σὲ κατηγορῶ φανερὰ ὅτι σὺ διέταξες νὰ μοῦ κλείσουν τὴν πύλην τοῦ μεγάρου, ἐπειδὴ ἡ διαταγὴ αὕτη ἀπέβλεπε μόνον ἐμὲ, εἶμαι βέβαιος.

— Ἀλλὰ, σὲ ὀμνύω . .

— Ἄφησε νὰ τελειώσω, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν εἶμαι παίγνιόν σου. Ἰδοὺ τί συνέβη· ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν τιμήν σου, πιστεύων σὲ ἀνίκανον ν' ἀπατήσῃς φίλον, σὲ παρουσιάζω εἰς θελκτικήν τινα γυναῖκα, τὴν ὁποίαν λατρεύω, καὶ ἥτις μὲ λατρεύει ἐπίσης· πρὸς τοῦτο πράττω ἐν ψεῦδος, καὶ ἐνταυτῷ μίαν ἀπροσεξίαν, σὲ τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ τὰ μόνα τὰ ὁποῖα ἔπραξα ἐπὶ ζωῆς μου. Σὲ παρουσιάζω ὡς ἄνυμφον, ἐπειδὴ ἐὰν σὲ παρουσίαζα ὡς ὕπανδρον θ' ἀπεδιώκεσο ἀτίμως· μετ' ὀλίγον ὠφελούμενος σὺ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποκαλύψω τὴν ἀληθῆ θέσιν σου χωρὶς νὰ φοβηθῶ μήπως χάσω τὰς χάριτας ἐκείνης, ἣν ἀκόμη ἀγαπῶ, συλλαμβάνεις τὸν θηριώδη σκοπὸν νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃς τὴν ἐρωμένην μου. Δὲν ἤμην ποτὲ τόσον τυφλὸς ὥστε νὰ μὴν ἴδω ὅτι ἡ συχνὴ διαμονή σου πλησίον της δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπόν. Ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ἡ ἀξία μου ἐγέννησε τόσον βαθείας ῥίζας εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἔμμας, ὥστε δὲν ἠδύνασο ν' ἀγνοῇς ὅτι ἐνόσῳ εὑρισκόμην πλησίον της σοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃς. Ἔκτοτε, μὲ τὴν πολλὴν ἐπιδεξιότητα καὶ ῥαδιουργίαν, ἀναμφιβόλως κατώρθωσες νὰ διατάξῃ αὐτὴ νὰ κλείσουν τὴν πύλην δι' ἐμέ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι εὔκολον ν' ἀπατήσῃ τις ἄνθρωπον ὡς ἐμὲ ἀγχίνουν, ὥστε παρετήρησα ὅλα. Τώρα ἦλθον νὰ σὲ ζητήσω λόγον τῆς διαγωγῆς σου, τὴν ὁποίαν φοβοῦμαι νὰ χαρακτηρίσω ὡς ἄτιμον . . .

— Ἀρθοῦρε σὲ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀπατᾶσαι . .

— Λοιπόν! θέλω ἀκόμη νὰ πιστεύσω εἰς τὴν τιμήν σου. καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν λόγον σου· ἀποκρίσου εἰς ἐμὲ εἰλικρινῶς, ἐζήτησες, ναὶ ἢ ὄχι νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃς τὴν καρδίαν τῆς Ἔμμας;

— Ὄχι, διότι δὲν πιστεύω ἡ Ἔμμα νὰ εἶχε ποτὲ δι' ἐσὲ ἔρωτα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἤρκεσαν νὰ ἐξάψωσι περισσότερον τὸν θυμὸν τοῦ Ἀρθούρου.

— Ἀρκεῖ, ἐφώναξεν, ἰδοὺ νέα ὕβρις, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ὑποφέρω περισσότερον καιρόν· μοῦ χρειάζεται τὸ αἷμά σου διὰ νὰ τὴν ἐκπλύνω.

— Ἀλλὰ φίλε μου . . .

— Δὲν εἶμαι πλεον φίλος σου, μὲ ἠπάτησες ἀναξίως· πρέπει νὰ κτυπηθῶμεν, βλέπεις, πρέπει ἀφεύκτως, καὶ θέλω ἐγὼ ταύτην τὴν στιγμήν.

Ὁ Κάμιλλος ματαίως ἐζήσησε νὰ καθησυχάσῃ τὸν Ἀρθοῦρον. Βλέπων ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸ κατωρθώσῃ τοῦ εἶπον ὅτι δι' αἴτια, τὰ ὁποῖα αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, προσεκάλεσεν ὁ ἴδιος εἰς μονομαχίαν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ἕνα ξένον· καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ἓν τέταρτον τῆς ὥρας μὲ ὅπλα καὶ μάρτυρας. Προσέθεσεν ὅτι ἡ Ἔμμα, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς μονομαχίας, ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν θυρωρὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ὅτι τὸν παρεκάλει νὰ ὑπάγῃ παρευθὺς νὰ τοῦ ζητήσῃ ὅπλα καὶ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς· καὶ ὅτι ἀκολούθως, ἐὰν εὐτυχῶς δὲν ἐπληγόνετο ἢ δὲν ἐφονεύετο, θὰ ἦναι εὐδιάθετος νὰ τοῦ δώσῃ πᾶσαν ἱκανοποίησιν, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ. Τοῦ εἶπεν ὡσαύτως, ἐνῷ αὐτὸς θὰ λίπῃ διὰ νὰ προμηθευθῇ ὅπλα, ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ

ἀναιρέσωσιν ἑκουσίως ἢ διὰ τῆς βίας διαταγὴν, ἥτις αὐτὸν ἀπέβλεπε μόνον, καὶ ἐξ ἀπάτης βεβαίως ἐπεκτάνθη καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ὁ Ἀρθοῦρος ὀλίγον ἐννόησεν ὅλα ταῦτα· ἀλλὰ συγκατένευσεν εἰς ὅ,τι ὁ Κάμιλλος τοῦ ἐζήτει, χωρὶς ν' ἀπαιτήσῃ ἄλλας ἐξηγήσεις αἵτινες, θὰ ἐβράδυνον τὴν στιγμὴν τῆς ἐκδικήσεώς του.

Μόλις δ' ἐξῆλθε, καὶ ἡ κυρία δε-Βερνεῖλου ἐφάνη εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὦ οὐρανέ! ὁ σύζυγός μου ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὑποκρινομένη τρόμον καὶ ἔκπληξιν.

Ὁ Κάμιλλος, συγκεκινημένος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, ὅτε αὐτὴ ἔπεσεν ἐφ' ἑνὸς ἀνακλίντρου, καὶ δίδων εἰς τὴν φωνήν του ἔκφρασιν τρυφερότητος, ἣν ἤξευρε τόσον καλὰ νὰ μεταχειρίζηται, τῇ εἶπε.

— Ἐγκαρδιώθητι, φίλη μου, τὰ ἠξεύρω ὅλα . . Ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἐπιπλήξω διὰ τὴν διαγωγήν σου, ἡ ἐδική μου ὡς πρὸς σὲ ἦτο πολὺ πλέον ἔνοχος, ὥστε δὲν μὲ δίδει τοῦτο τὸ δικαίωμα· ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω συγχώρησιν, καὶ σὺ ἔσω τόσον γενναία ὥστε νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Ἡ καρδία τῆς κυρίας Βερνεῖλου ἔπαλλεν ἰσχυρῶς, τόσην σύγχυσιν τῆς ἐπροξένουν οἱ λόγοι τοῦ συζύγου της.

— Ναὶ! Ἐλίζα, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάμιλλος, ἐγὼ εἶχον ἄδικον· σὲ τόσον νέαν, τόσον ὡραίαν, σὲ ὅλως ἔρωτα, ὅλως ἀφοσίωσιν πρὸς ἐμὲ, ἔπρεπε νὰ σὲ ἐγκαταλείψω οὕτως; Ἀλλὰ πίστευσέ το καλῶς, Ἐλίζα, δὲν ἔπαυσα οὐδεμίαν ἡμέραν νὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ ταύτην τὴν στιγμὴν μάλιστα αἰσθάνομαι πλέον παράποτε πόσον μὲ εἶσαι ἀγαπητή.

Ἡ Κυρία δε-Βερνεῖλου ὑπῆρξε τόσον εὐτυχὴς, ὥστε λησμονοῦσα τὸ μέρος της ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, φωνάζουσα. Τί; μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη; Ὦ! φίλε μου, μοὶ ἀπέδωκες τὴν ζωήν.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἔκπληξιν τοῦ Καμίλλου εἰς τὰ δείγματα ταῦτα τῆς φιλοστοργίας τῆς γυναικός του, τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἐνόμιζε τόσον πεπλανημένην.

— Ἐλίζα, μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν ἀκόμη; εἶπε θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωήν μου, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις· καὶ ποτὲ ὁ πρὸς σὲ ἔρως μου δὲν ἠλαττώθη οὐδαμῶς.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Κάμιλλος ἐπίστευσεν ὅτι ἦτο παίγνιον ὀνείρου, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σκηνὴν ταύτην, ἀφ' ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν. Ἡ ἐνθύμησις τῶν δύο τούτων μονομαχιῶν τοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην ὅτε ἡ Ἔμμα, ἥτις ἦτο κεκρυμμένη ὄπισθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ἤνοιξε τὰ δύω φύλλά της καὶ ἐφάνη αἰφνιδίως, πάντοτε μεταμφιεσμένη, ἀλλ' ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἄνευ μύστακος καὶ γενείων.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶσθε ἕτοιμος νὰ κτυπηθῶμεν; εἶπεν ὑπομειδιῶσα καὶ ἀποτεινομένη εἰς τὸν Κάμιλλον.

— Οὐρανέ! τί βλέπω! ἡ Ἔμμα! ἀνέκραξεν αὐτὸς πίπτων ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἔκπληξιν.

— Μαντεύετε ἐξαίρετα, κύριε· ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα.

Ὁ Κάμιλλος ἀρχίζων νὰ καταλαμβάνῃ, ἐδάγκασε τὰ χείλη του. Ἡ συνάντησις αὕτη . . . τὸ δεῖπνον . . . εἶπεν.

— Ἦσαν, ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα, κωμῳδία συμφωνημένη μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας διὰ νὰ σᾶς τιμωρήσωμεν διὰ τὸ σφάλμα σας, καὶ περισσότερον διὰ τὴν ἀπιστίαν σας.

Ὁ Κάμιλλος ἀνέπνευσε καὶ τοῦ ἐφάνη μετά τινα σκέψιν ὅτι πολὺ προτιμότερον ἦτο τοῦτο, διότι ἦτο κωμῳδία, παρ' ἂν ἦτο ἀληθὴς σκηνή.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ἡ Ἔμμα, δὲν μᾶς ἐπιδαψιλεύετε ἐπαίνους διὰ τὴν δεξιότητα δι' ἧς παραστήσαμεν τὰ μέρη μας;

Ὁ Κάμιλλος δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀποκριθῇ, ἐπειδὴ τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας ἠνοίχθησαν πάλιν καὶ εἰσῆλθεν ἐσπευσμένος ὁ Ἀρθοῦρος, μὲ ἦθος ὠργισμένου, κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του δύω ξίφη καὶ ἓν ζεῦγος πιστολίων. Ἀλλὰ βλέπων τὴν κυρίαν Βερνεῖλου καὶ τὴν Ἔμμαν μεταμφιεσμένην, ἐσταμάτησε παρευθὺς, ὡς νὰ ἀπελιθώθη. Ἀνίκανος νὰ προφέρῃ λέξιν, μετεχειρίσθη τὰ βλέμματά του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τί ἐσήμαινον ὅλα ταῦτα.

Ἡ Ἔμμα ἠγνόει τὴν συμβᾶσαν σκηνὴν μεταξὺ τῶν δύω φίλων· πιστεύουσα ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος ἤρχετο ὄντως ὡπλισμένος διὰ νὰ χρησιμεύσῃ μάρτυς εἰς τὸν Κάμιλλον, τοῦ λέγει.

— Κύριε Ἀρθοῦρε, τὰ ὅπλα ταῦτα τώρα κατέστησαν ἀνωφελῆ· ἐντοσούτῳ δύνασθε πάντοτε νὰ χρησιμεύσετε ὡς μάρτυς εἰς τὸν φίλον σας, ὄχι πρὸς μονομαχίαν, ἀλλὰ πρὸς γάμον· ἐπειδὴ ὁ κύριος δε-Βερνεῖλος νυμφεύεται τὴν κυρίαν, χήραν τοῦ δευτέρου του ἐξαδέλφου.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ λέξιν ὁ Ἀρθοῦρος, ἐπλησίασε τὸν Κάμιλλον· φίλε μου, τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, φαίνεται ὅτι ἄλλοι ἔλαβον τὴν φροντίδα νὰ μὲ ἐκδικηθοῦν· μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ φερθῶ καλλίτερα, ὥστε ὁμολογῶ ἐμαυτὸν ἐντελῶς ἱκανοποιημένον.

— Μὲ ἠπατήσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἔμμα ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Κάμιλλον, ἀλλ' ἔλαβον κάλλιστα τὴν ἀνταπόδοσιν, ἤδη ἂς ἀποχωρισθῶμεν. Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Κ. Βερνεῖλου. προσέθεσε· Καὶ εἰς ὑμᾶς κυρία μου, νὰ τολμήσω νὰ ἀπευθύνω τὴν παράκλησιν τὸ νὰ μοὶ ἀπονείμετε τὴν φιλίαν σας;

— Κυρία μου, ἐπανέλαβεν ἡ νέα γυνὴ, σφίγγουσα τὴν Ἔμμαν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἡ θαυμασία διαγωγή σας ἀπέκτησεν εἰς αὐτὴν δικαιώματα αἰώνια.

Ὁ Κάμιλλος δὲν ἤξευρε πῶς νὰ φερθῇ· ἐθεώρει ὅμως ἑαυτὸν πολὺ εὐτυχῆ, ὅτι ὅλα ἐτελείωσαν οὕτω πως.

— Εἰς ὑμᾶς, κύριε, τοῦ εἶπεν ἡ Ἔμμα, ἐπιθυμῶ πολὺ ν' ἀποδώσω τὴν φιλίαν μου καὶ νὰ σᾶς ὑπολήπτομαι πάντοτε· ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐνθυμῆσθε διὰ παντὸς ὅτι ἡ κυρία εἶναι ἡ μόνη, ἡ ἔχουσα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἔρωτός σας.

— Καὶ εἰς ἐμὲ, τί θ' ἀπονείμετε; ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθοῦρος πλήρης ἐλπίδος, μὴν ἀμφιβάλλων ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς, μὴ ὑπάρχοντος οὐδενὸς κωλύοντος τὴν ἀξίαν του, ὅπως φέρῃ ὅλον τὸ ἀποτέλεσμά της, θὰ βασιλεύσῃ μόνος εἰς τὴν καρδίαν τῆς θαυμασίας ὑποκριτρίας.

— Ἐν ὑγίαινε, τῷ ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα· ἐπειδὴ αὔριον ἀφίνω τοὺς Παρισίους ἀνεπιστρεπτί.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἡ Ἔμμα ἄρησε τὸ θέατρον· ἀφιερώνουσα δὲ ὅλην της τὴν ὕπαρξιν εἰς ἐλεημοσύνας, κατέστη θαυμασιώτερα διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς της εἰς τὰς ἀνθρωπίνους δυστυχίας, παρ' ὅσον ἦτο διὰ τῶν χαρίτων της, τῆς ὡραιότητος καὶ τῶν προτερημάτων της.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Β. Σ.

ΟΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΟΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

—ο—

Εἰς Γερμανικήν τινα πόλιν, οὐ μακρὰν τῶν ὀχθῶν τοῦ Ῥήνου, ἔζων οἱ δύω ἀδελφοὶ Βαμποῦκοι, φημιζόμενοι δικαίως ὡς δύω ἐπιτήδειοι χαλκογράφοι.

Οὗτοι ἐσυνείθιζον νὰ συχνάζωσι σχεδὸν καθ' ἑσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν οἰκίαν γέροντός τινος χρυσοχόου, γείτονός των. Ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος, Θωμᾶς Ἐγερμὰν καλούμενος, τοὺς ἐδέχετο εἰς τὸν ὀπισθόδομον τοῦ ἐργαστηρίου του, παρὰ τῇ ἑστίᾳ του, κρατῶν τὴν μακρὰν καπνοσύριγκά του εἰς τὸ στόμα. Αἱ μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν μόνων νυκτεριναὶ συναναστροφαὶ δὲν διήρχοντο πολὺ ζωηραὶ, ἐπειδὴ οἱ μὲν δύω ἀδελφοὶ ἦσαν μελαγχολικώτατοι, ὁ δὲ χρυσοχόος, ἂν καὶ εἶχε ζωηρὸν τὸ βλέμμα, ἦτον ὅμως σπάνιον οἱ κόποι, εἰς οὓς παρεδίδετο ἡμέραν καὶ νύκτα, νὰ μὴν τὸν παρηνόχλουν τόσον, ὥστε νὰ καθίσταται σχεδὸν ρεμβώδης, ἢ, τοὐλάχιστον, ἥκιστα λάλος. Ἐν τούτοις συνεφώνουν, ἀγαπώμενοι ἔτι μᾶλλον ἕνεκα τῆς ταυτότητος τοῦ ἤθους των. Ἦτο δὲ σπανιώτατον νὰ διέλθῃ τις πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἐγερμὰν τὸ ἑσπέρας, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῶν ὑέλων, τας κεφαλὰς τῶν τριῶν φίλων παρά τινι λυχνίᾳ, καὶ συνεχέστερον παρά τινι μεγάλῳ ἀμφορεῖ ζύθου.

Ἑσπέραν τινὰ, (δὲν παρῆλθε δὲ ἔκτοτε πολὺς χρόνος), ὁ γέρων Ἐγερμὰν ἐφάνη εὐθυμότερος τοῦ συνήθους.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησαν οἱ χαλκογράφοι, διάβολε! ἐπὶ τοῦ προσώπου σου εἶναι ἐγκεχαραγμένη ὅλως νεανικὴ χαρά.

— Τέκνα μου, ἀπήντησεν ὁ καλὸς χρυσοχόος, αὔριον ἐξέρχεται ἡ θυγάτηρ μου τῆς Μονῆς, ἀποπερατωθείσης τῆς ἐκπαιδεύσεώς της, αἰσθάνομαι δὲ, ὦ ἄξιοί μου φίλοι καὶ ἀγαπητοί μου γείτονες, τοιαύτην χαρὰν, ὥστε ἐπεθύμουν νὰ χορεύσω ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὁ ἔντιμος Ἐγερμὰν ἠγάπησε πάντοτε τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς, ὅσον καὶ τὴν πανώλην. Ἀλλὰ, γραία τις ἀδελφή, πλουσία καὶ εὐλαβής, ἀπῄτησε νὰ εἰσαχθῇ εἰς μονὴν ἡ ἀνεψιά της, ὁ δὲ φρόνιμος χρυσοχόος συγκατετέθη μὲν, ἀλλὰ μετὰ θλίψεως, εἰς τοῦτο

— Ναὶ, τέκνα μου, θὰ τὴν ἰδῆτε, ὤ! πόσον εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ φιλήσω τὰς παρειάς της.

Οἱ χαλκογράφοι τοῦ ἔθλιψαν τὴν χεῖρα μετ' ἀφοσιώσεως· τὸ ἐπίλοιπον δὲ τῆς ἑσπέρας διῆλθον ὁμιλοῦντες περὶ τῆς Βιλγελμίνης καὶ τῆς προσδοκωμένης ὡραιότητος!

Ὁ ἐκ ζύθου ἀμφορεὺς ἀντικατέστη κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν διὰ καλῆς ἐσφραγισμένης φιάλης. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οἱ δύω γείτονες προσεκλήθησαν νὰ ὑπάγωσι νὰ γευματίσωσι τὴν ἐπαύριον παρὰ τῷ γέροντι χρυσοχόῳ.

Οὗτοι δὲ προθυμώτατα δεχθέντες τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐνδυθέντες τὰς ἑορτασίμους ἐσθῆτας των, ἔφθασαν περὶ δύσιν ἡλίου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος φίλου των καὶ σχεδὸν πάραυτα ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Μόλις δὲ ὁ Θωμᾶς Ἐγερμὰν, πρὸς ἔνδειξιν τῆς καλῆς διαθέσεώς του ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ θραύσῃ τὰ ποτήρια, καὶ πάραυτα ἦλθεν ἡ νέα κόρη μὲ βῆμα δειλὸν καὶ μὲ τοὺς βραχίωνας συνεσταλμένους ἐπὶ τοῦ σώματός της νὰ καθίσῃ, ἐρυθριῶσα, μεταξὺ τῶν δύω νέων. Μ' ὅλας δὲ τὰς προσπαθείας τοῦ χρυσοχόου τὸ γεῦμα ὑπῆρξε σιωπηλὸν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, ἐξήντλησε τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ θεωρῇ τὴν θυγατέρα του μειδιῶν, οἱ τεχνηταὶ ἐφύλαξαν ἦθος ψυχρὸν καὶ δὲν ἤλλαξαν μεταξύ των μήτε ἓν βλέμμα. Τὸ ἑσπέρας δὲ, ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν των, κατεκλίθησαν χωρὶς νὰ εἴπωσι λέξιν, παρὰ τὴν συνήθειάν των, ἥτις ἦτο νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν συμβάντων ἢ τῆς ἐργασίας τῆς ἡμέρας, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ κατεκλίνοντο εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, περέτεινον τὴν συνδιάλεξίν των ἕως οὗ ἐπροχώρει πολὺ ἡ νύξ.

Οἱ δύω ἀδελφοὶ Βαμποῦκοι ἠγαπῶντο τρυφερῶς, τοὺς ἔβλεπέ τις παντοῦ ὁμοῦ, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς ἑορτὰς, εἰς τὴν θήραν, ἣν ὑπεργγάπουν, εἶχον δὲ τὴν αὐτὴν ἐπιδεξιότητα, καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἑνὸς, ὑπεγράφετο ἐνίοτε παρὰ τοῦ ἄλλου. Ἄλλως τε ἤθελέ τις εἰπεῖ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ δευτέρου ἦτο ἔκτυπον γεγλυμμένον καθ' ὁμοίωσιν ἐπὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ του· ποτὲ ὡραιοτέρα ἕνωσις δὲν ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς. Ἦτο λοιπὸν καταπληκτικώτατον τὸ νὸ φαίνωνται ἀποφεύγοντες τὸ νὰ ὁμιλῶσι, καὶ μάλιστα τὸ νὰ θεωρῶνται· ἡ τοιαύτη διαγωγή των ἔθλιβε τὸν καλὸν γείτονά των. Αἱ νύκται των δὲ διήρχοντο οὕτως ὥστε ὁ εἷς νὰ δύναται νὰ παρατηρῇ, ὅτι ὁ ἕτερος δὲν ἐκοιμᾶτο· ἡ Σελήνη ἐφώτιζε τὸ δωμάτιόν των καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠκούοντο στενάζοντες, ἦτο δὲ προφανὲς ὅτι ἀμφότεροι ἐδέχθησαν ταυτοχρόνως ἰσχυρόν τι βέλος, ἠγάπων τὴν Βιλγελμίνην.

Ὁλόκληρος ἑβδομὰς παρῆλθε χωρὶς νὰ θλίψωσι τὰς χεῖράς των, σιωπὴ δὲ διαρκὴς ἐβασίλευε ἐπὶ τοῦ ἐργοστασίου των. Ἕκαστος δὲ ἐγκύπτων ἐπὶ τῆς χαλκίνης πλακός του, δὲν ἔστρεφεν οὐδὲ στιγμὴν τὴν κεφαλήν.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἑβδομάδος, ἐνῷ ὁ γέρων Ἐγερμὰν ἐκάθητο ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς θύρας του, ἀπέναντι τῆς θυγατρός του, εἶπεν ἡ Βιλγελμίνη.

— Δὲν μοῦ εἴπατε ἀγαπητέ μου πάτερ, ὅτι θὰ βλέπωμεν καθ' ἑσπέραν τοὺς δύω Βαμποῦκους;

— Φεῦ! ἀπεκρίθη ὁ χρυσοχόος, εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐφάνησαν ἐνταῦθα πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, καὶ τοῦτο εἶναι μοναδικώτατον.

— Μήπως εἶμαι ἐγὼ αἰτία τούτου; διότι ἀπὸ τῆς ἀρίξεώς μου ἔπαυσαν τοῦ νὰ ἔρχωνται.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους προφερθέντας ἀφελῶς, ὁ γέρων κύψας τὴν κεφαλὴν, ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σιωπηλός.

— Ὦ κόρη μου! ὦ ἀγαπητή μου κόρη, ἐκραύγασε τέλος, θλίψας εἰς τὴν γηραιὰν χεῖρά του, τὴν

εὔσαρκον καὶ ἀνθηρὰν χεῖρα τοῦ τέκνου του. Αἱ μοναχαὶ ἀναμφιβόλως σ' ἐδίδαξαν νὰ μισῇς τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ σὲ ἐδίδαξαν καὶ πῶς ν' ἀντισταθῇς εἰς αὐτόν;

Ἡ Βιλγεμίνη ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μειδιῶσα.

— Τὸ μειδίαμά σου εἶναι γλυκύτατον, μικρέ μου ἄγγελε, εἶναι γλυκὺ ὑπὲρ τὸ μέλι, εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ μετατρέψῃ εἰς δάκρυα!

— Φεῦ! πάτερ μου, μὴ διότι μὲ νομίζετε τόσον ὡραίαν, ὀφείλω διὰ τοῦτο νὰ μείνω καὶ δυστυχής;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ δύω τεχνῖται παρέστησαν ἐνώπιόν των. Ἡ Βιλγελμίνη ἀπεσύρθη εὐσχήμως κατὰ τὴν προσέλευσίν των.

— Ἴδομεν τὴν θυγατέρα σου, Ἐγερμὰν, καὶ ἀμφότεροι ἀπωλέσαμεν τὸν ὕπνον, αἱ δὲ ὀνειροπολήσεις ἀμφοτέρων ἡμῶν μᾶς ἐπρόδωσαν ἀμοιβαίως. Ὁμίλησόν μας εἰλικρινῶς, θέλεις τὸν ἕνα ἐξ ἡμῶν διὰ γαμβρόν σου; Ἐρώτησον δὲ τὴν θυγατέρα σου, ποῖον προτιμᾷ, καὶ ὅστις καὶ ἂν ᾖναι, θὰ κατασταθῇ ὁ νόμιμος σύζυγός της. Τὰ ἐργοστάσιά μας γέμουσιν ἐργατῶν ἐπίσης πολυαρίθμων ὡς τὰ ὑμέτερα, ἡ πελατεία μας εἶναι ὄχι ὀλίγη· ἂς ἴδωμεν τί θ' ἀποφασίσῃς.

Ὁ χρυσοχόος τοῖς ἔτεινε τὴν χεῖράν του

— Σᾶς ζητῶ, τρεῖς ἡμέρας τοῖς εἶπε, ἀλλὰ μὴ εἶναι πολλαὶ εἰς ἐρῶντας νέους;

— Εἶναι ἀληθὲς, ἀπεκρίθησαν οἱ τεχνῖται, ἀγαπῶμεν τὴν θυγατέρα σου, καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀφίνῃς ν' ἀγαπῶμεν αὐτὴν ἄνευ ἐλπίδος ἰάσεως.

Τὴν ἑσπέραν μόλις ἡ νέα ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς· ἤξευρεν ὅτι ὤφειλεν νὰ ἐκλέξῃ. Τῆς ἐπισούσης δὲ τὴν πρωΐαν ὁ Ἐγερμὰν ἔπεμψεν ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὰ ἑξῆς·

« Ἡ θυγάτηρ μου σᾶς εἶδεν ἀμφοτέρους, θέλει δὲ ἀγαπήσει τὸν Τριστᾶν ὡς σύζυγον καὶ τὸν Ἐρρῖκον ὡς ἀδελφόν. Εἴθε ἡ ὁμολογία της αὕτη, ἣν τῆς ἀπέσπασα μετὰ κόπου, νὰ ὑποδεχθῇ ἀφ' ἡμῶν εὐτυχῶς. Ὁ γηραιὸς φίλος σας, σᾶς περιμένει διὰ νὰ περιπτύξῃ εἰς τοὺς βραχίονάς του ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειάν του».

Αἱ εὐγενεῖς αὗται καρδίαι συνεφώνησαν μεταξύ των ὅτι, τοῦ ἑνὸς προτιμωμένου, ὁ ἕτερος νὰ σιωπήσῃ διὰ παντὸς. Φεῦ! εἰς τοιαύτας ὑποβάλλεται συνθήκας ὁ ἄνθρωπος πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὴν τύχην του.

Ὁ Ἐρρῖκος ὅστις ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ χρυσοχόου διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν τελειώσῃ. ἀλλὰ τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ὠχρὸς ὡς νεκρός, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δίφρου του.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐξηκολούθησαν ζῶντες εὐγενῶς, συχνάζοντες καθ' ἑσπέραν κατὰ τὸ σύνηθες, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χρυσοχόου. Ὁ εὐτυχὴς μνηστὴρ περιεποιεῖτο τὴν μνηστήν του· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἐρρῖκος ἔπειθεν ἑαυτὸν τὸ νὰ φαίνεται εὔθυμος, μόνη δ' ἡ ὠχρότης του ἔψευδε τὴν ἠρεμίαν, ἣν προσεποιεῖτο.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν οἱ δύο ἀδελφοὶ, ἐξῆλθον πρὸς θήραν, ἐστάθησαν πρός τι ἄδενδρον μέρος τοῦ δάσους ἔνθα ἀπηυθημένοι ἐκ τῆς πορείας των, κατεκλίθησαν ἐπὶ τῆς χλόης.

— Τριστὰν, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, πρὸ πολλοῦ σιωπῶ· πρέπει ἤδη νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, εἶναι ἀδύνατον νὰ σοὶ ἀφήσω νὰ νυμφευθῇς τὴν κόρην τοῦ χρυσοχόου.

— Ἀδελφέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Τριστὰν, οὕτως ἐνθυμεῖσαι τὰ καθήκοντα τῆς τιμῆς;

— Ἠξεύρω ὅτι τὰ παραβαίνω, τὸ ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ, πρὶν σοῦ ὁμιλήσω, ἀλλὰ θεώρησόν με, δὲν ζῶ πλέον, αἰσθάνομαι ἑαυτὸν φθειρόμενον, καὶ μ' ὅλον τοῦτο, τὸ ὀλιγον αἷμα, ὅπερ εἰσέτι αἰσθάνομαι ῥέον εἰς τὰς φλέβας μου, μὲ καταναλίσκει ὡς πῦρ.

— Τὸ βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ Τριστὰν, νομίζεις ὅτι δὲν αἰσθάνομαι μεγάλην θλῖψιν διὰ τὴν κατάστασίν σου; Φεῦ! τοῦτο μοὶ ἀφαιρεῖ πᾶσαν χαρὰν, ἀλλὰ τίς ἡ θεραπεία;

—Οὐδεμία ἀδελφέ μου· δὲν ἀπαιτῶ ἀπ' ἐσὲ εἰμὴ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν μοῦ τὸ ἀρνηθῇς, νὰ μὴ νυμφευθῇς τὴν νέαν ταύτην πρὸ τοῦ θανάτου μου.

— Τοῦ θανάτου σου ἐκραύγασεν ὁ ἕτερος.

— Ναὶ ἀγαπητέ μου Τριστὰν, εἶναι ἀναγκαῖος, σὲ ἐξορκίζω νὰ μοὶ δώσῃς τὸν λόγον σου, ἐπειδὴ ἂν δεήσῃ νὰ ὑπογράψω τὸ συμβόλαιόν σου. . .

— Ὄχι, ἀδελφέ μου, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποθάνῃς οὕτως ἐκ τῆς ἀπελπισίας σου, θέλεις νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ ἄλλο τι, ἀν καὶ θλιβερώτατον εἰς ἐμέ.

Ταῦτα λέγων ὁ Τριστὰν, ἐθεώρησε τὸν ἀδελφόν του, καὶ εἶδε τὴν ὠχρότητα τοῦ θανάτου ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ἀγαπητέ μου Ἐρρῖκε, ἐφώναξε παρὰ νὰ φθείρεσαι οὕτω, θὰ σοῦ παραχωρήσω τὸ δικαίωμά μου. Νυμφεύσου την σὺ, σὲ παρακαλῶ, ἐγὼ δὲ θὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ὁμοσπόνδους Ἐπαρχίας.

— Νὰ τὴν νυμφευθῶ; ἐφώναξεν ὁ ἕτερος, μοὶ μεταβιβάζεις καὶ τὸν ἔρωτά της, μεταβιβάζων μοι τὸ δικαίωμά σου; Ἀνάγκη ἐν τούτοις εἷς ἐκ τῶν δύω ἡμῶν ν' ἀποθάνῃ, ἐπρόσθεσε μετὰ φωνῆς μελαγχολικῆς, ἡ δὲ χεὶρ του συνεκρούετο ἐπὶ τῆς λαβίδος τῆς θηρευτικῆς μαχαίρας του.

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ Τριστάν.

Ἐσηκώθησαν δὲ μηχανικῶς ἀμφότεροι.

— Δὲν βλέπω εἰμὴ αὐτὸ τὸ μέσον, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

Ἀμφότεροι δὲ ἔσυρον τὰ ἐγχειρίδιά των καὶ ἐτέθησαν εἰς προφύλαξιν, ἀλλὰ συνειθισμένοι νὰ ἐξασκῶνται ὁμοῦ καὶ γνωριζοντες ὅλα τὰ κτυπήματά των, δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον· ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν ἔφερον κατ' ἀλλήλων μανιώδη κτυπήματα, ἀπὸ καιρὸν δ' εἰς καιρὸν ἀνεπαύοντο βεβαρυμένοι ἐκ τοῦ κόπου, καὶ τὰς πλευρὰς ἔχοντες καθημαγμένας ἐκ τῶν πληγῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ μιᾶς τῶν διακοπῶν τούτων ἤκουσαν τὰ τύμπανα εἰδοποιοῦντα τοὺς κατοίκους νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν· ἦτον ἡ ὥρα καθ' ἣν τοσάκις εἶχον ἐπανέλθει ὁμοῦ, κρατούμενοι ἐκ τοῦ βραχίονος, μελαγχολικοὶ ἢ εὔθυμοι, μὲ τοὺς πόδας κεκαλυμμένους ἐκ τοῦ κονιορτοῦ, συνδιαλεγόμενοι περὶ τῶν πλέον ἀποκρύφων στοχασμῶν των· ὅλη των ἡ νεότης ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν των κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε περὶ τὴν δῆσίν του. αἱ δὲ τελευταῖαί του ἀκτῖνες διήρχοντο διὰ τῶν καταξήρων ἐλατῶν, ἐπὶ τῆς ἀπὸ ξηρὰ φύλλα κεκαλυμμένης πεδιάδος· ἡ δρόσος τῆς ἑσπέρας ἔκαμπτε τὰ χόρτα καὶ τὰ πτηνὰ ἐχαιρέτων τὴν νύκτα.

Ὁ Τριστὰν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, εἶδεν εἰς τὴν κοιλάδα τὰ κωδωνοστάσια τῆς γενεθλίου γῆς του, ἐξερχόμενα τῆς ζμίχλης καὶ τὸν ποταμὸν ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ὡσεὶ λευκός τις ὄφις ἐπτῆσι χλόης, συνεκινήθη, ἔκαμεν ἕν βῆμα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, καὶ

τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἀλλὰ θανατηφόρος χαυνότης τὸν κατέλαβε, τῷ ἔδραξε τὴν χεῖρα, ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος δένδρου, οἱ ὦμοί του ὠλίσθησαν ἐπὶ τοῦ τραχέως φλοιοῦ καὶ ἔπεσεν.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐθεώρει μετὰ φρίκης τὰς τελευταίας προσπαθείας τοῦ ἀδελφοῦ του ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ζωὴν, ἠθέλησε νὰ βαδίσῃ πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' οὔτε αὐτὸς ἠδύνατο νὰ μετακινηθῇ· πνιγμένος ἐκ τοῦ αἵματος, ὄρθιος καὶ ἀκίνητος, ἐκλονίζετο ὡς ἄνθρωπος πάροινος.

Ἀμφότεροι οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι εἶχον μητέρα, ἥτις τοὺς ἠγάπα τρυφερῶς. Ἐκ τοῦ βάθους τῆς πεδιάδος, εἰς τὸ λυκαυγὲς τῆς ἑσπέρας, σχῆμά τι ἀόριστον ἐφαίνετο ἀποσπώμενον καὶ προχωροῦν πρὸς αὐτούς. Ἀνέβαινε βραδέως τὸν λόφον, καὶ καθ'ὅσον ἐπλησίαζεν εἰ υἱοὶ ἀνεγνώριζον τὴν μητέρα των. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφάνη τὸ φάσμα ὅλως ὁρατὸν καὶ εὐδιάγνωστον, ὁ ὄρθιος ἱστάμενος διὰ τελευταίας τινὸς προσπαθείας ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν εἰς ἣν ἦτο κεκυρτωμένος, καὶ ὑπῆγε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἐσπάραττεν ἔτι ἐπὶ τῆς γῆς οὕτως ἀμφότεροι κεκαλυμμένοι ἀπὸ αἷμα καὶ δάκρυα ἐξεπνευσαν, δόντες καὶ λαβόντες τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν.

(Μετάφρασις) Ξ. Π.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ.

ΣΜΥΡΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α'.

*Πρὸς τὸν φίλον μου Π * * * εἰς Ἀθήνας.*

Ἀπὸ τῆς βαθμίδος τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ μετὰ τοῦ τελευταίου ἀσπασμοῦ σου μὲ παρεκάλεις, ἀπερχόμενον τῶν Ἀθηνῶν εἰς Σμύρνην, καὶ συνίστας μοι ἐπανειλημμένως, ἵνα, ἅμ' ἀφιχθεὶς ἐνταῦθα, σοὶ πέμψω σημειώσεις τινὰς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς πόλεως ταύτης, τῆς πόλεως, ἔνθα διῆλθον, οὐαί! ἀνεπιστρεπτὶ, αἱ γλυκύτεραι τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας στιγμαὶ, καὶ τὸν ἀέρα τῆς ὁποίας ἀνεπνεύσαμεν ὑπὸ τοὺς συνηρεφεῖς καὶ δασυφύλλους πορτοκαλλῶνας της, καὶ τὰ πρῶτα ἐψελλίσαμεν αἰσθήματα, ὑπὸ τὰ κατάσκια τῶν χωρίων αὐτῆς δάση καὶ τοὺς καταφύτους καὶ ζωγραφικοὺς λόφους της.

Πρωΐαν λοιπὸν τινὰ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου εἰσερχόμεθα ἐν τῷ λιμένι τῆς Σμύρνης, διὰ τοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τεναγώδους Σμυρναϊκοῦ κόλπου, ὁριζομένου ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὀρέων, ὑπὸ κολονῶν καὶ λόφων καταφύτων, καὶ ὑπὸ παιδιάδων καὶ ἀγρῶν ζωγραφικωτάτην ἐχόντων τὴν ἔποψιν. Ἐνίοτε εἰς τὰς ποικίλας τῶν παιδιάδων τούτων εἰκόνας, συνενοῦντο οἱ ἐκ τῶν ἀμμωδῶν σύρτεων καὶ τῶν ἁλιτενῶν ἄκρων ἀποτελούμενοι τῆς θαλάσσης χρωματισμοὶ, καὶ τινες δελφῖνες ἀποπεπλανημένοι καὶ τὰ ἀφρίζοντα τοῦ πυριπνόου ἡμῶν δράκοντος ἴχνη μετὰ ζήλου ἀκολουθοῦντες, συνεπλήρουν τὴν ποιητικὴν σκηνογραφίαν ἐκείνην. Ἡ Σμύρνη ἤρξατο ἤδη μακρόθεν νὰ διαφαίνεται καὶ ἡ ὁμίχλη, ἡ κατὰ τὴν πρωΐαν τὸν ὁρίζοντα αὐτῆς καταχαλύπτουσα ὡς τις πέπλος βαρὺς, παρίστα αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν ἐναέριόν τι ὅραμα, φιρόμενον ἐπὶ νεφελῶν. Ὦ! ἡ πατρίς!. . . Πόσον ἡ καρδία παντὸς νοστοῦντος πάλαι, αἰσθανομένου ὅτι μετὰ μικρὸν ῥίπτεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μόνου τῶν ὀνειρώξεων καὶ τῶν ἡμέρων αὐτοῦ ἀντικειμένων, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃ τὰ προσφιλέστατα τῆς καρδίας αὐτοῦ ἀντικείμενα, μετὰ μακρὸν καὶ ἐναγώνιον ἀπ' αὐτῶν ἀποχωρισμόν!. . Νομίζει ὅτι τὸ σκάφος ἐκεῖνο, οὗτινος πρὸ μικροῦ ἔτι ἐθαύμαζε τὴν καταπληκτικὴν ταχύτητα, αἰσθόμενον τὰ ποικίλα αἰσθήματα, ὅσα ἡ εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ προσπέλασις θέλει γεννήσει ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἐπιβατῶν, ἀποδειλειᾷ, ὡς ὄντως εἰπεῖν, καὶ ἵσταται ἀντὶ νὰ βαδίζῃ, ταντάλειον οὕτω ἀγωνίαν περιποιοῦν εἰς τὸν ἐπιβάτην, βλέποντα πόῤῥωθεν τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ μὴ δυνάμενον νὰ προσπελάσῃ αὐτήν.

Ἡ καρδία μου ἔγεμε συγκινήσεων ἀλλεπαλλήλως ἡδέων καὶ θλιβερῶν. Ἔβλεπα τὰς παρὰ τὸ φρούριον τοῦ στομίου τοῦ λιμένος ἐκτεινομένας ἀκτὰς, καὶ τὰς χθαμαλὰς ἐκείνας παιδιάδας καὶ ἀνεμιμνησκόμην μετὰ δακρύων τὰ εὐδαίμονα ἔτη τῆς νεότητός μου. Πόσας ὁ χρόνος δὲν ἐπιφέρει εἰς τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν μεταβολάς! Ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς ἡμῶν ὑπάρξεως καὶ τῶν ὡραίων στιγμῶν τοῦ βίου ἡμῶν δὲν ἐναπολείπονται εἰς τὴν καρδίαν, τὸν πυθμένα τοῦτον, εἰς ὃν τὰ πάθη πάντα καταστηλάζουσι, δὲν ἐναπολείπονται, λέγω, εἰμὴ ἀναμνήσεις τινὲς τερψικάρδιοι, παρηγοροῦσαι τοὐλάχιστον πρὸς στιγμὴν ἡμᾶς διὰ τὴν ταχείαν τῶν εὐδαιμόνων ἐκείνων στιγμῶν πάροδον. . .

Τὸ πυρόσκαφον ἡμῶν διῆλθε διὰ τοῦ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ σμυρναϊκοῦ λιμένος μικρὸν φρούριον. Μετ' ὀλίγον μηχυθμοὶ καὶ νέρος καπνοῦ ἀπὸ τῶν καταχθονίων αὐτοῦ μυκτήρων ἐξῐῤῥευγόμενον, ὡσεὶ χρεματισμοὶ ἵππου εἰς τὸν σταῦλον εἰσερχομένου, καὶ οἱ φωναὶ τῶν περὶ τὸ ἀτμόπλοιον ἐλθουσῶν λέμβων, μ' ἀπέσπασαν τῶν ῥεμβασμῶν μου. Ἤγειρα τοὺς ὀφθαλμούς . . . καὶ δύω ἀγκαλαι μὲ περιέπτυξαν τρυφερώτατα, καὶ ἠσθάνθην τοὺς ὀφθαλμούς μου ὑγραινομένους ὑπὸ τὰ διακαῆ τοῦ ἀδελφοῦ μου φιλήματα!. .

. . . . . .

Ἄπωθεν κατοπτευομένη, ἡ Σμύρνη οὐδεμίαν παρέχει εὐχάριστον θέαν. Μάλιστα δὲ τὸ ἀκατάστατον τῶν προκυμαιῶν, τὰ παρὰ τὴν παραθαλασσίαν ἐσπαρμένα ξύλινα καφενεῖα, καὶ αἱ ἀπὸ τῆς Ἀγγλικῆς προκυμαίας μέχρι τοῦ Ἀλιπέδου (πούντα) πενιγραὶ καὶ ἀτάκτως ἐκτισμέναι οἰκίαι, ζημιοῦσι πολὺ τὴν ζωγραφικὴν αὐτῆς θέσιν καὶ τὰ πλεονεκτήματα· διότι ἐὰν ἡ πόλις αὕτη εἶχε προκυμαίαν τινὰ ἐκτενῆ καὶ εὐρεῖαν, οὐδεμίαν ἢ ὀλίγην ἤθελε παρέχει διαφορὰν παραβαλλομένη, ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς θέαν, μετὰ τῶν ἀξιολογωτέρων τῆς Εὐρώπης ἐμπορικῶν πόλεων. Τὴν σήμερον ὅμως εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς Εὐρώπης προσερχομένους ἡ Σμύρνη φαίνεται ἔξωθεν ὡς ἀπείκασμα μιᾶς τῶν ἀνατολικῶν ἐκείνων

πόλεων, τῶν ὑπὸ σωρῶν ἀῤῥύθμων καὶ βαρβάρων οἰκοδομημάτων κατακεκλυσμένων, διότι δὲν βλέπουσι πρὸ αὐτῶν, εἰμὴ καλύβας τινὰς κακοζήλους καὶ φύκη καὶ οἰκοδομὰς καὶ προκυμαίας ξυλίνας.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πρό τινων ἐτῶν ἡ πρὸς τὸν εὐρωπαϊσμὸν μανιώδης τῶν ἐγκατοίκων τάσις, πρὸς δὲ καὶ αἱ ἀλληλοδιάδοχοι πυρκαϊαί, αἵτινες Ἐρινύων δίκην ἐπέπεσαν κατὰ τῆς δυστήνου ταύτης πόλεως, ἀποτεφρώσασαι τὰς παλαιὰς ἐκείνας καὶ ὑπὸ κακοζήλου ἀρχιτεκτονικῆς ἐκτισμένας οἰκίας, περιεποίησαν εἰς τὴν κυβέρνησιν τὴν εὐκολίαν τὸ νὰ βελτιώσῃ τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κατασκευὴν τῶν πελωρίων ἐκείνων ἐξωστῶν, οἵτινες πολλάκις ἐσκίαζον τοσοῦτον τὰς ὁδοὺς, ὥστε οὐδ' ἐχαιρέτων ποτὲ αὐτὰς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, καὶ οἱ ἄνθρωποι, πιθήκων δίκην, ἠδύναντο νὰ πηδῶσι διὰ τῶν παραθύρων, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην οἰκίαν. Χάρις λοιπὸν εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, ἡ πόλις τὴν σήμερον ἐκτήσατο καὶ ὁδοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εὐθείας, οἷα ἡ *Φραγκικὴ συνοικία* λεγομένη, καὶ πολλαὶ ὁδοὶ τῶν Ἀρμενικῶν συνοικιῶν, καὶ περιπάτους κατά τι ὄζοντάς πως τοῦ εὐρωπαϊσμοῦ ἐκείνου, περὶ οὗ πολλὰ λέξω σοι κατωτέρω. Ἡ Φραγκικὴ μάλιστα ὁδὸς αὕτη πυροληθεῖσα πρό τινων ἐτῶν ὑπὸ τῆς καταστρεψάσης ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως μεγάλης πυρκαϊᾶς ἐκείνης, καὶ ἀνακτισθεῖσα μετὰ φιλοκαλίας εὐρωπαϊκῆς, παρεμφέρει πολὺ, καὶ κατὰ τὰς οἰκοδομὰς, μετὰ τῶν πλείστων ὁδῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν πόλεων. Τὰς ἑορτὰς μάλιστα, ὅταν οἱ δυτικοὶ τῆς πόλεως κάτοικοι, ἐξερχόμενοι τῶν ἐκκλησιῶν των, πληροῦσι τὴν ὁδὸν ταύτην, καὶ ὅταν τὸ σαρίκιον Ὀθωμανοῦ τινος ἢ τὸ ἀηδὲς τοῦ Ἰουδαίου κάλυμμα δὲν ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πίλου καὶ τῶν γυναικείων καπελίνων, τότε ἡ ὁδὸς αὕτη ἔχει τι τὸ εὐρωπαῖον, ὅπερ ἀπατᾷ ἐκ πρώτης ὄψεως τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ ὁδὸς αὕτη μὴ οὖσα πάντη εὐθεῖα, ὡς ὅλαι σχεδὸν αἱ ὁδοὶ τῆς Σμύρνης, ἔχει σχῆμα ὅμοιον τοῦ Λατινικοῦ S καὶ περιλαμβάνει τὰ καλήτερα καὶ κομψότερα ἐμπορικὰ καταστήματα, ἅτινα συντελοῦσι τὰ μέγιστα, διὰ τῆς κομψότητος, αὐτῶν εἰς τὴν εὐπρέπειαν καὶ καλλονὴν τῆς ὁδοῦ.

Περιπάτους δὲ ἔχει τὴν σήμερον ἡ Σμύρνη ὀλιγίστους, καὶ τούτους κακοζήλους, μολονότι ἡ θέσις τῆς πόλεως, αἱ περὶ αὐτὴν καλλοναὶ καὶ τὸ πλῆθος τῶν κατοίκων ἠδύναντο νὰ παρέξωσιν εἰς τὴν Σμύρνην ἀξιοζηλεύτους διασκεδάσεων θέσεις. Ὡς τοιούτους δὲ σοὶ ἀναφέρω τὴν Ἀγγλικὴν προκυμαίαν, περιστοιχιζομένην ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων καφενείων μάλιστα εὐρωπαϊζόντων, καὶ ἔνθα παιανίζει μουσικὴ μετρία. Τὸ καφενεῖον τῆς Τερψιθέας (Bella vista), καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης μέχρι τοῦ Ἀλιπεδου ὁδόν. Ἀλλ' ὁ ὡραιότερος, ποιητικώτερος καὶ φυσικώτερος τῆς πόλεως περίπατος εἶναι ὁ τῆς *γεφύρας* λεγόμενος, παρὰ τὰ τῶν Ὀθωμανῶν κοιμητήρια, ἧς τοσάκις εἴδομεν τὰς εἰκόνας εἰς Γερμανῶν καὶ Γάλλων διάφορα περιοδικά. Ἡ θέσις αὕτη ἔχει τι ὡραῖον καὶ ἀρχαϊκὸν ὑψηλὸν, καὶ μεγαλοπρεπές. Φαντάσθητε γέφυράν τινα Ἐνετικῆς στερεᾶς κατασκευῆς, ὑφ' ἣν διέρχεται, σιγαλέος καὶ μελαγχολικὸς, ὁ γηροτὸς Μέλης ὅστις πορευόμενος ὑπ' αὐτὴν μέχρι τινὸς, πίπτει ἔπειτα ἐν εἴδει μικροῦ καταῤῥάκτου ἀπό τινων προτειχισμάτων ξυλίνων, ἔργον βεβαίως τῶν Ὀθωμανῶν, οἵτινες τοσαύτην ἔχουσι περὶ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως φιλοκαλίαν καὶ λεπτότητα, ὥστε πολλάκις προάγουσιν αὐτὰς διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός των μέχρι τοῦ ἰδανικοῦ. Δεξιόθεν τοῦ ποταμοῦ ἐκτείνονται αἱ αἰωνόβιοι καὶ μελαγχολικαὶ τῶν τουρκικῶν πολυανδρίων κυπάρισσοι, γείτονες εἰρηνικοὶ τῶν παρὰ τὴν ἑτέραν ὄχθην πεφυτευμένων ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν πλατάνων καὶ ἰτεῶν, αἵτινες καθιστῶσι τὴν θέσιν ἔτι μᾶλλον συνηρεφῆ καὶ ποιητικήν. Ἐὰν δ' ἐκτὸς τούτων φαντασθῇς καί τινας λευκὰς ὡς τὴν χιόνα νήσσας, ἐπιπλεούσας τὸν ποταμὸν μετ' ἀβρότητος καὶ χάριτος ἀπεριγράπτου, καὶ τὸν μελαγχολικὸν ἦχον τῶν κωδωνίσκων τῶν διὰ τῆς γεφύρας διερχομένων καμήλων ἢ ἄλλων ἀχθοφόρων ζώων, θέλεις ἴσως δυνηθῆ νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν τινὰ ἐντελῆ τῆς μεγαλοπρεπείας, τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἀξίας τῆς θέσεως ταύτης, ἥτις ὅμως δυστυχῶς παραμελεῖται τὴν σήμερον ὑπὸ πάντων, εἴτε διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πόλεως μακρὰν αὐτῆς ἀπόστασιν εἴτε διότι προτιμῶσι τὸν ζύθον τὸν εὐρωπαϊκὸν, πινόμενον ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς μουσικῆς, παρὰ τὰς *σγολαστικὰς* ἐκείνας τῆς φύσεως καλλονάς.

Γνωρίζων, φίλε μου, τὴν περὶ τὰς πιζὰς περιγραφὰς ἀποστροφήν σου, ἐπεθύμουν νὰ παραιτηθῶ πολλῶν ἄλλων περὶ τῆς πόλεως σημειώσεων, καὶ, ἀποθέμενος πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν καὶ φροντίδα, νὰ ῥιφθῶ μετὰ σοῦ εἰς τὰς παρὰ τὴν Σμύρνην ἐξοχὰς, καὶ νὰ σοὶ περιγράψω τὰς ἀφάτους συγκινήσεις, ἃς αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ, περιπλανωμένη περὶ τὰς ἀρχαίας καὶ συνηρεφεῖς ταύτας ἐξοχὰς, καὶ μάλιστα τὴν ὑπὸ τὸν Πάγον μελητείαν κοιλάδα. Πλὴν φίλε μου, αἱ περιγραφαὶ αὗται, αἱ ἀναμνήσεις περὶ Μέλητος, Ὁμήρου καὶ τῆς ἀρχαιότητος, κατήντησαν τοσοῦτον τετριμμέναι, τοσοῦτον *κλασικαὶ*, ὡς ἔπος εἰπεῖν, καὶ τοσάκις ἐπανελήφθησαν ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς τῶν ἡμετέρων ποιητῶν χορείας, περὶ ἧς κατωτέρω, ὥστε νομίζω προτιμώτερον, παραιτῶν τὰς ἀνωφελεῖς καὶ φαντασιώδεις ἐκείνας περιγραφὰς, νὰ σοὶ δώσω ἰδέαν τινὰ τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης καταστάσεως· διότι ἐνδιαφερόμεθα πρὸς αὐτὴν, ὡς πρὸς πατρίδα, καὶ εὐημερία της εὐημερία ἡμῶν, ἡ δὲ δυστυχία καὶ παρακμή της ἡμετέρα παρακμὴ καὶ δυστυχία ἔσεται.

Τὴν σήμερον ὅτε τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος βαίνει ὁσημέραι εἰς πρόοδον καὶ εἰς βελτιώσεις, ὅτε αἱ πύλαι τῶν ὑπουργημάτων καὶ τῶν στρατιωτικῶν βαθμῶν ἠνεῴχθησαν εἰς τὴν ἑτερόδοξον εὐφυΐαν καὶ δραστηριότητα, καὶ ἡ Ὀθωμανικὴ κυβέρνησις ἀσμένως προβιβάζει εἰς δημοσίας θέσεις ὅσους ἐξ ἡμῶν διορᾷ ἀξίους καὶ πεπαιδευμένους, τὴν σήμερον λέγομεν, εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε, ἔπρεπε δρατόμενοι τῶν

ἐπωφελῶν τούτων περιστάσεων, νὰ περιποιηθῶμεν ὅπως δήποτε τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεότητος, ἵν' οὕτως δυνηθῶμεν, ἀναπτυσσόμενοι καὶ προαγόμενοι, νὰ φανῶμεν ὅτι ζῶμεν καταγινόμενοι καὶ πρὸς ἰδίαν ἡμῶν βελτίωσιν, καὶ συντελοῦντες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀγαθῶν βουλευμάτων τοῦ μεταῤῥυθμιστοῦ. Ἀλλὰ τὸ Γένος δυστυχῶς, ἐνταῦθα ὡς καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀντίστροφόν τινα βαίνει ὁδόν. Ἐπεμελεῖτο τῆς παιδείας, ἦτο φιλότιμον, τὰς λοιπὰς φυλὰς, βαθὺ σκότος ἀμαθείας ἐπεσκίαζε ἐνῷ ὀλιγωρεῖ δὲ αὐτῆς καὶ ὄνειδος ἐγένετο τοῖς γείτοσιν αὐτοῦ, ὅτε πάντες οἱ ἄλλοι εἰς μόνην ἀποβλέπουσι τὴν πρόοδόν των.

Δὲν ἐνδιατρίβω εἰς λεπτομερείας, διηγούμενος τὰ παθήματα καὶ τὰς περιπετείας τῆς δυστήνου *Εὐαγγελικῆς Σχολῆς*. Τοῦτο δὲ μόνον σημειῶ, ὅτι ἐνῷ πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος, εἰς ἐποχὴν δηλ. σκότους καὶ ἀμαθείας τῆς πόλεως ταύτης, εἷς καὶ μόνος πολίτης, ὁ Παντολέων Σεβαστόπωλος, ἠδυνήθη καὶ σχολὴν ἐκ τοῦ μηδενὸς ν' ἀνεγείρῃ καὶ βιβλιοθήκης καὶ ἄλλων ἀναγκαίων νὰ τὴν προικίσῃ, σήμερον, κατὰ τὸν *δέκατον ἕνατον αἰῶνα*, ὅτε οἱ Σμυρναῖοι καὶ πολλαπλάσιοι εἶναι καὶ προήχθησαν εἰς παιδείαν καὶ φιλοκαλίαν, τὴν σήμερον λέγομεν, ἡ σχολὴ ἐκείνη, ἥτις κατακαεῖσα, ἀνεκτίσθη πολὺ τῆς προτέρας λαμπροτέρα, εἶναι οἰκτρὸν τῆς ἀμαθείας ἔρμαιον.

Ἡ μέχρι τοῦδε παραλυσία τῶν σχολείων ἡμῶν ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς παραλυσίας καὶ ἀβελτηρίας, ἥτις ἤρξατο δυστυχῶς νὰ ἐπιπολάζῃ ἐπὶ τῆς Σμυρναϊκῆς νεολαίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τινὲς τῶν νέων τῆς Σμύρνης εἰσὶν ἀμέμπτου καὶ ζηλωτῆς διαγωγῆς· οἱ πλεῖστοι ὅμως αὐτῶν ὀλίγα δίδουσι ἐχέγγυα ὅτι χρηστοὶ ἔσονται ἡμέραν τινὰ πολῖται. Ἡ παιδικὴ τῶν τέκνων ἡλικία διέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ὁδοὺς, ἡ δὲ νεανικὴ εὑρίσκουσα αὐτοὺς ἀμοίρους πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς καὶ πάσης ἀνεπιτηδεύτου καὶ χρηστῆς ἀνατροφῆς, τοὺς παρασύρει ἀκρατήτως εἰς τὸν χείμῤῥον τῶν παθῶν, τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἡμέρων αὐτῆς. Καθ' ἡμᾶς, μία ἄλλη ἀφορμὴ τῆς ἀποπλανήσεως ταύτης τῆς νεολαίας ἡμῶν εἶναι ἡ μετὰ τῶν δυτικῶν *Λεβαντίνων λεγομένων* συναναστροφὴ αὐτῆς. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Ἰησουϊτῶν διδασκόμενοι, καὶ ὑπὸ μητέρων εἰς τοὺς ἱερεῖς τούτους ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφοσιωμένοι ἀνατρεφόμενοι, καθίστανται μισαλλόδοξοι, μικροπρεπεῖς, μισέλληνες καὶ δεισιδαίμονες εἰς τὸ ἔπακρον. Μόνη διασκέδασις καὶ μόνον ἐντρύφημα νομίζεται παρ' αὐτοῖς ἡ περὶ τὸ καλλωπίζεσθαι καὶ τὸν εὐρωπαϊσμὸν πιθηκίζειν ἐνασχόλησις, πρὸς δὲ καὶ ὁ ἔρως, ὁ παντοδύναμος οὗτος τῆς Κυπρίδος υἱός, ὅστις κατεκάλυψεν ὁ πονηρὸς διὰ τῶν δύω μικρῶν αὐτοῦ πτερύγων τὴν μεγαλόπολιν Σμύρνην.

Τοὺς *Λεβαντινοὺς* .... τοὺς γνωρίζεις· φυλὴ πλέον μισέλληνι ταύτης δὲν ἐδόθη. Μολονότι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀξιότιμοι ἐξαιρέσεις, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, ὥστε ἡ ὁλομέλεια νὰ ἦναι *σύμμικτόν τι καὶ ἀποφώλεον τέρας*, *φύραμα* Ἐνετῶν, Γενουηνσίων, νησιωτῶν τοῦ Αἰγαίου, Ἀρμενίων καὶ ἄλλων τινῶν Ἀσιατικῶν ἐθνῶν ἀποπλανηθέντων τῆς πατρῴας αὐτῶν θρησκείας, ὑπὸ τῶν τὴν Ἀνατολὴν κατακλυσάντων Ἰησουϊτῶν, τῶν ἐπαγγελλομένων τὸν προσηλυτισμὸν, καὶ παντὶ σθένει καταγινομένων εἰς τὴν αὔξησιν τῆς κατὰ τὴν Ἀνατολὴν ἐπιῤῥοῆς των. Ἐντεῦθεν παρατηρεῖς ὅτι οἱ *λεβαντῖνοι* οὗτοι ἀμοιροῦσι καὶ θρησκείας καὶ πατρίδος καὶ γλώσσης ἰδίας, (α) ὅ ἐστι στεροῦνται ὅλων τῶν προσόντων ἐκείνων, ἐφ' ὧν ἐναυρίνονται τὰ ἔθνη, καὶ μεγαλουργοῦσιν ὑπὸ πατριωτισμοῦ ἐλαυνόμενα. Πίστευσόν με δὲ ὅτι δὲν γνωρίζω οὐδένα λαὸν τῶν πέντε μεγάλων ἠπείρων τῆς ὑφηλίου ἡμῶν, στερούμενον τῶν τριῶν ἀχωρίστων ἀπὸ πᾶν ἔθνος προσόντων, τῆς *θρησκείας*, τῆς *πατρίδος καὶ τῆς ἐθνικῆς γλώσσης*.

Λυποῦμαι ὅτι οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ὁ τόπος μοὶ συγχωροῦσι νὰ προσθέσω εἰς τὴν παροῦσαν τὶ περιπλέον περὶ Σμύρνης. Προσεχῶς θέλω σοὶ γράψει ἱκανὰ περὶ τῆς πόλεως, τῶν κατοίκων αὐτῆς, καὶ μάλιστα τῶν Χίων, περὶ τῶν λεσχῶν, περὶ τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν χωρίων αὐτῆς, περὶ τῶν ἐν αὐτῇ λογίων καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν.

Ἤδη δὲ ὑγίαινε καὶ εὐδαιμόνει Τ.

ΠΕΤΙ ΑΡΑΒΩΝ.

Ἰδέα γενικὴ ἐπικρατεῖ, ὅτι ὁ χαρακτὴρ τῶν ἀνατολικῶν, εἶναι γαλήνιος, ἀπαθὴς, καὶ πρὸς πάντα ἀδιάφορος. Ἰδόντες καὶ γνωρίσαντες ἐπιπολαίως τοὺς Τούρκους, συνεπεράναμεν, ὅτι τὸ ἦθος τούτων φυσικῷ τῷ λόγῳ πρέπει νὰ ἦναι κοινὸν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς μωαμεθανικὰς φυλὰς, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πλάνη καὶ πλάνη μεγίστη.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἔχουσι μεγαλοπρεπῆ τινα ἀπάθειαν, εἴαν ὁ Ὁράτιος νομίζει εἰς δίκαιον ἄνδρα πρέπουσαν. Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐὰν σαλεύσῃ, δὲν θέλουσι διὰ τοῦτο ταχύτερον χωρίσει τοὺς ἐσταυρωμένους πόδας των· οὐδὲ μετὰ ὀλιγωτέρας ἀκηδίας καὶ ἡδυπαθείας θέλουσιν ἀποπνεύσει τὸν κοπνὸν τοῦ τσημπουκίου των. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διότι πιστεύουσιν εἰς τὸ πεπρωμένον ἀποκλειστικῶς, ἀλλὰ καὶ διότι νομίζεται παρ' αὐτοῖς συρμὸς, τρόπον τινὰ, ἐθνικὸς ἡ ἐπίσημος αὕτη θέσις, τὸ σοβαρὸν τοῦτο καὶ σκυθρωπὸν ἦθος. Μ' ὅλον ὅτι ἡ τουρκικὴ φυλὴ ἐδυνήθη νὰ μεταδώσῃ τὸν χαρακτῆρά της εἰς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτὴν ἐξουσιαζομένους λαοὺς, εἶναι μ' ὅλον τοῦτο εὔκολον ν' ἀ-

---

(α) Ὁ ἑλληνισμὸς αὐτῶν μάλιστα εἶναι ἄξιος γέλωτος, καὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς Σμύρνης, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῶσι δὲν θέλουν δυνηθῆ νὰ τοὺς διορθώσωσι. Λέγουσι π. χ. σοφρίρω, πατίρω, ντιβερτίρω, σακριφίκαρω, ἰμμολάρω, πρετεντέρω, κτλ. κτλ., ῥήματα ὅλα ἐκ ταυτοσήμων ἰταλικῶν ῥημάτων μετενεχθέντα. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἔχουσι τόσον ἀχρείαν, τὴν προφορὰν λέξεών τινων· προφέρουσι π. χ. μαγιὰ ἀντὶ μαλλία, σκογιὸ ἀντὶ σχολεῖον, καὶ ἄλλας πληγὰς τρομερὰς κατὰ τῆς δυστήνου ἡμῶν γλώσσης καταφέρουσιν.

ναναλύψωμεν ὅτι ἡ μετάδοσις αὕτη ἐγένετο ὑπὸ βιαίας, ἀλλὰ στιγμιαίας ἐπιῤῥοῆς· διότι τίς ἤθελε τολμήσει κἂν νὰ γελάσῃ μὲ ἀνθρώπους, οἵτινες ἀενάως εἶναι σοβαροί. Οὐδὲν λοιπὸν παράδοξον, ἂν οἱ ὑπὸ τοιαῦτα ἤθη διαιτώμενοι ὑπήκοοί των, ἀπέκτησαν ἦθος σοβαρώτερον· τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ χαρακτὴρ των καὶ ἡ ἰδιάζουσα εὐφυία, ἔχει τοσαύτην, οὕτως εἰπεῖν, ἐλαστικότητα, ὥστε ἑκάστη τῶν φυλῶν ἐπανορθοῦται, λαμβάνουσα τὴν πρωτότυπον καὶ φυσικὴν μορφήν της καθ' ὅσον δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ βάναυσόν τινα κατάθλιψιν.

Διὰ ταῦτα οἱ ὑπ' αὐτοὺς Ἕλληνες, οὐδὲ κεραίαν ἀπώλεσαν τῆς ἐθνικῆς εὐφυίας των καὶ τῆς εὐπροσηγόρου φαιδρότητός των, ἅτινα ἀποτελοῦσιν αὐτοὺς ἓν τῶν μᾶλλον ἀξιοπαρατηρήτων ἐθνῶν.

Ἀφ' ὅτου δὲ ἡ Γαλλία κατέκτησε τὴν Ἀλγερίαν, οἱ πρὸ τόσου χρόνου ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν κυριαρχίαν ὑπείκοντες λαοί, ἀνέλαβον τὸ φυσικὸν αὐτῶν ἦθος, καὶ ἐκτὸς τινῶν γερόντων Μαύρων, οἵτινες πιστεύουσιν ὅτι, ἂν φαιδροὶ φανῶσι, περιέπεσαν εἰς κίνδυνόν τινα, δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ τὴν μεγάλην ὁμοιότητα, τὴν μυστικὴν συγγένειαν, τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς τὴν εὐφυΐαν, τὸν χαρακτῆρα, τὰ ἤθη, καὶ τὸ πνεῦμα τῶν δύο φυλῶν. Οἱ Ἄραβες ἐν γένει εἶναι εἰς ἄκρον εὔθυμοι, ἀγαποῦν τὰ ἄσματα, τὰ γυμνάσια, τὰς ἱπποδρομίας· εἶναι εὐερέθιστοι εἰς ἐντυπώσεις, ζωηροὶ καὶ ἐμπαθεῖς, καὶ περὶ τούτου δύναταί τις νὰ πεισθῇ παρατηρῶν αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀγρούς των καὶ εἰς τὰ σκηνώματά των.

Αἱ συνδιαλέξεις των εἶναι ζωηραί, θορυβώδεις, πνευματώδεις καὶ ἔπρεπε νὰ παρευρίσκεσθε εἰς τὰς ὁμάδας των, ἵνα λάβητε πλήρεις ἰδέαν τοῦ ἤθους αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ὠνομάσαμεν ἀνατολικὴν σοβαρότητα. Λατρεύουσι τὴν πολυτέλειαν, καὶ δύνανται νὰ πετάξωσι τὰ χρήματα, χάριν τῶν γυναικῶν των καὶ τῶν ἵππων.

Γυνή τις εὐρωπαία δύναται καὶ κομψῶς νὰ ἐνδυθῇ καὶ καθαρίως, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ πολλὴν ἐπίδειξιν. Τὰ παντοειδῆ ἡμῶν ὑφάσματα καὶ τὰ κοσμήματα κατήντησαν τόσον εὐθηνὰ, ὥστε ὁ χαρίεις καὶ ἐπιτετηδευμένος στολισμὸς ἐγένετο προσητὸς εἰς πᾶσαν σχεδὸν κυρίαν. Παρὰ τοῖς Ἀνατολικοῖς δὲν συνέβη εἰσέτι τὸ τοιοῦτον· αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐπιτηδεύωνται τὴν κομψότητα, οὐδὲ, (τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ σιωπήσωμεν) τὴν καθαριότητα· τὰ πλούτη μόνον, οἱ ἀδάμαντες, τὰ βαρέα καὶ ἀφιλόκαλα περικοσμήματα, αἱ κεγχροι (τρέμουσαι). τὰ χρυσᾶ ὑφάσματα, τὰ περιδέραια, τὰ πολυτελῆ ψέλια κτλ καταμαγεύουσι τὴν φαντασίαν των καὶ τὰς αἰσθήσεις. Οἱ Ἄραβες σωρεύουσιν οὕτω σημαντικὴν περιουσίαν εἰς τὰ κιβώτια τῶν γυναικῶν των, τῶν ὁποίων δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρὸς τὰ καλλωπίσματα ταῦτα πάθος, βλέπων αὐτὰς κεκαλυμμένας διὰ τοῦ φερετζὲ καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀφινούσας νὰ λάμψῃ ἐκ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ θησαυροῦ, εἰμὴ δύο ὀφθαλμοὺς μέλαινας καὶ διαπύρους. Ἐὰν δὲ αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς δὲν ἔχουσι θέατρα, περιπάτους, ἑσπερινὰς διασκεδάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας δύνανται νὰ κάμωσιν ἐπίδειξιν τῆς ὡραιότητός των καὶ τοῦ πλούτου, ἔχουσι τοὐλάχιστον τόπον τινὰ κοινῆς συναναστροφῆς, ἐξισούμενον μὲ τοὺς ἡμετέρους, ἑορτὴν, ἥτις συγκεφαλαιοῖ ἁπάσας τὰς ἡμετέρας. Ὁ τόπος οὗτος εἶναι τὸ λουτρόν των· ἐνταῦθα συναντῶνται, συνδιαλέγονται· ἐνταῦθα ἐπιδεικνύουσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν πλοῦτον. Μαῦραι κόραι τὰς ἀκολουθοῦσι, φέρουσαι τάπητας καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἱματοθήκην, δι' ἣν θαυμάζονται, καὶ δι' ἧς ἀναγείρονται ζηλοτυπίαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὁμοιαι τῶν παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, αἱ γυναῖκες αὗται ἐπισκέπτονται ἀλλήλας, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας των ἔχουσιν, εἰμὴ τὸν στολισμόν. Δεχομένη ἐπίσκεψιν τινα εἰς οὐδὲν ἄλλο σπεύδει εἰμὴ ν' ἀνοιξῇ τὰ κιβώτια αὐτῆς, τὰς κύστας καὶ τὰ συρτάρια καὶ νὰ ἐξάξῃ ἐνώπιον τῆς ξένης της ὅλους τοὺς στολισμούς της· ἄλλως τε περί τινος ἄλλου θὰ συνδιαλεχθῇ γυνὴ ξένη παντὸς ἐξωτερικοῦ βίου καὶ ἀνίδεος εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν, μὴ γνωρίζουσαι οὔτε ν' ἀναγινώσκουν οὐδὲ νὰ γράφουν, καὶ πολλάκις οὐδὲ νὰ κρατῇ τὴν βελόνην. Ὑπάρχει τελετή τις δυναμένη νὰ παρέξῃ αἰτίαν εἰς τὸ νὰ δείξωσιν ὅλον τὸν στολισμόν των. Ἡ τελετὴ αὕτη εἶναι ὁ γάμος. Ἕκαστος ἐννοεῖ βεβαίως ὅτι ὁ γάμος πρέπει νὰ ἦναι δι' αὐτὰς μεγάλη καὶ ἐπίσημος πρᾶξις, συμβὰν μεγίστης σημασίας, διὰ τὰς γυναῖκας ταύτας, ὧν ὁ βίος εἶναι μονότονος. Πρότασις συνοικεσίου τὰς ταράττει, ὄντως ὁρίζων τῆς ὑπάρξεώς των νέος ἀνοίγεται, ὅστις τὰς ἐπασχολεῖ ὁλοκλήρους καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ὁποίου σπεύδουσιν μετὰ πάσης προθυμίας. Ἔπρεπε νὰ παρευρίσκεταί τις εἰς τὴν τελετὴν ταύτην διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἄφαντον χαρὰν αὐτῶν, ἥτις ὑπάρχει ἄγνωστος, ἢ, ἴσως γνωστὴ μὲν οὐχὶ ὅμως μετ' ἴσου ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὰς νεανίδας τῆς παρ' ἡμῖν ἐργατικῆς τάξεως. Διὰ τοῦτο ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς εἰσὶ νεάνιδες, ἤ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὑπερβολὴ, παιδία.

ΓΥΝΗ ΑΡΑΨ.

Ἀλλ' ἴσως ἄδικον θὰ ἦτο, ἂν ὁμιλῶμεν μόνον περὶ τῆς ματαιότητός των καὶ τῆς ἀγνοίας. Εἶναι ἐν γένει, γυναῖκες ἀγαθαὶ, πλήρεις καρδίας καὶ εὐαισθησίας. Υἱοθετήσεις ὀρφανῶν γίνονται συχνότατα. Μαυρίτανή τις κυρία υἱοθετήσασα ἕνα ἀγόρασμον καὶ ἓν κοράσιον,

εἶχε πρὸς τὰ δύο ταῦτα πολλὴν τὴν μεγαλητέραν στοργὴν καὶ φροντίδα. Τὸ κοράσιον Αἴσσα καλούμενον, τὸ κοινότερον ὄνομα παρὰ τοῖς Ἄραψιν, ἦτο πλῆρες εὐγενείας καὶ ζωηρότητος ἀξιολατρευτον· ἡ υἱοθετήσασα αὐτὰ μήτηρ εἶχε σκοπὸν νὰ τὰ συζεύξῃ μίαν ἡμέραν. Ὁ σύζυγος ἀνεχώρησεν εἰς προσκύνησιν τῆς Μέκκας, ἡ δὲ υἱοθετηθεῖσα κόρη ἐγένετο κατά τινα τρόπον ἡ κλεὶς τῆς τοσοῦτον φιλοξένου καὶ περιποιητικῆς οἰκίας. Ὁ νεανίας ἦτο χαρακτὴρ ζηλοτύπου, βιαίου, ὁρμητικοῦ καὶ ἠναγκασε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν νὰ μὴ δεχθῶσιν ἐπίσκεψιν τινα, συνεχῶς μάλιστα τὰς ἐμπόδιζε νὰ πηγαίνωσιν εἰς τὸν λουτρὸν, καὶ ἐπροτίμα νὰ μένῃ νῆστις.

Ἡ δύστηνος αὕτη γυνὴ ἀπηλπίζετο· καὶ μ' ὅλον ὅτι μὲ μίαν μόνην λέξιν ἠδύνατο νὰ διώξῃ τὸν ἀχάριστον τοῦτον, ὅστις τῇ ἐχρεώστει τὴν ὕπαρξιν· ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἰδιοτροπίας του, τὰς ἀθίκους ἀπιστίας του Ὁ σύζυγος δὲν ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν προσκύνησιν, ἀποθανὼν εἰς Αἴγυπτον. Ἡ πτωχὴ γυνὴ, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν ἀθλιότητα, οὐδὲν ἄλλο ὑπέστη, εἰμὴ τὴν βάναυσον δοκιμασίαν τοῦ θετοῦ υἱοῦ της, ὅστις ὑπέπεσεν ἡμέραν τινὰ εἰς κινδυνώδη ἀσθένειαν. Ἡ μήτηρ ἐπώλησε τὰ κοσμήματά της, τὰ ἐνδύματά της, ἵνα περιποιηθῇ τὸ παιδίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἠγάπα μετὰ μητρικῆς στοργῆς, καὶ καταβεβαρυμένη ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ ὀδύνας, ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕπνον· ἡ τελευταία λέξις της ἦτο εὐλογία πρὸς τὰ δύο τέκνα της, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειπε διὰ παντὸς καὶ ἡ τελευταία δέησις ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς πτωχῆς Αἴσσας.

Τὰ παραδείγματα ταῦτα τῆς μεθ' ὑπομονῆς καὶ θάρρους πρὸς τὴν εἱμαρμένην ὑποταγῆς συχνότατα ἀπαντῶνται παρὰ ταῖς κυρίαις τῆς Ἀνατολῆς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΕΒΙΝΙΕ

—ο—

Ἡ Εὐτέρπη, διδοῦσα σειρὰν βιογραφιῶν τῶν ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν, πρὸς διδασκαλίαν ἅμα καὶ τέρψιν τῶν φιλομούσων ἀναγνωστριῶν της, δὲν ἔκρινεν ἀνωφελὲς νὰ δημοσιεύῃ ἔνιοτε καὶ βιογραφίας τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ὅσαι διαπρέψασαι ἐπὶ μαθήσει, μεγαλοφυΐᾳ καὶ ἀρεταῖς συνηγοροῦσι τοσοῦτον ὑπὲρ τοῦ ὡραίου φύλου, ὥστε νος ἰδιότητας καὶ ἀρετάς τινας τὸ ἀνδρικὸν, φῦλον οὐδέποτε θέλει ἀναπτύξει.

Σήμερον δίδομεν τὴν βιογραφίαν μιᾶς τῶν λαμπροτέρων γυναικῶν δυναμένης νὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῆς Κ Στάελ, τὴν βιογραφίαν λέγομεν τῆς Κ. Σεβινιέ. Αἱ ἐπιστολαί της αἵτινες μετὰ τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Δουκὸς Σαιν Σιμὼν εἶναι οἱ πιστότεροι καὶ πνευματωδέστερο ἀντιπρόσωποι τῆς

γλώσσης, τῶν ἠθῶν, τῶν κυριωτέρων συμβάντων, τῶν μυχαιτάτων προσαπασχολειῶν τοῦ μεγάλου ἐκείνου αἰῶνος.

Ζήτημα μέγα διηγέρθη, ἂν ἡ κυρία Σεβινιὲ εἶχε γράψει τὰς ἐπιστολάς της, φρονοῦσα ὅτι θέλουν δημοσιευθῆ. Δὲν τὸ πιστεύομεν· ἀλλὰ εἶναι πρόδηλον ὅτι γράφουσα ταύτας, ἀπέβλεπε καὶ εἰς ἣν ἔμελλον νὰ προξενήσωσιν ἐντύπωσιν ἐκτὸς τοῦ κυκλου τῆς οἰκιότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνοντο. « Εἶναι δυνατὸν, » (λέγει που αὕτη), αἱ ἐπιστολαί μου νὰ σᾶς εἶναι » εὐάρεστοι, καθὰ μοὶ λέγετε; Δὲν τὰς εὗρον οὐδόλως » τοιαύτας, ἐξελθούσας τῶν χειρῶν μου· πιστεύω ὅτι » ἔγειναν τοιαῦται, διελθοῦσαι τὰς ὑμετέρας. Τέλος, εἶ» ναι μέγα εὐτύχημα ὅτι τὰς ἐκτιμᾶτε, διότι σᾶς βαρύ» νω τοσοῦτον δι' αὐτῶν, ὥστε ἠθέλετε εἶσθαι ἀξιο» λύπητος ἐὰν δὲν ἦτον οὕτως. Ὁ Κ. δὲ Κουλὰνζ » πασχίζει πολὺ νὰ μάθῃ ποία τῶν » κυριῶν σας εὗρεν εὐχαρίστησιν εἰς » αὐτάς· εὑρίσκομεν δὲ ὅτι τοῦτο εἶναι καλὸν ση» μεῖον δι' αὐτὴν, καθότι τὸ ὕψος μου εἶναι τόσον ἠ» μελημένον, ὥστε πρέπει νὰ ἔχῃ τις φυσικὸν πνεῦ» μα καὶ ἕξιν τοῦ κόσμου διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὰς ἀ» ρέσῃ »

Ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν· « Γνωρίζετ ὅτι ὁ χαρακτήρ μου » εἶναι ἁπλοῦς, αἱ δὲ ἐπιστολαί μου εἰς ἄκρον ἀνεπιτήδευτοι, » ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ ὕψος μου, καὶ ἴσως θέλει προξενήσει » τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ὁποίαν καὶ ἕτερόν τι μᾶλλον ἐ» πεξειργασμένον. Αἱ ἐπιστολαί μου γράφονται αὐτοσχέ» διοι· ἠξεύρετε ὅτι ὁσάκις τὰς ἐπιθεωρῶ, τὰς κάμνω » χειροτέρας . . . Ἐὰν εὕρετε χίλια σφάλματα εἰς » τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, παραβλέψατε αὐτὰ, διότι δὲν » πείθομαι νὰ τὴν ἀναγνώσω ἐκ νέου. »

Αἱ ἐξομολογήσεις αὗται, καὶ ὅλη αὕτη ἡ μετριοφροσύνη της ἀρκοῦσι νὰ δείξωσιν, ὅτι ἡ κυρία Σεβινιὲ, γράφουσα τὰς ἐπιστολάς της, προῃσθανετο τὸ ἀποτέλεσμά των, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφαιρεῖ τὸ ἔξοχον θέλγητρον τῆς χάριτός των, τῆς ζωηρότητος, τῆς φυσικότητος· ἡ τέχνη δὲν βλάπτει ποτέ. . .

Ἡ Μαρία δὲ Ῥαμπουτὲν-Σανταλ, μαρκεσία δὲ Σεβινιὲ, ἐγεννήθη τὴν 5 Φεβρουαρίου 1627 εἰς Βουργωνίαν. Ἀπολέσασα τὴν μητέρα της ἐν τῇ τρυφερωτέρᾳ ἡλικίᾳ, ἀνατράφη ὑπὸ τοῦ Ἀββᾶ δὲ Κουλάνζ, οὗ τινος αὕτη τὸ ὄνομα ἀπεθανάτισε διὰ τοῦ τίτλου τοῦ Bien Bon ὁ Λίαν Καλός. Τὰ πρῶτα ἔτη της διῆλθεν εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τῶν Παρισίων, εἰς τὸ εὐφρόσυνον χωρίον Σουσύ. Ὁ Μενάγιος καὶ Σαπελαΐνος, οἵτινες ἐτύχναζον εἰς τοῦ πάπου της, ὁ Κουλάνζ ὁ οἰκονομολόγος, ἐκαλλιέργουν τὸ πνεῦμά της. Εἶχε δὲ ἀνάστημα χαρίεν, κόμην ξανθὴν, νεαρότητα καταθέλγουσαν, ἔκφρασιν προσώπου ζωηρὰν καὶ πνευματώδη. Μόλις δεκαοκταετὴς γενομένη, ὑπανδρεύθη τὴν 4ην Αὐγούστου 1644, τὸν Ἐρρῖκον δὲ Σεβινιὲ, ὑποστράτηγον. Ὁ Μαρκέσιος ὀλίγον ἔζη μετὰ τῆς γυναικός του, παρεδόθη εἰς ἀνοήτους δαπάνας καὶ ἀσωτίας καὶ τὸ 1651 ἐφονεύθη εἰς μονομαχίαν. Χηρεύσασα εἰς ἡλικίαν τοσοῦτον νεαρὰν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον, ἀφιερωθεῖσα ὁλόκληρος εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ υἱοῦ της καὶ τῆς θυγατρός της. Τὸ 1654, τακτοποιήσασα τὰς ὑποθέσεις της, ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἦτο τὸ κόσμημα τοῦ μεγάρου τοῦ Ῥαμβουλιὲ, (hôtel de Rambouillet), τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ λεπτοῦ πνεύματός της, ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὸ ἀφιλόκαλον καὶ γελοῖον. Ἡ κυρια Σεβινιὲ ἔσχε πολλοὺς καὶ ἐπισήμους ἄνδρας, ἀξιοῦντας εἰς τὸν ἔρωτά της· ἀλλὰ δὲν ἐζήτει εἰμὴ φίλους, καὶ τοιούτους εἶχε πολλούς. Ἐσχετίσθη δὲ μετὰ τοῦ Φουκὲ, τὰ οἰκονομικὰ ἐπιτετραμμένου, καὶ ἔσχε τὴν δόξαν νὰ συμμερισθῇ μετὰ τοῦ Λαφονταίν καὶ Πελισσὸν τὴν γενναιότητα νὰ μείνῃ σταθερὰ πρὸς ἕνα φίλον, εἰς τὸ πεῖσμα τῆς κατ' αὐτοῦ δυσμενείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. Τῆς κυρίας Σεβινιὲ ἡ ἄκρα ἀγάπη καὶ στοργὴ ἀφιεροῦτο πρὸς τὴν θυγατέρα της Κ. Γρινιὰν, εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ὁποίας ἀπὸ τῆς μητρός της, χρεωστοῦμεν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων, τῶν τοσούτων ἀφελῶν καὶ πνευματωδῶν, τῶν τοσούτων ἀνεπιτηδεύτων καὶ πρωτοτύπων. Ὁ υἱός της ἦτον ἀνάξιος τοιαύτης μητρὸς, διὰ τὴν κουφότητα καὶ τὴν ἀταξίαν τοῦ βίου του. Συνεχῶς ἐμέμφθησαν τὴν Κ. Σεβινιὲ ὅτι ἐπιτηδεύεται εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν πρὸς τὴν θυγατέρα της αἰσθημάτων· κατήντησαν μάλιστα καὶ νὰ ἀμφιβάλλωσι περὶ αὐτῶν. Ὁ θάνατος τῆς κυρίας Σεβινιὲ εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις εἰς τὴν ἄδικον ταύτην ὑπόνοιαν. Περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου 1694 ἔκαμε τὴν τελευταίαν αὐτῆς περιοδείαν εἰς Γρινιὰν ἐν Προβεγκίᾳ Τὸν 86ριον τοῦ 1695, ἡ Κ. Γρινιὰν, προσεβλήθη ὑπὸ βαρείας νόσου· ἡ μήτηρ της, ἥτις διέμενεν ἀκόμη πλησίον της, ἐλυπήθη τὰ μέγιστα, καὶ τὴν περιεποιήθη διὰ τῶν συντονωτέρων καὶ τρυφερωτέρων φροντίδων· καὶ τὴν νύκτα αὐτὴν ἐγείρετο διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ κόρη της ἐκοιμᾶτο· ἐλησμόνει, οὕτως εἰπεῖν, ἑαυτὴν σκεπτομένη μόνον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Κυρίας Γρινιάν. Καταβληθεῖσα τέλος πάντων ὑπὸ τοῦ καμάτου, ἠσθένησε τὴν 6 Ἀπριλίου 1696, ὑπὸ διαρκοῦς πυρετοῦ, ἐξ' οὗ ἀπέθανε τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν, εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν.

Ἐτελεύτησε δὲ γαλήνιος καὶ ὑπομονητική· εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον της ὑπῆρξεν ἀνεπιτήδευτος καὶ ἀγαθὴ, φυσικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ· συνέζησε δὲ μετὰ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων προσώπων τοῦ αἰῶνος τοῦ ΙΔ'. Λουδοβίκου· ἐμέμφθησαν τὴν Κ. Σεβινιὲ, ὅτι δὲν ἠγάπα τὸν Ῥακίναν, ἔπλασαν μάλιστα καὶ φρᾶσιν τινα ὑπ' αὐτῆς λεγομένην. « Ὁ Ῥακίνας θέλει παρέλθει ὡς ὁ καφφές. (Racine passera comme le café) Ἡ κυρία Σεβινιὲ οὐδέποτε ἔγραψε τὴν κρίσιν ταύτην, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐπιστολῶν της ὑπάρχει. Τὸ 1696, αἱ περίφημοι αὗται ἐπιστολαὶ ἤρχισαν νὰ γίνωνται γνωσταὶ διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Βουσσὺ Ῥαμπουτὲν, τοῦ ἐξαδέλφου της, ὅστις εἶχε δημοσιεύσει ἐξ αὐτῶν πολλάς. Ἀλληλοδιαδόχως δὲ, ὅλοι ὅσοι εἶχον τοιαύτας τὰς ἐδημοσίευαν. Η ἐντελεστέρα δὲ ἔκδοσις καὶ ἡ πιστοτέρα, ἥτις περιέχει αὐτὸ τὸ κείμενον τῆς Κ. Σεβινιὲ, ἐφάνη τὸ 1818, ὑπὸ τοῦ Κ. Μομμερκέ.

(Magasin Pitoresque)

ΤΑΦΟΣ ΕΝ ΤΗ: ΕΡΗΜΩ:

—o—

Τὸ μνημεῖον τοῦτο κεῖται πρὸς δυσμὰς τοῦ φρουρίου τοῦ κειμένου ὑπὲρ τὸ Καΐρον, εἰς τὸν μυχὸν κοιλάδος τινὸς ἀμμώδους, ἐκτεινομένης ὑπὸ τὸ δυτικὸν πλάγιον τοῦ Μοματτὰμ, καὶ οὐ μακρὰν τῆς γνωστῆς νεκροπόλεως· ὑπὸ τὸ ὄνομα *Τάφοι τῶν Καλιφῶν*. Ἀρχίζει δὲ νὰ γίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁρατὸν, ὅταν ὁ παρατηρητὴς ἐξέλθῃ ἐκ *Μπαμπὶλ-Νάσρ* (Πύλη τῆς Νίκης)· ἐνῷ μόλις διακρίνονται ἀκόμη αἱ κορυφαὶ τῶν μιναρέδων, τῶν διεσκορπισμένων ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὁ τάφος οὗτος, τετράγωνος τὸ σχῆμα, καὶ εἰς τροῦλλον ἀπολήγων, εἶναι εἰς τὰ ἔνδον κεκαλυμμένος δι' ἐγγραφῶν ἐκ χρυσῶν στοιχείων, ἡμιεξηλειμμένων· εἰς τὰς μικρὰς ταύτας ἀναλογίας ἐμφαίνεται καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν πλουσιότητα ἡ ἀραβικὴ τέχνη. Ὁ τροῦλλος εἶναι ἐστολισμένος διὰ χαριέσσης τινὸς ζωγραφίας, λεπτότατα ἐξειργασμένης. Κατά τινας δὲ σείκους, εἰδότας τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος των, συμπεραίνεται ὅτι ὁ τάφος οὗτος εἶναι τοῦ Μαλὲκ-Ἀδὲλ, ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου Σαλαδίνου.

Η ΝΥΜΦΗ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ.

—o—

Διήγημα διὰ τοὺς παῖδας.

Κατά τινα ὡραίαν ἑσπέραν, ἡ χαρίεσσα Ἐβελίνα περιεπάτει εἰς τὸν κῆπον τοῦ πατρός της, μεγάλου καὶ κραταιοῦ βαρώνου, μεσαίας ἡλικίας, ἦτο δὲ μόλις ἑπταετὴς καὶ μικροτάτη μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθέων καὶ δενδρυλλίων τοῦ ὡραίου ἐκείνου παραδείσου. Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν γλαυκοὶ ὡς ὁ οὐρανὸς, ὁ δὲ ἡδὺς τῆς ἑσπέρας ἄνεμος, ἀποῤῥοφῶν τοὺς ἐκ τῶν παιδικῶν χειλέων της ἐξερχομένους λόγους, ἐφαίνετο ἐρώμενος τῆς φωνῆς της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀηδὼν κοιμᾶται εἰς τὸν κόλπον τῶν κλάδων, καὶ ἡ μέλισσα ἀφίνει τὸ δένδρον ἐξ οὗ ἐκμυγοῖ τὸν χυμὸν, ἡ Ἐβελίνα παρετήρει προσεκτικῆ ἐν ῥόδον, ὅπερ κλεῖον χαύνως τὰ ἐκλελυμένα φύλλα του, ἐφαίνετο εὐωδέστερον καὶ ἡδύτερον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς φυσικῆς του ἐξασθενήσεως· οἱ δὲ χρυσοῖ μαργαρῖται τῶν φύλλων του, διεσκορπίζοντο ὡς δάκρυα ἐπὶ τῆς γῆς.

— Θεέ μου! ἐφώναξεν ἡ Ἐβελίνα, εἶναι ἄραγε ἀληθὲς, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐναέριοι ἀγαθοεργοὶ Νύμφαι, προστατεύουσαι πᾶν ἀδύνατον καὶ ἐράσμιον ὄν! διατὶ τὸ ῥόδον τοῦτο νὰ μὴν ἦναι αἰώνιον, διατὶ νὰ μαρανθῇ μετά τινας ἡμέρας;

Ἀλλὰ μόλις εἶχε προφέρει τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀργυροχρόων ἀκτίνων τῆς σελήνης, τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν λευκακανθῶν, ἐνεφανίσθη λευκή τις καὶ εὐειδὴς μορφή. Δύω κινητοὶ σπινθῆρες ἐσχημάτιζον τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἦσαν λευκοὶ ὡς τὰ φύλλα τοῦ λευκανθήμου, τὰ χείλη της ἦσαν ζηλωτὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βασίλισσαν τῶν ἀνθέων, εἰς δὲ τὴν στίλβουσαν κόμην της, ἐφαίνοντο ἡνωμένα εἰς στέφανον ἅπαντα τῆς δημιουργίας τὰ φυτά. Ἀπέπνεε περὶ ἑαυτὴν εὐωδίαν τόσον εὐάρεστον, ὡς ἐὰν ἦτο συντεθειμένη ἐξ ὅλων τῶν ἀρωμάτων, τὰ δὲ βήματά της ἦσαν τόσον ἐλαφρὰ, ὥστε εἰς ἕκαστον χόρτον ἄφινε τὸν ὑπὸ τῆς δρόσου σχηματιζόμενον κονιορτόν.

— Τέκνον, εἶπεν εἰς τὴν Ἐβελίναν, εἶμαι ἡ Νύμφη τῶν ἀνθέων, γνωρίζω τὴν ὕπαρξίν των, τὰς διαθέσεις των, καὶ τὰς ἐπιθυμίας των. Πνεῦμα ἐπιφορτισμένον ὑπὸ τοῦ Παντοδυνάμου νὰ τὰ προστατεύω ἀπὸ πᾶσαν προσβολὴν, θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ κρίνῃς περὶ τοῦ ἀτόπου τῆς ἐπιθυμίας σου· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ζητεῖς, θέλω νὰ τὸ ἐκτελέσω πρὸς χάριν σου. Ἔκλεξον μεταξὺ τῶν ῥόδων τοῦ κήπου τούτου ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου θέλεις προσδιορίσει τὸ προνόμιον τῆς ἀθανασίας.

Ἡ Ἐβελίνα, δειλιάσασα μεγάλως, ἐνώπιον τοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον τόσον χαριέντως ἀπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησίν της, ἔδειξε διὰ τοῦ κομψοῦ δακτύλου της ἐν μεγαλοπρεπὲς πολύφυλλον ῥόδον, τοῦ ὁποίου ἤνοιγον βαθμηδὸν τὴν κάλυκα οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ νύξ.

— Ἄνθος ὡραιότητος, εἶπεν ἡ Νύμφη, ἐπειδὴ ἡ χαρίεσσα προστάτις σου νομίζει ὅτι συντελεῖ οὕτως εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου, ἔσο ἀθάνατον, καὶ ἐνῶ οἱ σύντροφοί σου θέλουν μαραίνεσθαι καθ' ἑκάστην, μεῖ-

ναν εἰς τὸν μῖσχόν σου, καθ' ὅλην σου τὴν λαμπρότητα.

Μόλις δ' ἐπρόφερε ταῦτα, καὶ ἠκούσθη ψιθυρισμός τις εἰς τὰ φύλλα, ἡ δὲ Νύμφη ἔγινεν ἄφαντος μεταξὺ δύω κινητῶν νεφῶν.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἡ παῖς ἐδείκνυεν ὑπερηφάνως τὸ γαλήνιον ἄνθος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀπολέσει παντάπασι τὸ ζωηρὸν ἐρυθροῦν χρῶμά του.

— Βλέπετε, ἔλεγεν εἰς τὸν πάππον της, δὲν εἶχον δίκαιον νὰ φωτίσω τὴν κρίσιν τῆς Νύμφης, ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου φυτοῦ; διότι τὸ νὰ ἦναί τι αἰωνίως ὡραῖον, δὲν εἶναι, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία;

Ἡ μάμμη στηριζομένη ἐπὶ τῆς ῥάβδου της, εὐχαριστήθη νὰ σείσῃ, εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας, τὴν ὑπὸ λευκῶν τριχῶν κεκαλυμμένην ὡραίαν κεφαλήν της.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγίνοντο μεγάλοι ἱπποτικοὶ ἀγῶνες καὶ ἱπποδρομίαι ἐπὶ Καρόλου τοῦ ΣΤ'. τῆς Γαλλίας. Ἡ Ἐδελίνα ἔμεινε πολλοὺς μῆνας εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην πόλιν τῶν Παρισίων, ἐν ᾗ οἱ ἀδάμαντες εἶναι ὀλιγώτερον σπάνιοι ἀπὸ τὰ ἄνθη· εἶχε λησμονήσει τὸ ῥόδον της, καὶ ἐξεπλάγη ἰδοῦσα αὐτὸ ὅταν ἐπέστρεψε. Τοῦ φυτοῦ τούτου ἡ ζωὴ πρὸς ὀλίγον δὲν προσεβλήθη. Αἱ ἄκανθαι καὶ τὰ φύλλα του ἦσαν ἀκμαῖα, ἀλλ' ἡ κόνις τῶν ὁδῶν, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀέρος, καὶ αἱ διάπυροι προσβολαὶ τοῦ ἡλίου, εἶχον κηλιδώσει τὴν λαμπράν του εὐθῆτα. Εἶχε γίνει ῥυπαρόν, καὶ ἀηδές, διότι ἡ εὐωδία του εἶχε διαφθαρῇ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας.

— Πτωχὸν ῥόδον, εἶπε, παρὰ νὰ σὲ βλέπω παλαιὸν οὕτω κατὰ τῶν ὕβρεων τοῦ καιροῦ, καλλίτερα νὰ ἔπιπτον τὰ φύλλα σου

Μόλις δ' εἶχε προφέρει τοὺς λόγους τούτους, καὶ τὸ ἄνθος ἔχασεν ἓν πρὸς ἓν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ὡραίου του σώματος, ὅταν δὲ τὸ τελευταῖον φύλλον ἤγγισε τὴν γῆν, ἡ Νύμφη τῶν ἀνθέων ἐξῆλθε, φέρουσα ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα.

— Τέκνον, εἶπε, βλέπεις ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰ πάντα θαυμάσια, πρέπει τὸ ῥόδον νὰ διαρκῇ ὀλίγον, διὰ ν' ἀποθάνῃ ἐν καιρῷ, καὶ νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν ὡρισμένην ἐποχήν. Μὴ ἐπιθυμῆς λοιπὸν ποτὲ, διά τε τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὰ ἄνθη, ὕπαρξιν ἀντιβαίνουσαν εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἐὰν ἦτο αἰωνία, ἤθελες μείνει ὡς λείψανον ἐστερημένον τῆς ὀξύτητος τοῦ πνεύματος, ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων τοῦ παρελθόντος, ἐνώπιον αἰῶνος, ὅστις δὲν εἶναι ἐδικός σου. Πίστευσον, ὅτι τὸ τέλος τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ὁ θάνατος, διότι τὰ πάντα ἀναγεννῶνται, τόσον αἱ νεάνιδες, ὡς καὶ τὰ ῥόδα ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Ὑψίστου.

(Μετάφρασις) Δ. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

—ο—

Οὐ μακρὰν τοῦ Μιλάνου ἐγείρεται ἀρχαία ἐπαυλις φεουδαλική, ἰδιοκτησία κληρονομική τοῦ βαρώνου Ζ. . ., ἀλλαζόνος βλαστοῦ μεγάλης τινὸς οἰκογενείας, ἔχοντος δὲ θυγατέρα τὴν Λεωνόραν, νεάνιδα ὀκτωκαιδεκαετῆ, ὡραιότητος δὲ ἀξιοσημειώτου, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀγωγὴ καὶ ἡ ἐπιτήρησις εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς δύο συγγενεῖς τοῦ Βαρώνου, αἵτινες μετά τινων ὑπηρετῶν, ἀπετέλουν ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ πύργου τοῦ Ζ. . .

Πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν εἰς τὸν πύργον πάντες ἦσαν εὔθυμοι· ἐπρόκειτο νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν μνηστῆρα τῆς Λεωνόρας. Διαπραγμάτευσις ἐγένετο μεταξὺ τοῦ Βαρώνου καὶ γηραιοῦ τινος εὐπατρίδου ἐκ Πεδεμοντίου, ὅπως ἑνώσωσι τοὺς οἴκους των διὰ συνοικεσίου. Αἱ διαπραγματεύσεις ἐτελείωσαν κατὰ τὰ παλαιὰ ἔθιμα καὶ οἱ νέοι ἔγειναν μνηστῆρες χωρὶς νὰ ἴδωσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Ἀνηγγέλθη δὲ ὅτι ὁ μελλόνυμφος Κ. Φ. . . νέος ἀξιωματικὸς τοῦ Πιεδεμοντικοῦ στρατοῦ, ἤρχετο νὰ κάμῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης, μεθ' ἧς ἤθελεν ἑνωθῆ, καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ σφάσῃ τὴν μεσημβρίαν.

Ἐν ᾧ δὲ τὸν ἐπρόσμενον εἰς τὸν πύργον, ὁ δυστυχὴς νεανίας ἔπιπτε θῦμα φόνου.

Καθ' ὁδὸν εἶχε συναντήσει ἀξιωματικόν τινα τοῦ τάγματός του, ὀνομαζόμενον Λουΐζην Κ. . ., τὸν γεναιότερον στρατιώτην τοῦ στρατοῦ· πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος διευθυνόμενος ἀνέβη εἰς τὴν αὐτὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν. Καθ' ὁδὸν οἱ δύο συστρατιωτικοὶ διηγήθησαν τὰ συμβάντα των, καὶ ὁ κύριος Φ. . . δὲν παρέλειψε καὶ τὸν γάμον του μετὰ τῆς Λεωνόρας, ἣν οὐδέποτε εἶδεν, ἀλλὰ περὶ τῶν θελγήτρων τῆς ὁποίας εἶχε λάβει τὰς ἐπαγωγικωτέρας περιγραφάς.

Διερχόμενοι δὲ στένωμά τι δασῶδες, αἴφνης ἴδον τὸ ὄχημά των νὰ σταματήσῃ, καὶ λῃστὰς εἴτινες τοὺς συνελαβον· οἱ δύο ἀξιωματικοί, κλῶς ὡπλισμένοι, ὑπερασπίσθησαν γενναίως καὶ πολλοὺς τῶν λῃστῶν ἐφόνευσαν, μέχρις οὗ ὁ Κ. Φ. . . ἐπληγώθη θανασίμως ὑπὸ σφαῖρας. Ἔμελλε δὲ νὰ πέσῃ αἱματόφυρτος εἰς τὰς χεῖράς των, ὅτε ἡ ἐμφάνισις λόχου τινος ὁπλοφόρων, ἐκκυσθέντων ἐνταῦθα ἐκ τοῦ θορύβου τῆς μάχης, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τοὺς λῃστάς. Ἔσπευσαν περὶ τὸν πληγωθέντα, πλὴν πᾶσα περιποίησις ἀπέβη ἀνωφελής. Ἐξέπνευσεν εἰς τι ξενοδοχεῖον πλησιόχωρον, ἔνθα τὸν μετέφερον διὰ νὰ τὸν περιποιηθῶσιν ὅσῳ τὸ δυνατόν.

Ὀλίγας δὲ στιγμὰς πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα ὁ Κ. Φ. . . αἰσθανόμενος τὸν θάνατον πλησιάζοντα, παρεκάλεσε τὸν Λουΐζην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Ζ. . . καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς βραδύνσεώς του. Οὗτος δὲ δοὺς τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸν δυστυχῆ σύντροφόν του, ἤρχιζε νὰ ὁδεύῃ σκεπτόμενος ὁποίαν δυσάρεστον παραγγελίαν εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ· ἡ ἀποστολή του ἔμελλε νὰ μεταβάλῃ εἰς θλίψιν τὰς ἀγαλλιάσεις τῶν κατοίκων τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἐπαύλεως.

Ἦν ἡ ἐννάτη ὥρα τῆς ἑσπέρας, ὅτε ὁ Λουΐζης παρουσιάσθη εἰς τὸ δρύφρακτον τοῦ πύργου· μόλις δ' ἔλαβε τὸν θώμιγκα τοῦ κώδωνος ἵνα τὸν κρούσῃ

καὶ πάραυτα πλεῖσται φωναὶ ἀνεβόησαν· « Ἦλθεν, ἦλθεν! »

Μετά τινας στιγμὰς, ὁ βαρῶνος ἔσπευσε πρὸς ἐντάμωσίν του αὐτοπροσώπως, ὑπερπληρώσας αὐτὸν διὰ τῶν φιλοφρονήσεών του. Ὁ Λουΐζης εἶδεν ὅτι τὸν ἐξελάμβανον ἀντὶ τοῦ Φ. . , καὶ μὴ ἔχων θάρρος νὰ εἴπῃ τὸ συμβὰν, ἀφέθη νὰ τὸν εἰσαξωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦτον ἡ Λεωνόρα.

Τὴν παρετήρησε στιγμιαίως. . . Ἡ ψυχή του ὁλόκληρος ἀνεφλέχθη ἐν τῇ παρατηρήσει ταύτῃ καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐσταμάτησαν ἐπὶ τῆς θελκτικῆς νεάνιδος. Αὕτη δὲ ὑψώσασα τοὺς κυανοὺς καὶ ὑγροὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἱππότην, ἄφησε νὰ ἐπανθήσῃ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων της, ὥστε διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἔδειξεν εἰς αὐτὸν, πιστεύουσα αὐτὸν μνηστῆρά της, ὅτι ἡ θέα του δὲν τῇ ἦτο διόλου δυσάρεστος.

Ὁ Λουΐζης ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε πλειότερον νὰ καταχρασθῇ τῆς ἀπάτης τοῦ βαρώνου, καὶ μὴ γνωρίζων τίνα τρόπον νὰ μεταχειρισθῇ ἵνα ἐξέλθῃ τῆς ψευδοῦς θέσεώς του, ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ εὐνοϊκὴν περίστασιν ὅπως φύγῃ κρυφίως. Μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον ἡτοιμάσθη, μετὰ τὸ ὁποῖον εἷς τῶν συνδαιτυμόνων ἤρχισε νὰ διηγῆται μῦθόν τινα φαντασιώδη, μεγάλην ἐντύπωσιν προξενήσαντα εἰς τὴν ὁμήγυριν.

Ὁ Λουΐζης κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἄφαντος, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τινὸς τὴν προσοχήν.

Μεσονύκτιον ἐσήμαινεν εἰς τὸ ὡρολόγιον τοῦ πύργου, ὅτε ὁ θυρωρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔδωκεν ἔντρομος εἰς τὸν βαρῶνον ἔγγραφόν τι, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸ λέγειν του, τοῦ τὸ εἶχε δόσει ὁ Λουΐζης.

Ὁ βαρῶνος ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας, γεγραμμένας διὰ μολιβδίδος:

« Ἀπέθανον φονευθεὶς ὑπὸ ληστῶν ».

Ἡ φρίκη διεδόθη εἰς τὸν πῦργον, ὑπῆρξε δὲ ἔτι πλέον μεγαλητέρα, ὅταν τὴν ἐπαύριον ἔμαθον ἐπισήμως τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ Κ. Φ. . .

Ἡ Λεωνόρα πρὸ πάντων ἐθλίβη τὰ μέγιστα. Ἠγάπα ἐκεῖνον ὃν ἤδη ἔπρεπε νὰ ἐκλάβῃ ὡς φάσμα.

Ἀπὸ μέρους του, καὶ ὁ Λουΐζης ἐθέλχθη εἰς ἄκρον ἐκ τῆς ὡραιότητος τῆς νεάνιδος, καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δύο νέοι συνηντήθησαν λαθραίως καὶ συνεννοήθησαν τόσον καλῶς, ὥστε, τέλος, πρωΐαν τινὰ εὑρέθη κενὸς ὁ θάλαμος τῆς Λεωνόρας.

Παντοῦ ὁ λόγος διεδόθη, ὅτι ἡ Λεωνόρα ἐγένετο θῦμα τοῦ φάσματος.

Τέλος πάντων, πρό τινων ἡμερῶν, κομψός τις ἀξιωματικὸς, ὅστις ἦν αὐτὸς ὁ Λουΐζης, ἀπεκάλυψεν ὅλον τὸ μυστήριον εἰς τὸν βαρῶνον καὶ ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν κόρην του, ἣν ἀφήρπασε διὰ νὰ μὴ τοῦ τὴν ἀποποιηθῇ.

Πρὸς τιμὴν τῆς οἰκογενείας του, ὁ γέρων βαρῶνος ὤφειλε νὰ συγκατατεθῇ καὶ ἐτελέσθη ὁ γάμος ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Μιλάνου, μεταξὺ τῆς νεάνιδος Λεωνόρας Ζ. . . καὶ τοῦ Λουΐζη Κ. . .

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ.

—ο—

Νεανίας τις, ὁ Εὐγένειος Β. . . ὑπάλληλος ἑκατοντάφραγκος παρά τινι πλουσίῳ ἐμπόρῳ τῶν Παρισίων, ἐκληρονόμησε πρὸ ὀλίγου, ὅλως ἀπροσδόκητον τινὰ κληρονομίαν καὶ δι' ἀρκετὰ περίεργον αἰτίαν.

Ὁ Εὐγένειος Β. . . . μεταβαίνων καθ' ἑκάστην πρωΐαν, τὴν ἐννάτην ὥραν, εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὥδευε πάντοτε σχεδὸν τὴν αὐτὴν ὁδὸν· ὅθεν συνήντα συνήθως εἰς τὸ αὐτὸ μέρος γέροντά τινα ἐπαίτην, οὗ τινος ἡ σεβασμία θέα τῷ ἐπροξένει ἐντύπωσιν, καὶ τῷ ἔκαμε καθ' ἑβδομάδα μικράν τινα ἐλεημοσύνην. Οὕτως, ὁ ἐπαίτης καὶ ὁ νεανίας, χωρὶς νὰ συνομιλήσωσι ποτὲ, ἐγνωρίζοντο πρὸ πολλοῦ. Ἡμέραν τινὰ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς, τουτέστι, ὅτε τὸ βαλάντιον τοῦ Εὐγενείου Β. . . . ἔπρεπε νὰ ᾖ αι κενὸν, ἀφοῦ ἔδοσε τὸν τελευταῖόν του ὀβολὸν εἰς τὸν γέροντα, παρετήρησε συγχρόνως καὶ πτωχὴν τινα γυναῖκα, κρατοῦσα τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τείνουσαν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὸν κόλπον του, πλὴν δὲν εὗρε τίποτε. Νὰ τὴν ἀφήσῃ, τῷ ἐφανη σκληρὸν, πρὸ παντων μετὰ τὴν ἐλπίδα ἣν ἔδοσε τῇ γυναικὶ το κίνημα του. Ὁ Εὐγένειος Β. . . ἐσήγαγε τότε ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ πρόγευμα, τὸ ὁποῖον εἰωθει νὰ φέρῃ, καὶ τὸ ἔδωσεν εἰς τὴν ἐπαίτιδα, ἔπειτα ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ σκεφθῇ κἂν, ὅτι διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης ἔμελλε νὰ κερδίσῃ 800 φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα.

Ὁ γέρων ἐπαίτης εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ὀλίγου, ἀφίων παρακατατεθειμένα εἰς τινα συμβολαιογράφον 15,000 φράγκα περίπου, συνοδευόμενα μετά τινος διαθήκης, δι' ἧς ἄφινε γενικὸν κληρονόμον του τὸν Εὐγένειον Β. . . Ὑπῆρχε δὲ ἡμερομηνία εἰς τὴν διαθήκην, φέρουσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οὗτος εἶχε δόσει τὸ πρόγευμά του εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα.

Ὁ γέρων ὠνομάζετο Ἱερώνυμος Σ. . . ὅστις δὲν εἶχε πλέον κανένα συγγενῆ καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Ἡ ὡραία κοιλὰς τῆς (Chamounix) ἐγένετο πρὸ ὀλίγου τὸ θέατρον τραγικοῦ τινος συμβάντος, αἰτία τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε γυναικός τινος ζηλοτυπία, τὴν ὁ-

ποίαν, μόνον φιλέκδικόν τι τέκνον τῆς Κορσικῆς ἤθελε φανῇ ἱκανὸν νὰ πράξῃ.

Τρυφερά τις καὶ ὡραία νεᾶνις, ἡ Ἀδελαὶς Ζουέρτη, ἠρᾶτο πρὸ πολλῶν ἐτῶν τοῦ Καρόλου Βινιέρου (Karl-Bigner), ἐπιτηδείου καὶ ἀκουράστου κυνηγοῦ τῶν αἰγάγρων. Εἶχε δὲ οὗτος ὁρκισθῆ εἰς τὴν Ἀδελαΐδα ὅτι εἰς ὡρισμένον τινὰ χρόνον ἔμελλε νὰ τὴν νυμφευθῇ· πλὴν ὁ χρόνος παρῆλθε χωρὶς ἡ ὑπόσχεσις νὰ ἐκπληρωθῇ, καὶ ὁ Κάρολος εὕρισκε πάντοτε πρόφασίν τινα, τοῦ ν' ἀναβάλῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Αἱ ὑπόνοιαι τῆς Ἀδελαΐδος ἠγέρθησαν· ἔγεινε δύσπιστος καὶ ζηλότυπος, καὶ πάραυτα, παραμονεύουσα ὅλα τὰ διαβήματα τοῦ ἐρωμένου της, ἐδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν καὶ νὰ μάθῃ τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν, ὅτι ἑτέρα τις ἔλαβε τὴν θέσιν της ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Καρόλου, καὶ προφανῶς δὲν ἐπερίμενεν ἄλλο τι, εἰμὴ εὐνοϊκὴν περίστασιν διὰ νὰ συγκρουσθῇ μετ' αὐτῆς.

Ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ἰδοὺ τὸ σχέδιόν της, ὅπερ ἐφαντάσθη διὰ τὸν σκτπόν της.

Ἀγαπωμένη περιπαθῶς ὑπό τινος φαρμακοποιοῦ, ὅστις τὴν εἶχε πολὺν χρόνον ἀναζητήσει ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ μετὰ καρτερίας ἀξίας καλητέρας τύχης, εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὰς χεῖράς του *βαμβακοπυρίτιδα*, κατὰ πάντα ὁμοίαν τὸ φαινόμενον μὲ *βάταν*. Ὁ Κάρολος ἐκάπνιζε συνεχέστατα καὶ πολλάκις σπινθῆρες τινὲς τῆς καπνοσύριγκός του ἔκαμαν πολυαρίθμους ὀπὰς εἰς εὐρύ τι περιλαίμιον (écharpe) ἐκ μαλλίου, διὰ τοῦ ὁποίου συνήθιζε νὰ περιδένῃ τὸν λαιμόν, ὅταν ἐπήγαινε νὰ κυνηγήσῃ εἰς τὰς παγωμένας πεδιάδας ἢ εἰς τὰς αἰωνίους χιόνας.

Ἔπλεξε λοιπὸν μακρὸν λαιμοδέτην ἐκ μαλλίου μὲ ἀμμάτια (πούντους) πλατέα καὶ εἰσήγαγε μεταξὺ τῶν δύο προσώπων, ὡς εἰς θήκην, μεγάλην ποσότητα βαμβακοπυρίτιδος. Μαντεύει δὲ ἕκαστος ἤδη ὅτι τὴν πυρίτιδα ταύτην ἐπρομηθεύθη παρὰ τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὅστις τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς ἀποποιηθῇ, οὐδὲ ἠδύνατο κἂν νὰ φαντασθῇ τὸ ἀποτρόπαιον αὐτῆς σχέδιον.

Ὁ λαιμοδέτης, οὕτω προητοιμασμένος ἐν εἴδει καταχθονίου μηχανῆς, ἐδόθη μὲ τὰς μεγαλητέρας ἐνδείξεις τρυφερότητος εἰς τὸν ἄστατον ἐραστήν, εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ παλαιοῦ του, τὸν ὁποῖον ἐζήτει ὡς ἐνθύμησιν.

Ἐπί τινα χρόνον ἡ τύχη ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ εἰς τὸν Κάρολον, ἀλλ' ἑσπέραν τινὰ, δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ τὴν ἐπαύριον οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του, ἀνήσυχοι καὶ ἐκπεπληγμένοι, ἔτρεξαν εἰς τὰ ὄρη, ὅπου μετὰ μακροχρόνιον καὶ ἀνωφελῆ ζήτησιν, τὸν εὗρον, φεῦ! κείμενον ἄπνουν καὶ κεκαλυμμένον ἀπὸ φρικώδη καυσίματα.

Πλεῖστα δείγματα περὶ τὸ πτῶμα ἀνήγγειλον ὅτι ὁ θάνατός του ὑπῆρξε βραδὺς, καὶ ὅτι ἐν μέσῳ ἀγρίας ἐρημίας, ὁ πτωχὸς Κάρολος, ἄνευ βοηθείας εὑρεθεὶς, εἶχε πολὺν χρόνον ἀγωνισθῆ κατὰ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγωνίας.

Μετὰ τοιαύτην ἐκδίκησιν ἡ Ἀδελαὶς Ζουέρτη ἔπρεπε βεβαίως νὰ συναισθανθῇ τὴν φωνὴν τοῦ, ὡς αὕτη ἀδιαλλάκτου συνειδότος της, διότι παρεδόθη παραυτὰ εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐγνωστοποίησεν αὐτῇ, τὰς ὁποίας ἐδιηγήθημεν λεπτομερείας.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΑΓΓΛΟΥ.

Κατὰ τὸ 1838, ἔν ἔτος πρὸ τῆς στέψεως τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, παρίστανεν ἐν Λονδίνῳ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Drury Lane μία ἑταιρία γάλλων ὑποκριτῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ πολλαὶ ὑποκρίτριαι, ἡ πλέον χαρίεσσα τῶν ὁποίων ἦτο ἡ Κ. Η . . . νέα ἱέρεια τῆς Θαλείας, ὡς ἤθελεν εἰπεῖ τις τῶν κλασσικῶν ποιητῶν μας, ἂν ἔζη, ἥτις ἔβλεπεν ἀνατέλλουσαν τὴν φήμην τοῦ ὀνόματός της, καὶ τὴν αὐγὴν τῆς καλλονῆς της. Τὸ θέατρον ἦτο ἀείποτε πλῆρες ἀνθρώπων, εἰς ἓν δὲ θεωρεῖον ἐπὶ τοῦ προσκηνίου ἐφαίνετο ἀκριβῶς καὶ τακτικῶς, ὡς ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νὺξ, εἷς νέος λόρδος, ἔχων πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Κ. Η . . . Ἀπὸ περιέργειαν λοιπὸν ἤρχετο πάντοτε εἰς τὸ θέατρον, ὁσάκις παρίστανεν ἡ Κ. Η . . . διότι ὅταν εἰς τὸ πρόγραμμα δὲν ἀνεγινώσκετο τυπωμένον τὸ ὄνομά της, τὸ θεωρεῖον τοῦ νέου λόρδου ἔμενε καὶ αὐτὸ ἐστερημένον τῆς παρουσίας τοῦ κυρίου του.

Ὁ λόρδος οὗτος, τοῦ ὁποίου θέλομεν ἀποσιωπήσει τὸ ὄνομα, διὰ νὰ μὴ προσβάλλωμεν τοὺς τρεῖς υἱοὺς, οὓς προτίθεται ν' ἀποκτήσῃ, εἶχε πολλὰς γαίας εἰς τὸ Ὑορκσχίρ, καὶ ἴσον ἀριθμὸν τίτλων πρὸ τοῦ ὀνόματός του. Ἦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις μέλος τῆς ἄνω βουλῆς καὶ κληρονόμος μεγάλου οἴκου, καὶ τὸ μὲν ἀνάστημά του ἦτο ὑψηλὸν, ὅσον ἡ βουλή, ὁ δὲ πλοῦτός του μέγας, ὅσον ὁ οἶκός του.

Ποία κυρία δὲν ἤθελε δεχθῇ εὐμενῶς τὸν ἔρωτά του; Ἡ Κ. Η . . . τὸν παρετήρησεν, ἀλλὰ καί τοι λαμβάνουσα ἄπειρα ἐρωτικὰ γραμμάτια, συνοδευόμενα συνήθως ἀπὸ ἄλλα πολυτιμώτερα, τὰ ὁποῖα ὅμως, ἃς τὸ εἴπωμεν πρὸς τιμήν της, δὲν ἐδέχετο, μολοντοῦτο ἡ νέα ὑποκρίτρια δὲν ἔβλεπε μεταξὺ αὐτῶν κἀνὲν καὶ ἐκ μέρους τοῦ λόρδου.

— Ὁ ἔρως του εἶναι διακαής, ἀλλὰ σιωπηλὸς, ἐσυλλογίζετο ἡ Κ. Η . . .

Μόλον τοῦτο μίαν ἑσπέραν, μεταξὺ ἑνδεκάτης ὥρας καὶ μεσονυκτίου, καιρὸν προσδιωρισμένον διὰ τὰς ἐπισκέψεις παρὰ τοῖς πέραν τῆς Μάγχης. ἅμαξά τις ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας, εἰς ἣν κατῴκει ἡ κωμῳδὸς, μετ' ὀλίγον δὲ ἐσήμανον εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου της, καὶ μία θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε τὸν λόρδον. Ὅτε οὗτος εἰσῆλθεν, ἐσηκώθη καὶ τὸν ἐχαιρέτησε.

— Δύναμαι νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν στιγμάς τινας κατὰ μόνας; εἶπεν ὁ λόρδος.

Ἡ Κ. Η . . . ἔκαμε νεῦμα· ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε, καὶ δύο φῶτα ἔμενον οἱ μόνοι μάρτυρες τοῦ διαλόγου των.

— Κυρία, ἐπανέλαβεν ὁ Ἄγγλος, παρευρίσκομαι καθ' ἑσπέρας εἰς τὰς Γαλλικὰς παραστάσεις.

— Τὸ ἠξεύρω.

— Σᾶς εἶδα . . . μὲ ἠρέσατε . . . σᾶς ἀγαπῶ . . .

— Εἰς ἑκάστην τῶν ἐρωτικῶν τούτων φράσεων, ἡ κυρία Η . . . ἀπεκρίνετο δι' ἑνὸς τὸ ἠξεύρω, διαποικιλλομένου τόσον διὰ τῶν χειρονομιῶν, ὅσον καὶ διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς φωνῆς.

— Ἀφοῦ ἔχῃ οὕτω, κυρία, ἄλλο δὲν μὲ μένει, εἰμὴ νὰ σᾶς κοινοποιήσω τοὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους κατ' ἰδίαν ἐσχημάτισα, καὶ οἵτινες εὔχομαι νὰ σᾶς ἀρέσουν.

— Λέγετε, κύριε.

— Ἐπεθύμουν ἀείποτε, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσω ποτὲ, νὰ γίνω πατὴρ τριῶν τέκνων· ἔχω, κυρία, εἰς τὸ Ὑορκσχὶρ ἓν κτῆμα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει ἓν ἑκατομμύριον. Σᾶς τὸ δίδω, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι θὰ τὸ κατοικήσητε ἐπὶ τρία ἔτη, βλέπουσά με ἅπαξ μόνον κατ' ἔτος.

— Ἀ!

— Δὲν θέλω ὅμως νὰ μείνῃ εἰς βάρος σας ὁ τριπλοῦς τῆς τοιαύτης φιλοξενίας καρπὸς, ἕκαστον τέκνον ἅμα γεννηθὲν, θέλει λάβει ἑκατὸν χιλιάδας λίρας στερλίνας εἰς γραμμάτια τραπεζικὰ, θὰ κάμω τὸ πρῶτον κόμητα, τὸ δεύτερον ὑποκόμητα, καὶ τὸ τρίτον βαρῶνον.

— Καὶ ὅταν θὰ γίνουν τρεῖς;

— Ὅταν θὰ γίνουν τρεῖς, θὰ σᾶς νυμφευθῶ.

— Κάλλιστα! Ἂν ὅμως δὲν γίνουν τρεῖς;

— Θὰ ἔχετε πάντοτε τὸ κτῆμα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει ἓν ἑκατομμύριον, πλὴν δὲν θὰ σᾶς νυμφευθῶ. Δέχεσθε!

— Σᾶς ζητῶ ἓξ ὡρῶν σκέψιν, δύο δι' ἕκαστον τῶν καρπῶν τοὺς ὁποίους μὲ ζητεῖτε· ἡ νὺξ εἶναι σύμβουλος.

Ὁ λόρδος ἀπεσύρθη. Ἡ Κ. Η . . . ἐπλάγιασε καὶ ἀπεκοιμήθη, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον τὴν παράδοξον ἐκείνην πρότασιν· τὴν δὲ ἐπαύριον ἀπήντησεν εἰς τὸν Ἄγγλον ἀρνητικῶς.

Εὖγέ σου Κυρία Η . . . !

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) Ι. Ι.

Η ΝΗΠΙΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Α'. Ἡ νηπιότης.

Ὦ γύναι! χαριέστατον φῦλον, τέρψις τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς σὲ προσφωνῶ τοὺς ῥεμβασμούς μου, ἐπίτρεψον εἰς ἀσεβῆ ν' ἀνασύρῃ τὸν πέπλον τὸν περικαλύπτοντα τὴν ἀξιοθαύμαστον ἐντέλειάν σου. Καθορῶ ἐπὶ τῶν χειλέων σου δυσπιστίας μειδίαμα· ὁ ἥπιος! τί ἀποτολμῶ! νὰ μυσταγωγηθῶ εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν, εἰς ὃν οὐδέποτε εἰσῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, νὰ κατασκοπεύσω τὰς βουλὰς τῆς ψυχῆς σου, νὰ ψηλαφήσω τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σου, ν' ἀνιχνεύσω ὁλόκληρον βίον εἰς ἕνα στεναγμόν σου, εἰς ἓν βλέμμα σου!

Ναί! τοιοῦτος εἶναι ὁ σκοπός μου· πλανώμενος εἰς τὸ μυστηριῶδες τοῦτο ἄσυλον, ἐλπίζω νὰ διδάξω τοὺς θνητοὺς νὰ σ' ἐκτιμήσωσι δικαιότερον, τοῦ χαρακτῆρός σου ν' ἀναπτύξω τὰς ποικιλίας, καὶ νὰ ὁρίσω σὲ τὸ ἀριστούργημα τῆς πλάσεως. Θέλγομαι νὰ σὲ βλέπω κειμένην εἰς τὴν κοιτίδα σου, ἁβρὰν, ἁγνὴν καὶ ὡραίαν· ἡ πρώτη ὁρμὴ, ἥτις ἀναφαίνεται εἰς σὲ, εἶναι τοῦ ἔρωτος ἡ ὁρμή· ἀνεφάνη αὕτη κατὰ τὴν γέννησίν σου καὶ θὰ ἐκλείψει μετὰ τῆς τελευταίας πνοῆς σου. Ὁ ἔρως εἶναι ὁ μοχλὸς τῆς ὑπάρξεώς σου. Παῖδα ἔτι σὲ βλέπω πασχίζουσαν νὰ θωπεύσῃς ἐκείνην, ἥτις, γρηγορεῦσα πλησίον σου, σὲ κοιμίζει ἐπὶ τῶν γονάτων της, ᾄδουσα ἵνα σὲ θελξῇ ὑπνώττουσαν . . . ἀλλὰ αἱ μὲν θωπεῖαί σου ἐμφωλεύουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὰ δὲ φιλήματά σου εἰσὶν ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μητρός σου θλῖψις· ἡ ὁρμέμφυτος αὕτη διάχυσις συμπεριλαμβάνει ἐν ἑαυτῇ τὸ σύνολον τῶν αἰσθημάτων, ἅπερ ὁ χρόνος θέλει ἀναπτύξει· αἱ χεῖρες σου τὴν θλίβουσι μὲ ὁρμὴν, εἶσαι εὐτυχὴς βλέπουσα τὴν μητέρα σου ἐνασχολουμένην περὶ τῆς φιλτάτης θυγατρός της . . . ἀπὸ τοῦδε συνησθάνθη τὴν ἀξίαν τῆς μελλούσης πρός σε λατρείας, λατρείας, ἥτις θέλει εἶσθαι τὸ λαμπρότερον τρόπαιόν σου.

Περισπούδαστον ὄν! πόσον εὐκόλως διακρίνεις μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκείνην, ἥτις σὲ λέγει: Παιδί μου . . . ὅταν τὴν βλέπῃς, ἡ καρδία σου πάλλει ἀπὸ χαρὰν, ἐπειδὴ ἂν παραπονῆσαι, ἂν κλαίῃς, αὕτη εἶναι ἐκεῖ πλησίον σου, ὡς παραστάτης ἄγγελος . . ἵσταται ἐκεῖ ἀκρωμένη τὴν πνοήν σου, ἐμβλέπουσα τὴν ὀδύνην. Μήτηρ! ὦ νέαι γυναῖκες! ἐὰν ἔχετε ἰδέαν τῶν ἀπολαύσεων, αἵτινες χορηγοῦνται εἰς τὴν τιθανεύουσαν τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός της. ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν ἀνέκφραστον εὐτυχίαν, ἣν συναισθάνεται ὅταν τὸ τέκνον της θλιβῇ παραφόρως τὸν κόλπον, ὅστις τῷ μεταδίδει καὶ αὖθις τὴν ζωὴν, ὅταν συναισθάνεται τὴν μικρὰν ταύτην καρδίαν πάλλουσαν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της, ἠθέλετε, ὦ! βεβαίως ἠθέλετε ἐγκαταλείψει τὰς ἀπατηλὰς ἐκείνας ἡδονὰς, τῶν ὁποίων τὸ πρίσμα σᾶς θαμβώνει καὶ πολλάκις μετανοίας μόνον σᾶς δωρεῖ.

Σ' ἀκούω ψελλίζουσαν πρόσταγμά τι· σχετικῶς ἐνδυναμοῦται ἡ φαντασία σου καὶ ποθεῖ παίγνια καθ' ὧν ἐκθυμαίνει ἡ χαριεστάτη ὀργή σου. Ὅτε πατρικὴ ἐπίπληξις στιγμιαίως σὲ καθυποτάσσῃ, ἐναγκαλίζεσαι μετὰ πείσματος τὸν τράχηλον τῆς καλῆς μητρός σου καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν παρειῶν της εὑρίσκεις ἄσυλον· ἐκεῖ δὲν φοβεῖσαι τὴν ἐπιπληκτικὴν φωνὴν καὶ στρέφουσα μὲ τολμηρὸν βλέμμα, ἀνθιστασαι θαῤῥαλέως εἰς τὸν κίνδυνον· οὕτως καὶ διὰ τὸν ἁρμενίσαντα ναύτην, ὁ κλύδων μάτην βοίζει· ἡ ψυχή του δὲν θορυβεῖται πλέον, καὶ ὁ βόμβος οὗτος καὶ τοι δι' αὐτὸν καταπληκτικὸς, εἶναι ἑνταυτῷ καὶ ἁρμονικός.

Οἱ μῆνες παρῆλθον, βαίνεις ἀσφαλέστερον, ἰσχυροποιῆσαι κατὰ τῆς ἀδυναμίας τῶν μελῶν σου, προσπαθεῖς νὰ ὀρθοποδήσῃς, καί τοι δὲ ὑποστηριζομένη ὑπὸ ἀνησύχου μερίμνης, ὑπερηφανεύεσαι διὰ τὰς προόδους σου. Ἐκφέρεις ἀνάρθρους φωνάς . . . λαλιὰ εἰς σὲ μόνον ἄγνωστος σὲ ταλανίζει καὶ ταχὺ ἡ κατεπείγουσα ἀνάγκη τῆς ὁμιλίας γεννᾶται.

Αἱ ἡμέραι παρέρχονται, ὁ κομψὸς πλαγγῶν (κοῦκλα) εἶναι ἡ κυριωτέρα ἐνασχόλησίς σου, αἱ ἐνεργοὶ χεῖρες σου καταστολίζουσι φιλοκάλως τὸ παίγνιον τῶν διασκεδάσεών σου, τῷ δίδεις συμβουλὰς, ἃς σοὶ ἔδοσαν, τὸ ἀκροάζεσαι καὶ ἀπαντᾷς πάντοτε ἀντ' αὐτοῦ, ἡ σιγή του τῷ ἐπισύρουσιν ἐναλλὰξ τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς θωπείας σου. τότε τὸ θέτεις ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων χειρῶν σου καὶ τῷ λέγεις: Ἄλλοτε μὴν ἀτακτήσῃς, ἄλλως ἡ μάννα σου δὲν θὰ σ' ἀγαπᾷ.

Ὁ χρόνος δρέψας τινὰ ἔτη σου, ὡς ὁ κηπουρὸς δρέπει τὰς παραφυάδας νεοφύτου δένδρου, ἀνέπτυξε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου, τὰς μορφὰς τοῦ σώματός σου, καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς καρδίας σου. Αὐξάνεις ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἀρετῶν τῆς μητρός σου, σπεύδεις νὰ τὴν συμβοηθήσῃς εἰς τὴν οἰκιακὴν διοίκησιν, ἔγινες νουνεχής, φιλόφρων, ἀγαθοεργὸς πρός σε· ὁ δυστυχὴς ἐπαίτης οὐδέποτε ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας σου, μὴ παραλαβὼν τὸν ἀσφαλίζοντα τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ὀβολόν· καὶ ὅταν προσεύχεσαι πρὸς τὸν Ὕψιστον, τὸν ἐπικαλεῖσαι νὰ μὴ παρεισρεύσῃ ἡ δυστυχία εἰς τὸν κόσμον.

Μεῖνε εἰς τὴν ἀθωότητα τῆς νεότητος, φύλαττε ἀκριβῶς τὴν κοσμοῦσάν σε ταύτην σεμνότητα, ἐπειδὴ εἶναι τὸ ὡραιότερον τῶν θελγήτρων σου. Ἡ μεμολυσμένη πνοὴ τῶν ἀνθρώπων θ' ἀμαυρώσῃ τὴν στιλπνὴν χροιάν σου· ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἦσαι ἡ αὐτὴ ὡς ὁ μεταξοσκώληξ, θὰ περιβληθῇς νέον περικάλυμμα· ἡ ὀχληρὰ ἐθιμοταξία θὰ σὲ ἀναγκάσει νὰ ὑποκρύπτῃς τὰ αἰσθήματά σου, ἡ διάχυσις τῶν αἰσθημάτων ἥτις θέλγει τὰς εὐαισθήτους ψυχὰς θὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκλημα, καὶ θὰ νομίσῃς ὅτι διὰ ψυχρᾶς συμπεριφορᾶς θὰ διαφύγῃς τὴν παντοδυναμίαν τῆς φύσεως . . . ὤ! πόσον ἀπατᾶσαι! οὐδέποτε τὰ δικαιώματα ταύτης ἀπαλλοτριοῦνται· καὶ ἴσως ὅταν ὁ κόσμος θὰ σὲ δοξάζει διὰ τὴν παραδειγματικὴν διαγωγήν σου, ἐὰν ἐξετάσῃς τὴν συνείδησίν σου, προσπαθοῦσα ν' ἀπολαύσῃς τὴν μετ' αὐτῆς τελείαν εἰρήνην. . . ναί! . . ἴσως ἐρεθριάσῃς ἕνεκα τῆς ψευδοῦς ἀρετῆς σου . . . ἐπειδὴ εἰς βίον γυναικὸς ἐνυπάρχουν πάντοτε ἀπόκρυφα, ἅτινα οὐχὶ μόνον δὲν τολμᾷ νὰ κατοπτεύσῃ, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ εἰ δυνατὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάμνησίν των νὰ ἐξαλείψῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(ἀκολουθεῖ).

ΑΙΝΙΓΜΑ.

— Κ' ἐσὺ τί εἶσαι πάλιν;

— Κ' ἐγὼ εἷς τῶν φίλων σου.

— Εἶσαι λοιπὸν ἄνθρωπος;

— Εἶμαι ὀν ἄψυχον, ἀλλ' ὅταν θέλῃς, παριστάνω καὶ ἄνθρωπον καὶ ζῶον καὶ εἴτε ἕρπον ἐν τῇ κτήσει.

— Τοιοῦτον λοιπὸν ἀφοῦ εἶσαι, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἦσαι φίλος μου; εἶσαι τέρας δυσμένεια!

— Ἐγώ; ἰδὲ τὸν ἑαυτόν σου καὶ θέλεις μ' εὕρει.

— Εἶσ' ἐπάνω μου, εἰς τὸν κόλπον μου, εἰς τὰς χεῖράς μου; ποῦ;

— Εἰς οὐδὲν τούτων, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὲ περιλάβω ὁλόκληρον.

— Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ! . . . .

Ἡ λύσις εἰς τὸ ἑπόμενον φυλλάδιον.

Π. Η.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Συντεθὲν μὲν ὑπὸ Σ. Δ. τοῦ Βυζαντίου, καὶ πλουτισθὲν διαφόροις πίναξι νομισματολογικοῖς κτλ. κτλ., οἷς προσετέθη ἐπὶ τέλους Λεξικὸν ἐπίτομον τῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς συγγράμμασιν ἀπαντωμένων κυρίων ὀνομάτων· ἐκδοθὲν δὲ στερεοτύπως ὑπὸ Ἀνδρέου Κορομηλᾶ.

— o —

Τρεῖς χιλιάδες καὶ ἐπέκεινα λέξεων νεωστὶ προστεθεῖσαι· ὅλαι σχεδὸν αἱ τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἢ διορθωθεῖσαι, ἢ ἀναπτυχθεῖσαι, ἢ διὰ καταλληλοτέρων καὶ πλειοτέρων παραδειγμάτων σαφηνισθεῖσαι· ἡ προσθήκη τῶν πινάκων, τῶν ὁποίων τὴν δημοσίευσιν δέν μοὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὴν πρώτην ἔκδοσιν ἀνεξαρτητοι ἀπὸ τῆς θελήσεώς μου περιστάσεις· Λεξικὸν τῶν κυρίων ὀνομάτων, πλουτισθὲν μὲ τριακόσια καὶ ἐπέκεινα ὀνόματα ἐκ τῆς νεωτάτης ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Pape· ἡ λαμπρότης ἐπὶ πᾶσι τοῦ τύπου καὶ τοῦ χαρτίου, καὶ ἡ περὶ τὴν ἔλλειψιν τυπογραφικῶν σφαλμάτων καταβληθεῖσα μεγίστη προσπάθεια: ἰδοὺ τὰ πλεονεκτήματα τῆς δευτέρας ταύτης ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Κυρίου Σ. Δ. Βυζαντίου, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπὶ παντων τῶν παρ' ἡμῖν ἄχρι τοῦδε ἐκδιδομένων ἀναμφισβήτητον ὑπεροχὴν ἀνεγνώρισεν ἤδη πρὸ δωδεκα ἐτῶν ὅλος ὁ φιλολογικὸς ἡμῶν Κόσμος.

Ἐλπίζω ἄρα ὅτι καὶ τοῦ Κοινοῦ ἡ περὶ αὐτὸ ἀποδοχὴ θέλει εἶναι ἀνάλογος μὲ τοὺς τετρακεῖς κόπους, τοὺς ὁποίους, παρεκτὸς τῆς ὑπερόγκου δαπάνης, ἀπήτησεν ἡ ἐντέλεια, εἰς ἣν ἐφιλοτιμήθην νὰ τὸ φέρω διὰ τῆς στερεοτυπίας.

Ἀνδρέας Κορομηλᾶς.